

LEIFERUUN

Gul korn

3. samling

Artikler, historier,
vittigheder, ordlege
og alt mulig andet godt!

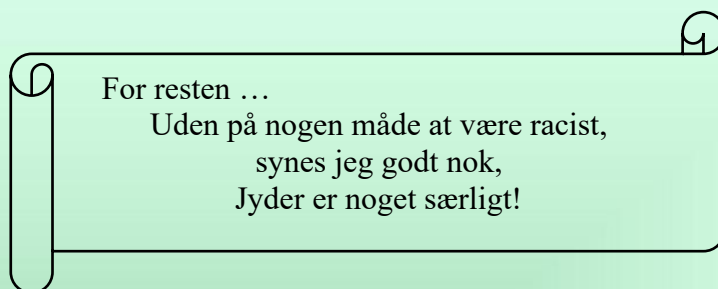
Tidligere blev affald kørt på lossepladsen. Så var det om ikke ude af syne så ude af sind - for os mennesker vel at mærke, men absolut ikke for miljøet. I dag har vi sindrige genbrugspladser, hvor affaldet sorteres og gøres værdifuldt og genanvendeligt på den ene eller anden måde.

I min indre fabrik har jeg gennem mange år produceret tekster, som for de flestes vedkommende er opstået i forbindelse med de bøger, jeg har skrevet. Men fra tid til anden arbejder min hjerne på egen hånd og producerer tekster, der har deres eget liv.

Mine guldkorn kaldte jeg dem og lagde dem ned i skrivebordsskuffen. Det var alligevel for utilfredsstillende, så derfor denne bog. Titlen 'Guldkorn' var oplagt, men det er lige højtravende nok for en jyde - ud i offentligheden - at kalde egne skriblerier for dette, så derfor den kryptiske titel 'Gul korn'.

Med lidt god vilje kan det sagtens udtales på samme måde, og skulle der være læsere, der egenhændigt ønsker at tilføje det manglende 'd', har det fuldt ud min velsignelse.

Venligst
Leif Bruun

For resten ...
Uden på nogen måde at være racist,
synes jeg godt nok,
Jyder er noget særligt!

Mine øvrige skrivelier

Såsom trykte bøger, der kan købes i boghandelsen og/eller lånes på biblioteket, ebøger, artikler og meget andet, finder du i Skriveri oversigten.

Klik her for at se den!

Leif Bruun - 2019
leifbr@leifbr.dk
www.leifbr.dk
Revideret: 2026-01-09

Mangfoldiggørelse af denne bog eller dele deraf er i henhold til gældende dansk lov om ophavsret ikke tilladt uden forudgående skriftlig aftale.

Indledning

Jeg er allergisk overfor digte. Jeg har gjort mange forsøg på at få noget fornuftigt ud af dem, men det er aldrig lykkedes. De siger mig simpelthen ikke noget. I dag er det så fremskredent, at jeg går i sort, når jeg ser et digt. Det er det, jeg kalder 'allergisk'.

Det er egentlig lidt mærkeligt, for jeg har det ellers godt med ord og bogstaver. Jeg elsker at lege med dem. Læser bøger i stakkevis og skriver meget.

Skriveprocessen ligger i faste rammer for mig. Det udspringer altid af en idé, jeg har fået om noget, jeg synes, er så væsentligt, at det skal skrives ned. Det er for så vidt hurtigt overstået. Det er først bagefter, det egentlige arbejde begynder. Det er jo slet ikke lige-gyldigt, hvordan man får forklaret sig. Det tager tid at finde den rigtige rytme og de rigtige ord. Man stirrer sig hurtigt blind på sin egen tekst. Så er der ikke andet for end at gemme den væk nogle dage. Nået så vidt kan jeg kigge på den med nye øjne. Rette til. Gemme væk. Nye øjne ... Den cyklus gentages, indtil jeg kan læse teksten med nye øjne, og sige, det er sådan, det skal være.

Overskrift, opsætning og eventuelle billeder kan jeg bruge lang tid på at nørkle med. Det synes jeg faktisk, er næsten lige så vigtigt som teksten. Det er jo det, der skal fange læseren og give lyst til at forstå budskabet.

Nu kommer så det rigtig spændende. Det er, når jeg beslutter mig for, at andre skal læse teksten. Allerede ved den beslutning, finder jeg sandsynligvis på nye rettelser. Så læser jeg igen teksten, for nu er der garanteret noget mere, jeg skal have rettet. Gemme væk. Rette til. I hele forløbet er jeg opmærksom på, om teksten udtrykker det, jeg vil fortælle. Hvis ikke ryger den i brokkassen.

Ellers havner den i denne bog!

For resten ...

Når vores kommunikation så ofte mislykkes,
skyldes det forskellen på den kommunikation,
vi tror, vi sender,
og den kommunikation vi rent faktisk sender.
Samt forskellen på den kommunikation
vi rent faktisk sender,
og den kommunikation andre tror,
de modtager!

Filosofi i blomsterbedet

Min genbo er en ældre, enlig, ensom, trist og temmelig drikfærdig herre.

Da jeg kom hjem den anden eftermiddag, sad han i sit blomsterbed og så meget hjælpeløs ud. Jeg gik ud fra, han var faldet, for han havde jord og skrammer i ansigtet. Og da han lød til at være så beruset, at han var ude af stand til selv at rejse sig, spurgte jeg, om jeg skulle hjælpe ham op.

Så var det, han snøvlede stillede det filosofiske spørgsmål, som jeg stadig ikke har fundet svaret på:

- Hva' ska' jeg op for?

Arbejdsidioti

Vi danskere er et flittigt folkefærd. Vi har en lang, fortravlet arbejdsdag på jobbet. Dertil kommer overarbejde. Hvis vi da ikke ligefrem har flere arbejdspladser. Familien, huset, haven og bilen skal jo også passes og vedligeholdes. Sommerhuset og båden. Og er naboen i gang med at udvide carporten, skal han da også lige have en hånd med. I fritiden laver vi frivilligt arbejde i vores klubber og foreninger. Ind imellem bliver der dog også tid til at dele et par kølige pilsnere et skyggefuldt sted.

Så kan vi så sidde der og harcelere over alle de arbejdsløse, der nasser på samfundet, fordi de ikke gider lave en skid!

Små mænd

Under gennemførelsen af et kæmpeopbud af sikkerhedsforskrifter, blev det 40 ton tunge vindmølletårn bakset gennem det danske landskab til bestemmelsesstedet:

- Man kan jo aldrig være helt sikker på, at et 28 meter højt tårn ikke vælter, blev der sagt.

Og som det fremgår af billedet, bærer de små mænd, der går ved transporten, da også sikkerhedshjælme!

Til kursuslederen

Jeg indgiver hermed min klage over en særdeles nedbrydende oplevelse, jeg havde på min sidste kursusdag på Deres center. Her er den helt objektive udlægning af denne hændelse:

Jeg var på mit værelse, da det bankede på døren. Uden at tænke nærmere over det, sagde jeg:

- Jah!

Lige pludselig stod instruktør Mortensen over for mig - midt i mit værelse. Jeg følte det afgjort som et indbrud i mit rum. Men flinkeskolen har lært mig at håndtere den slags, så jeg sagde ikke noget. I stedet opfattede jeg hans lynhurtige blik rundt i lokalet. Jeg fik straks dårlig samvittighed, for der var faktisk lidt beskidt og rodet, men også det bed jeg i mig, som det mandfolk jeg er.

- Er du i gang med dit kursus? spurgte han.

Det var et helt neutralt og venligt spørgsmål, det skal der ikke herske tvivl om. Alligevel opfattede jeg godt kritikken af, at jeg

bare stod og kiggede på 2 fjollede agern, jeg havde fundet, da jeg var ude at gå tur. Jeg fik straks yderligere dårlig samvittighed, men jeg beherskede mig. Jeg nåede også at tænke over, at det egentlig var mærkeligt, for det var første og eneste gang, han blandede sig i mig og mit kursus. Jeg gik da også ud fra, han havde nok at gøre med sine egne opgaver. Men han må jo alligevel have gået og holdt øje med mig og ment, jeg skulkede lidt, og nu fulgte han op på det. Jeg følte mig straks helt brødebetyngt, men det viste jeg selvfølgelig ikke på nogen måde. Nogen længere forsvarstale, var jeg ikke i stand til at gennemføre, så jeg sagde bare:

- Nej!

Allerede inden det var færdigudtalt, var jeg klar over, at det lød alt for opsætsig og demonstrerende. Men nu var det jo sagt, så jeg kæmpede videre med mine misfølelser i stilhed.

- Spørgsmålet er, om du er klar til den næste opgave, for så kan jeg hjælpe dig? fortsatte han.

Jeg var målløs. Det var overhovedet ikke det, han havde spurgt mig om. Grov manipulation. Min uretfærdighedssans dirrede, men jeg sagde ikke noget. Jeg havde allerede kvajet mig rigeligt. Desuden bemærkede jeg godt, at han nu brugte sin københavnerjargon fuldt ud. Uden tvivl med fuldt overlæg. Jeg rystede over hele kroppen. Så vendte han om og gik igen uden at sige mere. Selv om jeg kun så ham bagfra, er jeg sikker på, at han gik både fnysende og hovedrystende ud af døren, samtidig med han tænkte:

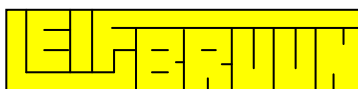
- Sikke et gammelt håbløst og umælende fjols.

Og ret skal være ret. Sådan følte jeg mig også.

At han virkelig havde opgivet mig, blev jeg fuldt ud blevet bekræftet i, for han vendte hverken tilbage til mig, mit værelse, mit kursus eller mine næste opgaver. Så jeg går stadig rundt og føler mig nedbrudt, kan De nok forstå.

Med venlig hilsen
Ego Breakdown

ORD / ROD

PRISER	IGEN	KRAMPE	BISTAND
RISER	GENI	RAMPER	ISTAND
ISER	ENIG	AMPERE	STAND
SER			TAND
ER	DE		AND
	EDER	AUTOMAT	
	REDERI	TOMATER	BELEST
TERROR	FREDERIK	MATERIE	BLEST
ERROR			BEST
	ANGREB	FORLÆGGER	BST
ADOPTERE	ANGRE	FORLIGGER	BT
ABORTERE			
	ORGAN	MOR	BLADLUS
SKRIG	ORGANISK	MORDER	FLADLUS
KRIG	ORGANIST	MORDERLIG	
RIG	ORGANISME		
	ORGANISERE	FULD SVING	
	ORGANISATOR	FULDT SVIN	HJERTE
	ORGANISATION		HJERNE
LATTERGAS	DYNAMIK	MOBBEDRENG	VE
VATTERPAS	DYNAMIT	MOPPEDRENG	VEJ
			VEJR
HUS	PRÆGTIG	KK	VEJRE
HUSTRUER	DÆGTIG	IKKE	VEJRET
TRUER		TIKKER	
		STIKKERE	PLEJER
USA			LEJER
USAND	RIDDERLIGHED		EJER
USANDSYNLIG	LIDDERLIGHED		JER
SANDSYNLIG		TEOLOG	ER
SYNLIG	LEVENDE	GEOLOG	
HÅ	LIG	LEGENDE	FOR
HÅN		LEGENDE	FORRET
HÅND			FORRETTE
HÅNDE	FORTALELSE		HERO IN
	FORTABELSE	LIG	HEROIN
		LIGHED	CHARME
LEO		LEJLIGHED	HARME
ELO	SY	LEJLIGHEDSVIS	ARME
OLE	SYN		
	SYNE		
	SYNES	BI	INGER
BUSSER		BIL	RINGER OG
DUSSER	MALENE	BILL	BRINGER
FUSSER	ALENE	BILLE	
KUSSER	LENE	BILLET	KU ^s SE KUSSE
NUSSER	ENE	BALLET	
PUSSER		BALLE	HYRET
TUSSER		BALL	FYRET

Plant et træ

- er et projekt, som mange velmenende organisationer støtter. Det gør de ud fra den kendsgerning, at træernes blade opsnapper CO₂ fra atmosfæren, og sammen med næringsstofferne fra jorden omsætter dette til organisk stof, der får træerne til at vokse. CO₂'en opmagasineres således i træerne.

Så vidt så godt, men træer har en begrænset levetid, og hvad enten de brændes eller rådner op på naturlig vis, frigives den opmagasinerede CO₂ til atmosfæren igen.

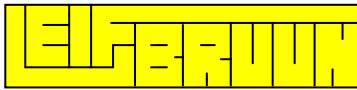
Nu er der mange gode grunde til at plante træer, men klimakrisen er således ikke én af dem. Den er opstået, fordi den industrialiserede verden gennem de sidste 150 år, har brændt uhyre mængder fossile brændsler (kul, olie og naturgas) af, som Jorden har brugt mange millioner år på at opmagasinere. Den svinestreg kan selv nok så mange nyplantede træer ikke ændre på.

Kære brevkasse

Jeg lever et lykkeligt liv, er glad for min ægtefælle, har dejlige børn, gode venner, et godt arbejde og en god økonomi.

Hvad skal jeg nu?

Moderbinding

Min mors nye mand havde problemer med knæene og var indlagt på hospitalet. I den anledning var jeg med hende ude at besøge ham. Da jeg fornemmede besøget nærmede sig afslutningen, besluttede jeg at tage afsked først, så de kunne have de sidste minutter sammen alene. På vej ud af sygestuen fik jeg lige et glimt af, at min mor kyssede ham på munden!

Jeg var dybt chokeret og vred på min mor, men sansede alligevel at få døren lukket. Heldigvis nåede jeg at få afreageret inden hun kom ud, og det er aldrig noget, vi sidenhen har talt om.

Forhistorien er den, at mine forældre blev skilt, da jeg var i 20'erne. Heldigvis for det, for de havde levet sammen som hund og kat. Efter skilsmissen havde de ikke noget med hinanden at gøre, og min far var død flere år i forvejen.

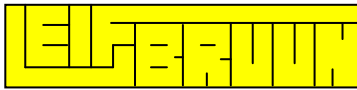
Det er i den sammenhæng, jeg kalder Jens Christian for min mors nye mand. Men sandheden er, at de på det her tidspunkt havde levet sammen som mand og kone i 35 år. Jens Christian er det bedste, der er sket i min mors liv. Ja, for den sags skyld for sammenholdet i hele vores familie, for det var fantastisk, som han forstod at binde det hele sammen. Derudover havde han i alle årene været min bedste ven.

Alligevel var tanken om, at min mor og Jens Christian også havde noget mere intimt sammen, ikke eksisterende i min bevidsthed!

En ordentlig overhaling

Hvis man kører på motorvejen med den maksimalt tilladte hastighed og midt i en overhaling finder ud af, at en bagfrakommende bil nærmer sig så hurtigt, at man ikke kan afslutte denne uden at være i vejen, hvad gør man så:

- Afbryder overhalingen og lader sig falde tilbage?
- Accelererer og maser sig ind 10 meter foran den overhalede?
- Fortsætter kørslen upåvirket af, at den bagfrakommende bruger både blinkende lygter, horn og fuck-finger 10 meter bag ens bakspejl?

Overgang

- Er du kommet over det? spurgte en bekendt engang i forbindelse med en sorg, jeg har haft.
- Nej, men jeg er kommet igennem det, svarede jeg spontant.

Det var først bagefter, det gik op for mig, at det var både et flot og rigtigt svar!

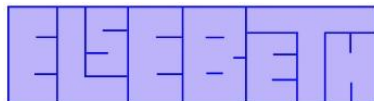
Return to sender

Jeg sender dig hermed
mine varmeste tanker.
Men send dem tilbage igen,
inden jeg fryser!

Jeg sender dig hermed
mine smukkeste tanker.
Men send dem tilbage igen,
inden jeg grimmes!

Jeg sender dig hermed
mine kærligste tanker.
Men send dem tilbage igen,
inden jeg visner!

Nu har jeg sendt dig
alle mine bedste tanker.
Men behold dem bare.
For de er så fine,
og det er faktisk dine!

De tabte generationer

Antallet af unge der lider af depression er tredoblet inden for de sidste år, viser en ny undersøgelse. Den eneste hjælp vi har at byde disse unge, er antidepressiv medicin. Det hjælper kun i nogle tilfælde og er altid forbundet med væsentlige bivirkninger. Så det er meget få af dem, der kommer videre med deres liv uden alvorlige psykiske mén.

Samtaleterapi vil være den bedste løsning, siger psykologerne. Men det skulle i så fald have været sat ind meget tidligere i forløbet. Og med det store antal depressive unge vil det være helt uladsigergeligt, at uddanne så mange psykologer, at det batter noget.

Jeg anbefaler, at man læser ovenstående én gang mere. For det fortæller med rene ord, at det er vores samfund, der er i dybt forfald. Desuden tror jeg ikke et øjeblik på, at det var samtaleterapi og psykologer, de unge havde brug for i sin tid.

Derimod havde de brug for nogle forældre, der med kærlighed og konsekvens havde opdraget dem, havde gået foran og vist dem vejen til, hvordan man lever et trygt og udviklende liv. Havde opnået deres fortrolighed ved at snakke med dem, fået dem til at åbne sig og fortælle om, hvad der rørte sig i dem. Kort sagt havde opbygget deres selvtillid og givet dem et solidt fundament til at stå på egne ben.

At forældrene ikke har kunnet leve op til deres ansvar, kan der være mange grunde til. Én af de væsentligste er uden tvivl, at de heller ikke selv havde fået tilstrækkelig ballast med hjemmefra. For den nye generation betyder det uvægerligt, at de står fuldstændig magtesløse, når de lukkes ud i vore dages hektiske samfund med dets væld af mange gange absurde påvirkninger.

Og når man ikke har et trygt bagland og ikke er vant til at have personlige samtaler, så står man helt alene på Herrens mark. Så er der kun tilbage - som ren overlevelse - depressionens dyne at gemme sig bag.

Hovedløs oprydning

Der var efterhånden smidt så meget ragelse ud i fyrrummet, at der ikke kunne proppes mere ind. Nu har jeg ryddet op, og tingene har fået faste pladser. Alt ragelset ligger i carporten klar til at blive kørt på lossepladsen.

Så kommer konen og børnene hjem. Da de opdager, hvad jeg har i sinde, bliver der voldsom gråd og ballade. Hver især tager de deres ejendele:

- Det skal i hvert fald ikke smides ud, siger de næsten i munden på hinanden.

I fælles vrede brokler vi det hele tilbage i fyrrummet. Den eneste forskel er nu, at jeg er uvenner med dem alle.

Den røde tråd

Pludselig en **dag**
åd hunden
 det gode **råd** og
 den røde **tråd**, mens
 den **trådløse** telefon
 har en kurre på **tråden**
 er løs på **tråden**
 hænger i en tynd **tråd**
 falder i **tråd** med
 knytter **trådene**
sytråd
 mangler en ledet**tråd**
 nåler **tråden**
 reder **trådene** ud
 fjerner en imaginær **tråd**
trådnet
 har et kraftigt **tråd**
 samler **trådene**
 nervet**tråde**
 slår på **tråden**
 stål**tråd**
 taber **tråden**
 tand**tråd**
 tager **tråden** op
trådte ved siden af

Vær beredt

- Hvad er det, danske spejdere skal være beredte til?
- Hvorfor er de uniformerede?
- *Spejder* er et militærudtryk!

Spejderbevægelsen gør et stort og godt arbejde for mange unge mennesker. Min hensigt med ovenstående er blot at gøre opmærksom på, at jeg synes det er på tide, de lægger de militære relationer bag sig!

Første skoledag

Den første, vi blev præsenteret for på maskinmesterskolen, var vores lærer i maskinlære:

- Uddannelsens vigtigste fag, overbeviste han os hurtigt om!

Indtil vi mødte kemilæreren:

- Alt består af atomer! Forståelse af den atomare verden er nøglen til al viden!

- Kommunikation, mine herrer! sagde sproglæreren med hævet stemme og løftet pegefinger.

Og så vidste vi nok, hvad han mente.

- Ja, ja, sagde matematiklæreren. - Hvad hjælper det alt sammen, hvis ikke man kan regne den ud?

Det måtte vi jo give ham ret i - og gik ned på restaurant Parken og drak bajere!

Endnu en tropenat

- varsler metrologerne. Så kan jeg altså igen se frem til at skulle ligge splitternøgen foran et åbent sovekammervindue med min store, svedige krop og agere spisekammer for områdets forbi-passerende myg!

Næste(n)kærlighed

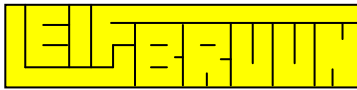
Det er forudsigeligt, at desperate arabiske flygtninge i millionvis igen vil bevæge sig op igennem Europa. Derfor synes jeg, vi skal være bedre forberedt, end vi var sidst, hvor flygtningene rendte rundt på motorvejene og forstyrrede trafikken i timevis.

For det første skal vi have forstærket grænserne, og her kommer vi ikke uden om at sætte hegn op. Det har vist sig at være effektivt mange andre steder, hvad enten det er mennesker eller dyr, man vil spærre ude eller inde.

Dernæst skal vi have udfærdiget en tekst på arabisk, der skal afleveres til flygtningene, der står ved grænseovergangene og vil ind i landet, og som forklarer dem situationen. Teksten kan fx lyde således:

”Danmark ydede en stor indsats for at bekæmpe Islamisk Stat i jeres land. Det betød, at vi også var med til at sønderbombe jeres hjem, byer og eksistensgrundlag med danske krigsfly. Det er selvfølgelig beklageligt, men det var udelukkende for at hjælpe jer. Nu står I så her hjælpeløse, sultne og frysende, men vi kan helt ærligt ikke blive ved med at hjælpe jer. Der er trods alt også andre lande, der har brug for vores hjælp. - Farvel!”

Måske lyder det lidt for kynisk at skrive ’Farvel’, lige inden vi smækker grænsebommen i. ’Ha’ en go’ dag!’ er nok mere humanistisk - eller humoristisk i hvert fald!

Psykologi

- var det fag jeg var mest opsat på at komme i gang med, da jeg begyndte på VUC. Hele mit arbejdsliv havde jeg været tekniker / maskinmester. Jeg havde også fundet ud af, hvorfor jeg havde valgt den karrierevej. Det var fordi maskiner var uden de besværlige følelser. Dem havde jeg det selv svært med. Nu havde jeg i mellemtiden brugt mange år på at forløse indestængte følelser – og har det nu godt med følelser.

Mennesker er mere spændende end maskiner, havde jeg fundet ud af. Jeg havde gjort mig mange erfaringer og tanker om det menneskelige sind. Man jeg havde aldrig læst i en psykologibog. Det skulle jeg i gang med nu.

Gud Fader i Skuret, hvor blev jeg dog skuffet. Allerede efter de første psykologitimer stod det mig klart, at psykologerne lænede sig op af lægerne og arbejdede efter videnskabelige metoder. Deres viden skulle videnskabeligt bevises, som fx med *Pavlovs hunde*, inden den kunne bruges til noget.

Jamen, jeg havde da for længst gjort mig klart, at det menneskelige sind ikke kan forstås videnskabeligt. Det vil svare til at dissekere en computers mikrochips for at forstå dens virkemåde. Det kommer man da ingen vegne med.

Nu kan det sådan set være ligegyldigt om jeg er enig med psykologerne eller ej. Hvis deres viden kan bruges til noget fornuftigt vel at mærke. Men det kan den jo stort set ikke. Det kan enhver forvise sig om. Hvis de vil forvisses! For verden består af mennesker, der i umanerlig stort antal lider af psykiske uligevægtigheder. I større eller mindre grad selvfølgelig. Men alligevel. Det har psykologerne ingen løsninger på. Det har de for længst overladt til psykiaterne med deres medicin og andet pikpak.

Psykologerne derimod, de nøjes med deres fine videnskabelige forklaringer, der kan bruges til akademiske diskussioner – og til undervisning af fx VUC-elever!

Vilje

**VI VIL
VI VIL VI
VI VIL VIDE
VI VIL VIDERE**

Sjælsgodkendt viden

Al den viden et menneske har, er oplagret i hukommelsen. Denne er indrettet som et langstrakt lagersystem med mange trin. Billedligt talt kan man forestille sig et snegleformet kassesystem, hvor kasserne er anbragt i forlængelse af hinanden. I den yderste kasse har man korttidshukommelsen. Det kan for eksempel dreje sig om data som:

- Jeg skal huske at købe sukker, næste gang jeg er ude at handle.

Sådanne data kommer aldrig længere ind i kassesystemet. Så snart sukkeret er købt, kasseres dataene igen. Korttidshukommelsen er en funktion, man kan opøve og have glæde af, stort set uden sjælen behøver deltage. Derimod er der andre data, som sjælen bruger energi på, som den opløser, vender, drejer, vejer, vurderer og tager beslutning om. Kan de bruges i den nuværende sammensætning? Hvor skal de placeres? Skal de springe et kassetrin ind? Eller skal de bare fortsætte ud af systemet? Det er en grundregel, at dataene kun springer et kassetrin ad gangen.

Processen kan på mange måder sammenlignes med fordøjelsessystemet. Først bliver maden synet og godkendt, inden den puttes i munden. Med tænderne findeles den, opblandes med spyt og fortsætter ned i maven, hvor den masseres, opløses og oplagres i en vis tid, inden den godkendes til videre behandling. Leveren og galdeblæren tilsætter forskellige kemikalier for at behandle maden og 'personliggøre' den, så den kan optages af organismen. Den mad, der ikke bliver optaget, fortsætter ud gennem tarmsystemet som affald.

I den inderste kasse opbevares den personlige viden, vi som sjælspersoner har gennemtænkt, godkendt og sagt:

- Det tror jeg på. Det er sandt for mig.

Det er fra denne grundviden, man danner sine personlige meninger og holdninger.

Kassesystemet er et levende system, hvor dataene løbende bliver ajourført. Data, der ligger ubrugte hen, sygner lige så stille bort. Det er hele tiden dataene fra kasserne indefra, der bliver brugt til at personliggøre dataene udefra. Der er en stor træghed indbygget i et sådant kassesystem - en slags sund skepsis over for ny viden:

- Det ved jeg nu ikke lige, det skal jeg lige tygge lidt på.

Dataene skal vendes, drejes og soves på.

En sjæl kan ikke tvinges til noget som helst, så blokerer systemet, og der sker ingen databehandling, før den igen føler sig fri. Derimod findes der forskellige måder at narre systemet på, så sjælen prostituerer sig og optager data, den ikke har godkendt.

Indoktrinering er en af måderne. Et grotesk eksempel på dette er, hvordan det lykkedes Hitler at ophidse en hel nation til at udføre de mest umenneskelige handlinger, man kan forestille sig.

En anderledes raffineret indoktrinering er den, de fleste af os har været udsat for fra helt små, hvor vi blev opdraget til at tro på alt mellem himmel og jord, som vi ikke havde mulighed for at forholde os til. Lige fra julemanden, de små børn der kommer med storken, fantasifulde og mange gange groteske børneeventyr og til et overmenneske, der kan gå på vandet, bespise i hundredvis af mennesker med et stykke brød, og som har en far, der sidder oppe i himlen, som bestemmer alt og ved alt.

Man kan selvfølgelig argumentere, at det er vigtigt, at børn får lov til at udvikle deres fantasi. Til det, kan jeg kun svare:

- Ja, nemlig! Og det skal vi voksne lade være med at blande os i med vores mærkelige ideer.

Senere i livet kan vi så lade sol, måne, planeter, kaffegrums, krystalkugler og alt muligt andet, vi heller ikke selv har indflydelse på, styre vores liv. På den måde kan vi komme til at leve i en drømmeverden, hvor vi ikke forholder os til noget som helst, og helt mister kontakten til os selv. Det svarer til at skulle navigere et skib uden at vide, hvor det befinder sig, og hvor det skal hen.

En tredje metode der gør sig gældende og får os til at optage ikke-sjælsgodkendt viden, er vore dages konstante bombardement af nye indtryk. Ikke nok med at verden er blevet så lille, at vi kan følge alle begivenheder fra første række, men markedsmekanismerne - og dermed medierne er blevet så dominerende, at de konstant forsøger at manipulere og påvirke os i bestemte retninger.

Mange musikvideoer er oplagte eksempler på, hvordan data kastes i hovedet på os i en endeløs strøm. Man bruger en iørefaldende melodi samt nogle billedemner, der fanger opmærksomheden. Så lader man billederne skifte i et utroligt hurtigt tempo, som bevidstheden slet ikke kan følge med til at opfatte. Men det kan underbevidstheden. For eksempel kan man påvirke folk til at mene, at et bestemt colamærke er det eneste, der dur, uden at de bliver bevidst om reklamen. Hertil kommer, at mode og holdninger skifter ustandseligt, så hvad der var rigtigt og vigtigt i går, betyder ikke noget i dag.

Hvis sjælen skal have mulighed for at fordøje, godkende og lagre - alternativt kassere alle disse data, har den behov for både nogle fredelige stunder og åndelig føde. I mange af vores samfundslag er det her, problemet opstår, fordi det ikke er in at være alene og beskæftige sig selv. Det er igen medierne, der har fortalt os, at vi skal være aktive og med på noderne, ellers vil vi blive opfattet som nogle kedelige nørder. Kommer vi endelig ud i en situation, hvor vi er overladt til os selv, føler vi os straks ensomme og forkerte. Men efter indførelsen af diverse mobile kommunikationsmidler, kan man helt undgå den slags situationer.

Konsekvensen af de massive input er i mange tilfælde, at kassesystemet nedbrydes i hukommelsen, og dataene flyder rundt imellem hinanden. Der findes med andre ord ingen sjælsgodkendt viden. Egne skabende tanker har trange kår, og i stedet bliver man en autoritetstro person, der nemt bliver offer for enhver form for guruisering, lige fra idoldyrkelse af kendte personer til religiøsitet i mere eller mindre yderligtgående retning.

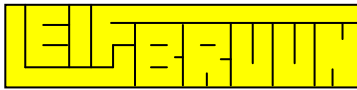
Hyggespreder

2 sygeplejersker sidder i pauserummet, og snakken falder naturligt nok på den flotte sømand, der ligger på stue 14. Han har begge arme i gips og skal hjælpes med alt fra top til bund.

- Har du set, han har fået tatoveret navnet 'Adam' på sin tissemand, siger den ene.

- Dit lille fjols, siger den anden. – Der står da 'Amsterdam'!

Hvis jeg var tv-direktør

- ville jeg lave en masse programmer, der afslørede hvordan det kapitalistiske system driver rovdrift på Jordens ressourcer, fremstiller tonsvis af unyttige produkter og skaber menneskeligt forælderv ved at lade de kloge narre de mindre kloge.

Problemet er bare, at dem, der ejer tv-stationen, ikke vil lade mig gøre det!

Nej, hvis jeg var tv-direktør, ville jeg lave en masse programmer, der afslørede politikerne som nogle kortsigtede vatnisser, der hele tiden tækkes vælgerne ved at lovgive ud fra aktuelle enkeltsager, laver lov på lov - lap på lap og lader befolkningen drukne i lovjunglens bureaukrati.

Problemet er bare, at tv-stationens bestyrelse ikke vil lade mig gøre!

Nej, hvis jeg var tv-direktør, ville jeg lave en masse programmer, der kunne skabe debat ved at invitere landets kloge hoveder ind i studiet og lade dem forklare, diskutere og uddybe, hvordan tingene hænger sammen, og hvad vi skal gøre for at skabe et bedre samfund.

Problemet er bare, at ingen seere gider se det!

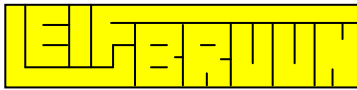
Nej, hvis jeg var tv-direktør, ville jeg lave en masse programmer med ren underholdning - uden kompromitterende synspunkter, men med pengekonkurrencer actionfilm, bloddryppende historier og indslag fra de kendtes verden.

Problemet er bare, at det gør alle de andre tv-stationer også!

Nej, jeg gider slet ikke være tv-direktør, for det er ikke ham, der bestemmer, hvordan tv udvikler sig. Problemet er nemlig, at tv-stationerne sender de programmer befolkningen ønsker. Vi ligger, som vi selv har ret. Vi har det fjernsyn, vi fortjener!

Skulle jeg gøre mig håb om at præge udviklingen væk fra disse holdningsløse fordummende programmer, må jeg forsøge at påvirke det enkelte menneske til at have en kritisk holdning til, hvad han (m/k) lader sig binde på ærmet, og hvad hun (m/k) ønsker at bruge sin tid på. Fx kunne jeg begynde med at skrive et debatoplæg til en avis.

Nej, det gider jeg for øvrigt heller ikke. Problemet er nemlig, at den målgruppe, jeg ønsker at nå, slet ikke læser aviser!

Mørkegrøn energi

Det er ikke kun af idealisme, politikerne gennem årene har støttet omstillingen til grøn energi med udviklingen af vindmøller, solceller, batteridrift m.m. Det er i høj grad også fordi, det sætter gang i industrien med at skabe arbejdspladser og eksport.

Dermed falmer det grønne, for er der noget, der er energi-krævende, er det industrien. Jeg anfægtet ikke, at grøn energi er den rigtige vej at gå, men i kampen mod klimakrisen, er resultaterne altså ikke så lysegrønne, som dem vi i almindelighed præsenteres for.

Vil vi afhjælpe klimakrisen, skal vi ikke bare stoppe al forbrug af fossile brændstoffer, som kul, olie og naturgas, vi skal også opfinde metoder, der kan suge CO2 overskuddet ud af atmosfæren og opmagasinere det til evig tid!

Tag din tid

Nogen skal have tiden slået ihjel,
andre har ikke nok af den.

Nogen køber sig til tid,
andre følger med tiden.

Nogen kommer for sent,
andre er gået i stå.

Alligevel går tiden,
som den altid har gjort.

Stille, roligt
og til tiden!

Udsalgsgolf

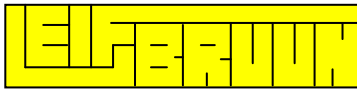
Jeg synes efterhånden, det er pinligt ud over alle grænser, at golf falbydes, som var det en slagtilbudsvare fra supermarkedet. Næste skridt bliver vel, at folk får penge, bare de møder op i klubberne og tager en kølle i hånden. Vi er 160.000 golfspillere i Danmark. Hvem er det, der bliver gladere, hvis vi bliver flere? Golf er da ikke nogen produktionsvirksomhed, der skal måles på overskud og omsætningsfremgang. Alligevel bliver det markedsført som sådan:

DGU-bladet minder mere om en tilbudsavis end om et medlemsblad. For at komme ind på Golfbox skal man hver gang kæmpe en brav tålmodighedskamp med påtrængende reklamer, inden det lykkes. Greenfeebilletter udbydes i tilbudspakker, som var det vaskepulver. De naturskønne golfområder med klubhus og tilhørende materialer er i al for høj grad blevet til reklamesøjler for snart sagt alt mellem himmel og jord. Selv nede i hullerne har de fundet vej.

Det gode ved tilbudsgolf er trods alt, at det medvirker til at aflive myten om, at golf kun er for de 'fine'. Men behøver vi vælte helt over i den modsatte grøft og lande i supermarkedets skrammelafdeling? Og hvorfor er vi interesseret i at få nye medlemmer, der kun kommer fordi, det er næsten gratis, og som sandsynligvis flytter igen næste gang naboklubben, finder der nødvendigt at køre en hvervekampagne?

Er vi golfspillere virkelig så karakterløse og fattige, at vi ikke kan sætte tæring efter næring og betale enhver sit? Hvis ikke, så synes jeg, vi skal se at få køllen over i den anden hånd: Afskaf alle former for reklame, smid de pressionsagtige sponsorer ud og afskaf alle former for tilbud. I stedet sætter vi alle de gode, velmenende kræfter ind på at udnytte de muligheder, vi har til rådighed - til spændende golfarrangementer og turneringer, hvor det sociale, hyggelige og kammeratlige er i højsædet. På den måde bliver vi for øvrigt også de bedste ambassadører for den sport, vi alle elsker!

Ondskab er en sygdom

Jeg kan fuldt og helt tilslutte mig koret, der begræder de forfærdelige terrorhændelser, der sker rundt om i verden - og tilslutte mig, at mennesker, der udfører noget sådant, må være syge oven i hovedet.

Men jeg kan ikke gøre det uden at tilføje, at jeg synes, det er mindst lige så forfærdeligt og sygt, at man i landene i Mellemøsten kaster tonsvis af bomber i beboede områder. Og det har man gjort nærmest dagligt i lige så mange år, jeg kan huske tilbage.

At nogen tror,
man kan bekæmpe terror
med terrorhandlinger,
er så sygt, at det gør ondt
langt ind i sjælen!

I det hele taget er begrebet terrorisme noget underligt uldent noget at forholde sig til. For om man er terrorist eller frihedskæmper afhænger af, fra hvilken side man ser det.

Det burde vi da vide alt om i lille tryghedssøgende Danmark – med vores berømmede frihedskæmpere fra 2. Verdenskrig. For det var altså kun i krigens sidste måneder, de blev kaldt frihedskæmpere. I den resterende del af 'De 5 forbandede år' blev de opfattet som kriminelle bøllemagere, der med terrorhandlinger forstyrrede ro og orden for landets befolkning. At de ikke blev kaldt terrorister, skyldes udelukkende, at ordet ikke eksisterede dengang.

Krig har ingen vindere.
Krig skaber ingen helte.
Krig er død og ødelæggelse.
Krig er det ultimative resultat
af menneskelig fornedrelse!

Tibbe og alle dens eks'ere

Tibbe er min ekskone Else Maries hund. Men, da vi boede sammen, var det var mig, der passede den, når hun var på arbejde. Det gik også fint, for Tibbe var en gammel, stille hund. Så vi kunne sagtens blive enige om, at efter frokosten, skulle der soves til middag. Det vil sige, Tibbe fik ingen frokost, så hun fik nogle hundekiks i stedet. Men den pågældende dag var der kun 2 kiks tilbage i pakken, så det måtte hun så nøjes med. Herefter smed jeg den tomme pakke ned i aviskurven og gik til middagssøvn.

På vej ind i drømmeland fornemmede jeg, at der kom nogle mærkelige skrabelyde ude fra køkkenet, men de holdt hurtigt op igen, så jeg fortsatte ufortrødent min rejse. Efter en vellykket middagssøvn gik jeg rutinen tro ud og lavede kaffe. Mens jeg stod der ved køkkenbordet, kunne jeg høre Tibbe komme trippende bagfra. Da hun peb lidt, vendte jeg mig om, og fik et meget overraskende syn.

Som det ses, var Tibbe indforstået med, at jeg lige skulle have et billede af hende, inden jeg hjalp hende ud af kassen. Og hun fik rigtig meget ros og ekstra godbidder, fordi hun havde været så hensynsfuld at vente med at forstyrre mig til efter middagssøvnen.

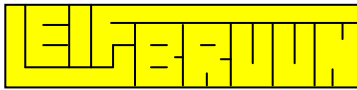
Når jeg indledningsvis skriver, at det er Else Maries hund, er det fordi, Tibbe har kendt hende længere end de 9 til 10 år, jeg har. Så sandheden er, at det var Else Marie og hendes eksmand Johns hund, og at Tibbe til daglig boede hos ham. Men da både Tibbe og John var venner af huset, havde de deres nærmest daglige gang hos os, og fordi John ofte var bortrejst, boede Tibbe ofte hos os.

– Er De forvirret, så bare læs næste afsnit:

Else Marie og John havde tidligere boet et par år i England og havde fælles venner der. Dem ville de gerne over og besøge, og da jeg hellere ville blive hjemme, passede det fint med, at de tog til England og Tibbe og jeg blev hjemme og passede hinanden.

På den daglige luftetur mødte vi under de omstændigheder en af naboerne:

- Hvad Søren, har I fået hund? spurgte hun sådan nærmest lidt betænkeligt, syntes jeg.

- Nej, det er bare én vi passer, forsvarede jeg mig.
- Det er min kones eksmands hund, tilføjede jeg, for ligesom at underbygge det.

Det kunne jeg godt selv høre, lød lidt kryptisk og tilføjede yderligere:

- Ja, det er fordi, de er i England sammen.

Herefter gik hun bare, og jeg har ikke talt med hende siden. Hverken med eller uden Tibbe.

I dag bor jeg ikke sammen med Else Marie mere. Det gør Tibbe til gengæld på fuldtid. Så nu er det Else Marie alene, der ejer hende. Det vil sige, jeg har nu altid ment, at Tibbes bedste egenskab, er, at hun er sgu sin egen!

I østen stiger solen op

I dag har vi årets korteste dag, men nu vender solen og vi går mod lysere tider, siger medierne.

Jeg siger, der er noget vrøvl:

- Én dag - som begreb - er 24 timer, og det bliver der ikke ændret på.
- Solen vender ikke, men fortsætter uanfægtet sin bane rundt i Mælkevejen.
- Vi går på ingen måde mod lysere tider. Verdenssituationen er så mudret og faretruende, som den ikke har været det i umindelige tider. Og vejrmæssigt står vi med det meste af vinteren foran os.

Derimod er virkeligheden den, at Jordens nord/syd akse hælder i forhold til Solen. Og lige netop i dag er Nordpolen længst mulig væk fra solen. Det betyder, at vi i dag har de færreste antal timer med dagslys. Det betyder så også, at timerne med dagslys stiger i det næste halve år. Men der går en månedstid endnu, inden det batter noget.

Det er selvfølgelig en kedelig forklaring. Og er der noget medierne ikke ønsker at blive opfattet som, er det kedelige. Så skaber de hellere deres egen virkelighed.

Men der er intet nyt under solen, den stiger nemlig ikke op i øst, som gamle B. S. Ingemann sagde. Det er Jordens egen rotation, der gør, at vi om morgenen først ser den i øst. Solen er som sagt, hvor den skal være.

For resten ...

Der er med tiden mange, som har undret sig over, at jeg skriver som ovennævnt. Men det er såmænd bare fordi, jeg har en hobby med at lave korte, rammende tekster - helst i en enkelt sætning. Egentlig kalder man sådanne for sentenser, men jeg kalder altså mine for 'For resten ...'er.

Det startede mere eller mindre af sig selv i 1990, da jeg i nødens stund lavede denne:

Den hurtigste sejr,
man kan vinde,
er at blive ikke-ryger!

Sidenhen er det blevet en vane, uvane, tvangstanke, eller hvad man nu vil kalde det. Jeg kalder det som sagt en hobby.

Du har en sjov / mærkelig / krøllet tankegang, har jeg ved flere lejligheder fået at vide af mennesker, der har stiftet bekendtskab med mine 'For resten ...'er. Sjovt / mærkeligt nok har jeg den modsatte opfattelse. Jeg mener mange gange, vi gør livet mere kompliceret, end det er. Det er den opfattelse, der er drivkraften bag dem. De er min teknisk trænete og logisk tænkende hjernes forsøg på at glatte krøllerne ud.

Andre mener, jeg bliver syg af at beskæftige mig så meget med alverdens problemer. Selv mener jeg lige omvendt, at jeg undgår alverdens sygdomme ved at konfrontere og beskrive problemerne - og derved lægge dem bag mig.

Jeg har lavet omkring et tusinde 'For resten ...'er i alt. Men nogen af dem er ret døgnflueagtige, så hvis jeg piller dem fra, er der 600 mere eviggyldige tilbage. Nogle af dem har jeg udgivet i bogform. Det kan du læse mere om på hjemmesiden leifbr.dk.

Efterfølgende er fra bogens indledning. Der kan du se, hvordan jeg blev inspireret til ovennævnte titel:

Columbo - den efterhånden klassiske amerikanske kriminalserie, hvor Peter Falk spiller den lille lurvede inspektør i den snuskede overfrakke - er den egentlige årsag til denne bogs titel. For lige der, hvor Columbo er på vej ud af døren efter sin forvirrede udsørgen og væremåde, og hvor de mistænkte ånder lettede op, er det, han vender sig om og siger den replik, der ændrer hele situationen:

For resten ...

Reklame stress

Fra vi slår øjnene op om morgenen, til vi lukker dem igen om aftenen, bliver vi bombarderet med reklamer. Både i det offentlige rum og i det private, for de er overalt i dagens Danmark.

Reklamer er opbygget som 2-trins raketter:

- At fange opmærksomheden
- At få så mange som muligt overbevist om, at de absolut må købe det der reklameres for - hurtigst muligt

Begge trin er rene stressfaktorer. Uanset hvad vi beskæftiger os med, dukker reklamerne op, trænger sig på og forstyrrer enhver form for selvstændig aktivitet. Herefter kan reklamens budskab frit føre vores tanker på afveje, og vi glemmer rent, hvad det var, vi var i gang med.

Lige indtil en ny reklame dukker op, og processen gentages. Som rene Pin Balls bliver vi skubbet viljeløse rundt i manegen. Lige indtil stressen tager overhånd og hovedet er ved at eksplodere. Så bliver vi nødt til at foretage os noget drastisk, som at gå på shopping, på værtshus, tænde en joint eller bare endnu én af dagens utallige cigaretter.

Jeg har hørt mange, der mener, at de ikke bliver påvirket af reklamerne. Jeg synes, de skulle spørge sig selv om, hvorfor producenterne bruger så mange milliarder kroner på reklamer, hvis ikke de nytter noget.

Mange andre opfatter reklamer som et gode, fordi de medfører mange gratisydelse. Jeg synes, de skulle spørge sig selv om, hvem det er, der betaler reklamerne.

Endelig hører det også med, at reklamerne forøger forbruget drastisk, og dermed er medvirkende til at stresser vores i forvejen overbelastede jordklode!

*Good morning!
Let the
Stress begin*

Charmerende og fyldt med livsmød

- skrev jeg i min interne journal om min nye kursist, Majbritt, der er blind. Det var de ord, der umiddelbart faldt mig ind. Og så tilføjede jeg: ”Hun skal være min nye hjælpeinstruktør.”

Jeg har i al beskedenhed en lille kursusvirksomhed, Frit Sind, hvor jeg hjælper mennesker med psykiske uligevægtigheder med at forløse indestængte følelser. Majbritt opsøgte mig, fordi hun har det med at gå og blive vred på sig selv.

- Jeg har set din artikel i avisen, sagde hun, da hun ringede.

Jeg fandt det pudsigt, at Majbritt havde set noget, for hun havde lige fortalt mig, at hun var totalt blind. Men det var det første, hun lærte mig. Majbritt ser mindst lige så meget, som vi andre. Hun gør det bare på sin egen måde.

- Jeg har lige set den amerikanske præsident i tv, sagde hun, da hun kom. Det er stemmen, der afslører ham, forklarede hun uddybende.

Tilsvarende fandt jeg hurtigt ud af, da jeg begyndte at forklare om indestængte følelser, at jeg skulle fortsætte med at bruge mit kropssprog, for det kunne Majbritt godt fornemme. Selv da jeg kiggede på mit armbåndsur, bemærkede hun dette.

- Jeg kan også mærke, når min kæreste kigger efter andre piger, forklarede hun grinende.

Kæresten hedder John, og de har kendt hinanden i mange år. John er Majbritts øjne i hverdagen og er uden tvivl den vigtigste person i Majbritts liv. Omvendt, med deres lange forhold taget i betragtning, tager jeg det desuden for givet, at John også har øjnene åbne for Majbritts charmerende sider.

Det var i hvert fald ovennævnte betragtninger og iagttagelser, der fik mig til at tænke, at Majbritt kan udvikle sig til en fremragende instruktør.

- Har du altid været blind? spurgte jeg.

- Nej, det blev jeg først som 23-årig. På en nat!

- Kender du årsagen?

- Nej, men måske har det noget at gøre med, at jeg fik sukkersyge som barn.

- Tror du, det er den sygdom, der ligger til grund for dine problemer?

- Nej, de startede da jeg som 3-årig lige pludselig fik psoriasis. Senere kom der nyresvigt til, så jeg er løbende i dialysebehandling.

Senere i samtalen kom det frem, at Majbritt også lider af leddegigt med store smerter døgnet rundt. Flere af leddene er udskiftet, rygøjlen er stiv, hænder og fingre er krummede og kraftesløse.

Det var noget af en sygebuletin at lægge ører til, og jeg blev da helt ærligt også noget betænkelig. Men Majbritt var ved frisk mod: - Jeg bliver aldrig træt i hovedet, sagde hun smilende og indikerede dermed, at hun var klar til at gå i gang med det, hun var kommet for, nemlig at forløse indestængte følelser.

Det gjorde vi så. Og det viste sig hurtigt, at Majbritt livet igenem har været nærmest verdensmester i at vende følelserne indad ved at bebrejde og skælde ud på sig selv. Fx brugte Majbritt i sin barndom at gemme sig væk i kælderen, når hun var meget ked af det. For som hun sagde:

- Der var for ikke også at gøre de andre kede af det!

I Majbritts hoved er det således blevet til, at det er hendes skyld, når andre reagerer negativt. Det er noget af en kamel at sluge, vil jeg nok mene.

Mens Majbritt forløste indestængte følelser, lagde jeg mærke til, hvordan det sitrede i hendes spændte krop og ud gennem armene og fingrene. Bagefter fortalte hun, at hun for første gang i lang tid var uden smerter og følte sig afslappet.

Nu er det ikke mirakler, jeg arbejder med, og Majbritts lettelsestilstand er kun en stakket frist, så bryder hverdagen ud igen. Jeg har heller ikke lovet Majbritt noget. Ikke andet end hårdt arbejde i hvert fald! Men jeg har efterhånden god erfaring med, at det nytter noget. Bare man har overskuddet og tålmodigheden til at fortsætte, kommer resultaterne.

Desværre siger erfaringen mig også, at modet ofte svigter. Så det er ikke sikkert, jeg ser Majbritt igen. Men jeg krydser fingre for og tror på, hun kommer. Jeg har jo oplevet hendes livsmod.

Desuden skal jeg bruge hende til instruktør i mit nye livskvalitetscenter!

NB: Navnet er selvfølgelig opdigtet, og selv om det efterhånden er en del år siden, er historien sand. Desværre har jeg ikke set noget til 'Majbritt' sidenhen.

Valgret, valgpligt og valgflæsk

Kan folk administrere friheden og de frie valg? Nej, det kan de gennemgående ikke, for i så fald så verden ikke ud, som den gør. Så ville det være nogle helt andre kompetente mennesker med visioner, der sad på magten.

Men man kan nu engang ikke opnå noget positivt ved at pakke folk ind i vat. Det er historiens største fejltagelse, at man tror, man på religiøs vis kan lede folket. Det samme gør sig gældende med børneopdragelse. Jeg husker godt, da mine børn var små, hvor svært det var at lukke dem ud i trafikken. Men løsningen er nu engang ikke at blive ved med at transportere dem rundt på bagsædet af egen bil.

Så selvfølgelig er demokrati løsningen, der findes intet alternativ. Men i stedet for på det nærmeste at kræve, at alt hvad der kan kræves og gå skal møde op i valglokalerne, kunne man i stedet begynde at stille krav til vælgerne om, at de i det mindste har gjort sig bare et minimum af overvejelser om, hvordan det politiske landkort ser ud i dagens Danmark. Og hvis de ikke orker det, skal de være velkomne til at blive hjemme på sofaen.

For det er her, demokratiet løber af sporet. Vi er alle opdraget til, at det er en pligt at stemme. For hvis ikke du stemmer, kan du ikke tillade dig at være utilfreds, siger man. Øhh, og hvem er det lige, der siger det? Ja, det gør de i medierne. Og her skal man lige gøre sig klart, at kapitalisternes borgerlige medier vandt kampen i forrige århundrede. Før den tid var der i hver by og egn en avis for de borgerlige og en for arbejderne. Sådan er det ikke i dag. Der er stort set kun borgerlige medier tilbage.

Og disse medier går målrettet efter de vælgere, der ikke har tid, lyst, overskud til selv at tage stilling. De opfanger kun de lette løsninger – og gør deres pligt. Og de borgerliges melodi er altid den samme: ”Vi skal støtte erhvervslivet, så får vi vækst, det skaffer arbejdspladser og giver velfærd”.

Men er der en ting, der er helt sikker, er det, at erhvervslivet ønsker ikke at afskaffe arbejdsløsheden. For det betyder, at de får svært ved at skaffe kvalificeret arbejdskraft. Og frem for alt, at de mister grebet om lønudviklingen.

Så stressfaktoren får blot en ekstra tand. Det giver flere, der ikke har tid, lyst, overskud til selv at tage stilling. Og demokratiet løber endnu mere af sporet!

Vejle flaskehals

Vejle har alle dage været en trafikmæssig flaskehals. Hvor andre byer for længst har fundet ud af at lave omfartsveje, holder Vejle fast i, at hele områdets trafikanter skal ind gennem byens centrum. Heldigvis har staten grebet ind og løbende udbygget motorvejsnettet. Men da den slags udbygninger altid er 5 til 10 år efter udviklingen, har det langt fra løst Vejles trafikproblemer.

Nu griber staten så ind igen og tilbyder at føre togtrafikken uden om Vejle. Det er altså landets hovedjernbanestrækning, der er tale om, hvor togene følger tæt efter hinanden i begge retninger døgnet rundt. Passagertogene med deres vanvittige hastigheder, og de larvende og tonstunge godstog med alle mulige både brandbare og farlige kemikalier og giftstoffer føres hele vejen ind gennem den ene side af det naturskønne område langs Vejlefjorden, ind igennem den ene side af byen og med skrigende bremses stopper op i byens centrum – for senere med forurenende dieselmotorer på hårdt arbejde for at accelerere ud gennem den anden side af byen og op ad det naturskønne område langs Vejlefjorden.

Hvilken miljømæssig gave af ufattelige dimensioner byens borgere her får serveret på et sølvfad. Men nej, Vejleborgerne er gået helt i panik. De holder med alle midler fast i, at alt hvad der bevæger sig i området, skal ind over byens torv. Ikke på noget tidspunkt har jeg hørt nogen, der greb tanken og forestillede sig hvilke muligheder, det ville give for planlægningen af byens trafik og dermed øvrige funktioner, hvis banegårdsområde, rangerterræn og jernbanen blev nedlagt. Sikke en fred, ro og trivsel det giver mulighed for.

Der skal selvfølgelig oprettes en ny banegård et centralt sted, hvor det generer færrest mulige mennesker. Man kunne ligefrem forestille sig, at den nye banegård blev placeret, så den kunne betjene samtlige trekantsområdets beboere. Så kunne de øvrige byer i området opnå tilsvarende landvindinger. For togpassagerne skal der selvfølgelig skabes effektive forbindelser til den nye banegård. Men alt andet lige må det blive en gevinst for de fleste Vejleborgere at komme frem til den nye banegård i forhold til som det er i dag, hvor de skal kæmpe sig ind i bunden af flaskehalsen.

Man kan jo også fundere lidt over, hvorfor Vejles borgere er så forhåbende på at suge alle mulige trafikanter ind i det 'sorte hul'. Det er selvfølgelig fordi, de er præget af de lokale embedsmænd og politikere. Fx var der på et tidspunkt en embedsmand, der proklamerede, at Vejle skal kunne ses fra månen. De lokale medier kørte selvfølgelig straks med på idéen, og straks var det et meget benyttet mundheld for vejleenserne. Der var aldrig nogen, der stoppede op og spurgte, hvorfor i al verden Vejle skal kunne ses på månen, og

hvem der skulle have glæde af det? Nu er mundheldet nok også mere tænkt som en metafor for, at Vejle er en by i vækst og udvikling. Så de kan få flere mennesker og trafikanter puttet ind i det sorte hul.

Vækst og udvikling er jo nøglebegreberne for enhver virksomhed. Alternativet er at de stagnerer og uddør. Så enkelt er det. Men en by er ikke nogen virksomhed. Derfor kan begreberne ikke uden videre overføres. En by skal være et helle, der skaber tryghed og glæde og servicerer de mennesker, der bor i den.

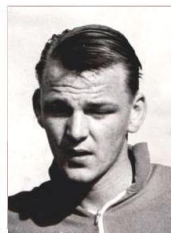
Hurtige Max

Max Møller var målmand på Esbjergs divisionshold og såmænd også ind imellem på landsholdet i slutningen af 60'erne. I en periode var jeg kollega med ham i smedefabrikken på Andelssildeoliefabrikken.

Han kunne bevæge sig enormt hurtigt. Hvis man var villig til at sætte en bajer på højkant, kunne man få ham til at lægge 4 møtrikker i række på oversiden af hånden. Væddemålet gik så ud på, at han skulle flytte hånden og gribe møtrikkerne enkeltvis, inden de nåede gulvet.

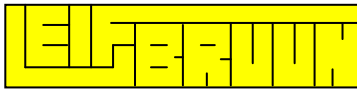
Det vandt han mange øl på. Lige bortset fra den dag, hvor han hamrede fingrene ned i betongulvet for at fange den sidste møtrik.

Efterfølgende gik der en lang periode, hvor han hverken var på arbejde eller på noget fodboldhold. ”Max har læderet fingrene ved en arbejdsskade”, kunne man læse i Vestkysten!

Max Møller

Debuterede på divisionsholdet som 17-årig i 1961 og er dermed den yngste førsteholdsmålmand gennem tiderne. Max var gennem seks sæsoner en fantastisk målmand for HfS, og han var med til at sikre oprykning til 1. division i 1966. I 1967 skiftede han til Esbjerg

Han ska' jo lære det

Jeg gik en runde golf med mit barnebarn den anden dag. Vi spillede på min gamle hjemmebane, som jeg har kendt, siden jeg var dreng. Da vi kom til hul 4, sagde jeg:

- Da jeg var på din alder skød jeg genvej ved at slå over de træer, du kan se derhenne.

Den udfordring tog han selvfølgelig op og lavede et perfekt slag, Bolden fløj højt og langt. Alligevel ramte den toppen af træerne og faldt ned i skovbunden. For at trøste ham, sagde jeg:

- Da jeg var på din alder, var de træer kun 3 meter høje!

Social retfærdighed til alle

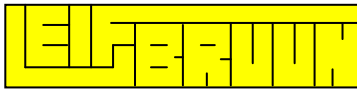
Når katastroferne raser ude i den store verden, holder danskerne latterlige gallafester og landsindsamlinger. For nogen rækker det åbenbart til at dulme den dårlige samvittighed over, at der er mennesker, der lider, uden at der gøres andet end symbolhandlinger.

Store dele af verdens befolkning lever på sultegrænsen – mange under! Hvordan kan vi andre leve med det? Der skal da sættes helt anderledes radikalt til værks. Først og fremmest med fødevarer og andre livsfornødenheder. På længere sigt må disse mennesker hjælpes til at få mulighed for at skabe deres eget livsgrundlag. Koste hvad det koste vil – eller gør. Det kan ikke være anderledes.

Nu er der forskel på om befolkninger har brug for hjælp på grund af naturkatastrofer eller er flygtninge fra militærregimer. Men grundtanken må være, at hjælpen skal ydes så tæt på 'arnestedet' som muligt. At flytte Jordan rundt med store menneskemasser er altså en meget dårlig løsning. Både for de nye der kommer til de fremmede lande og for de fremmede lande som helhed.

Og hvis man sikrer sig, at der findes acceptable opholdssteder i området, kan man også undgå de umenneskelige tragedier der udspiller sig i årevis i de forskellige landes flygtningecentre.

Danmark har et kongehus, og det skal bevares siger et stort flertal. Det er uforståeligt for mig. Et kongehus står for det stik modsatte af en demokratisk styreform. Hvordan kan så mange mennesker gå ind for det? De kongelige er født med en guldklump et vist sted.

Hvordan kan de egentlig selv leve med det? Prøv at sætte dig i de små prinser og prinsessers sted, når de drager vinkende rundt i landet. Vi er mere og bedre end de andre, må de da uvægerligt få indpodet. Hvad er det for en opdragelse at give små uskyldige børn?

Man siger, at kongehuset er en overskudsforretning for det danske samfund. Så sælg det dog. Til højeste pris. De kulørte ugeblade står sikkert i kø for at overbyde hinanden.

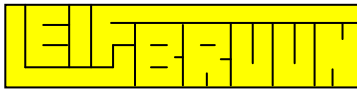
De riges børn bliver også født med en guldklump et vist sted. Det kan nok ikke være anderledes, at de forgyldes under opvæksten og sikkert også senere i livet. Men derudover må det være slut. Fra da af må de skabe deres egen tilværelse. Hvorfor er det en naturlov, at de skal arve forældrene. Ja bevares, de dele af familiens ejendele, der har stor affektionsværdi, skal de vel nok arve. Men pengetanken har de vel ikke mere krav på end alle andre i samfundet.

'Social retfærdighed til alle' hedder overskriften for dette afsnit. Det bliver især et problem for alle dem, som har færre kvalifikationer end de fleste. De handikappede med andre ord. Her er virkelig et område, hvor samfundet må gå ind og gøre en indsats, så disse mennesker bliver forsynet med nyttige hjælpemidler, passende beboelser og skånejobs, så de får mulighed for at udnytte de færdigheder, de har til meningsfyldt arbejde og til at opnå en rimelig økonomi.

Mad mad

Medierne falder igen og igen i svime, når danske restauranter får tildelt en af de utallige priser, der løbende uddeles.

Jeg finder det overfladisk og fordummende. For mad kan vel kun smage godt, mindre godt eller slet ikke godt. Nogen gange er det omvendt. Og andre gange er det at sidde ude i skoven på en træstub med en håndbajer og en sammenklappet spegepølsemad den helt store gastronomiske oplevelse!

Tænk baglæns

For mange forældre er det dybt bekymrende, at deres børn helst vil spille computerspil fra tidlig morgen til sen aften. Det er også tragisk, for det betyder, at børnene har opgivet at leve i den virkelige verden.

Men i stedet for at forbande computerne et vist sted hen kunne man tænke lidt over, hvorfor børnene har det sådan. Og da vores børn er små kopier af os selv, er forklaringen sandsynligvis den, at vi selv lever et kedeligt, forudsigeligt og ikke inspirerende liv.

Så kære forælder, kast dig ud i livet, der er nok af det. Og tag endelig både børnene og ægtefællen med. De vil garanteret gerne!

uRettidig omhu

Det er et vigtigt signal de europæiske lande sender ved at lægge pres på Brasilien og tilbyde hjælp for at få slukket de mange brande i Amazonas regnskov, for de er katastrofale for både klima, biodiversitet og meget andet.

Men situationen er mere speget end som så, og det er så derfor, der ikke sker noget konkret. For mange af brandene er påsatte, fordi brasilianerne ønsker mere landbrugsjord til at dyrke afgrøder. Det er de europæiske lande også interesseret i, for de har mange grisemunde, der skal mættes. Og betalingen af de brasilianske afgrøder kan så passende foregå med biler og andet højteknologi.

Så enkelt er det: Man udviser lidt gratis omsorg for naturen og deler overskuddet i porten!

Et års tid

Sommeren står.
Tiden går.
Snart er det efterår.

Vinteren kommer.
Foråret springer.
Det sommeren atter bringer.

Det lugter sgu

Jeg er lidt bekymret over, at der så ofte bliver skiftet ministre ud. Ja ikke fordi det gør nogen forskel for mig, om det er den ene eller den anden minister, der render rundt og bortforklarer alt mellem himmel og jord. Det er mere det, at jeg har hørt, at de bliver ved med at få løn i lang tid efter, får en stor fratrædelsesgodtgørelse og pension resten af livet.

Jeg har på fornemmelsen, at det er noget de har aftalt, så de alle får en tur i gynngen inden næste folketingsvalg. Og så kan det hele begynde forfra med en flok nye!

Kære telefonselskab

Min telefon ringer så usigeligt sjældent, at man skulle tro, at der er noget galt. Jeg har ved flere lejligheder selv prøvet at ringe på nummeret, men der bliver bare meldt optaget. Og når jeg ringer fra telefonkiosken henne på hjørnet, bliver der ikke svaret.

Tror du, der er noget håb for, at jeg kan komme ud af min isolation?

- at se de lyse sider

Der var udbrudt sygdom i en fårebesætning ude ved den sønderjyske vestkyst, og alle fårene var døde på nær ét. Alle lå de spredt i det store marskområde og strittede med benene opad, bortset fra det ene, der gik og græssede, som det altid havde gjort.

Den tragedie mente Tv Syd, at de kunne få en historie ud af og sendte en reportagevogn til Ballum, hvor fårebonden boede. Det fik de nu ikke andet ud af, end at de fik at vide, at bonden var ude i marsken ved de døde får. Journalisten og kameramanden måtte derfor smøge bukserne op og begive sig den lange vej - balancerende mellem fåreekskrementer, vandhuller og døde får - ud til fårebonden.

Rimeligvis velkomne fik journalisten endelig lejlighed til at stille sit længe forberedte spørgsmål:

- Hvordan føles det, at have mistet så mange får?

Fårebonden stoppede i en arbejdsbevægelse, kiggede med rødrandede øjne på den unge journalist, kløede sig lidt i skægstubbene, vendte skråen i munden og sagde:

- Det var da godt, te' at de rakt'!

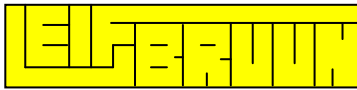
Hermed var audiensen forbi, og bonden fortsatte med de døde dyr.

Karruselkonger

Vi skal arbejde mere, hurtigere og effektivt. Det har alle dage været regeringernes mantra. Problemet er bare, at jo hurtigere arbejds-karusellen kører, des flere er der, der ryger af i svinget. Det betyder, at der bliver flere og flere der lever på offentlig forsørgelse med forøget behov for læger, hospitalsvæsen og social bistand i det hele taget.

Mere, hurtigere, effektivt, siger regeringerne alligevel. De kender ikke til andre løsninger. Og dem, der stadig er på karusellen, har efterhånden nok at gøre med at klamre sig fast.

Hurtigere, hurtigere, hurtigere, siger regeringen blot, som var det karruselkongen Mr. Swing King himself!

Grundlovs fortalelse

Antallet af fattige i Danmark nærmer sig 50.000, og næsten 10.000 danske børn vokser nu op i fattigdom. Det er dobbelt så mange som for 15 år siden!

Det er der for så vidt ikke noget nyt i, siger 'Rådet for Socialt udsatte'. Vi har i mange år forgæves forsøgt at gøre politikerne opmærksomme på denne skæve udvikling. Det nye er, at vi nu har dokumenteret det.

Cirka sådan faldt ordene i DR2 – dagen før Grundlovsdag. Heller ikke i den udsendelse lykkedes det at skabe yderligere debat om det nedslående emne. For hverken ministre eller ordførere havde tid til at kommentere det.

De havde alle travlt med at forberede deres grundlovstaler om velfærdsstaten Danmark – Verdens lykkeligste land!

Julefreden har sænket sig

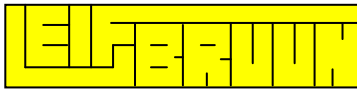
- hedder det sig. Ja, Gud Fader bevares. I utallige familier har der allerede været op til flere dramaer. Og i de næste timer når julesnapsen holder sit indtog, går det for alvor løs. Her i nabolaget er en mand allerede blevet hentet af ambulancen.

Selvmordsforsøg, går jeg ud fra. Ja, jeg ved ikke noget, jeg kender ham slet ikke, men ifølge statistikken, er det det mest sandsynlige. Antallet af selvmordsforsøg og vold stiger eksplosivt her i juledagene, siger statistikken.

Alligevel vover jeg mig med et forsigtigt ønske om en fortsat go' jul til alle dem, som trods alt har haft en go' jul indtil nu. Nåh ja, dem der ikke har haft en god jul indtil nu, kan vel nå det endnu: Så go' jul til alle!

Nej, Fandeme nej, der er da alligevel nogen, jeg ikke ønsker en go' jul. Og så er der dem, der slet ikke holder jul. Jeg beklager, jeg kan simpelthen ikke deltage i udspredelsen af disse tomme ønsker.

Jeg har ikke andre end det inderlige ønske,
at verden kan blive al krig, vold og alle andre
menneskelige fornædelser foruden!

Post traumatisk

Jeg fik på det nærmeste et chok den anden dag, jeg åbnede min postkasse. Der lå et brev i den! En hvid kuvert med frimærke i hjørnet! Jeg nåede at få mange katastrofetanker, inden jeg fik set nærmere på det: Politiet? Fartbøde? Sygehuset? Dødsfald i familien?

Heldigvis var det bare et brev til naboen, der ved en fejl var havnet i min postkasse. Jeg holdt det med 2 fingre i udstrakt arm, mens jeg gik over til nabovens postkasse. De øvrige naboer sku' jo nødtigt tro, det var mig, der havde dummet mig!

Folkestyrt

Da Danmark i 1848 afskaffede enevældet, tog vi skridtet fuldt ud og indførte demokratisk folkestyre. Det blev nedfældet i den hæderkronede Grundlov, som vi den dag i dag er så stolte af.

Det vil sige, jeg har det nu lidt svært med, at man kan være så naiv at tro på, at folket kan styre noget som helst andet end i bedste fald deres egne bukselommer. For hvis folk i almindelighed har et arbejde, hvormed de kan skabe en tryk og rimelig tilfredsstillende tilværelse for sig selv og deres familie, er de mætte og satte og ønsker ikke at involvere sig yderligere i samfundet og dets problemer.

Bevares, selvfølgelig er der nogle, der skiller sig ud og har overskud til at vise samfundssind med visioner om, at der er noget, der kan gøres bedre. Men de er at fåtæl, og de er typisk individualister og har derfor ingen gennemslagskraft.

Det har kapitalisterne derimod. De er kynisk beregnende. De regnede hurtigt ud, at hvis de skulle have samfundet til at udvikle sig i den retning, de fandt formålstjenlig, skulle de sikre sig folkets stemme. Det kunne de af gode grunde kun gøre ved at politisere folkestyret. Derfor allierede de sig med nogle andre kynikere, som ikke havde andre visioner end at sikre sig magt og prestige.

Med disse såkaldte politikere aftalte kapitalisterne, at de hjalp dem med at komme ind i Folkets Ting, til gengæld skulle politikerne så arbejde for, at samfundshjulene kom til at dreje i den retning, kapitalisterne ønskede det.

I første omgang måtte kapitalisterne altså investere en masse penge i at politikerne blev kendte i befolkningen, så de kunne få lejlighed til at sige de ting, som folket ønskede at høre. Alt sammen selvfølgelig med det formål, at de kunne blive stemt ind i Folketinget.

Hermed er kabalen for så vidt gået op. Politikerne har magt og prestige. Folket får lov til at arbejde. Og kapitalisterne skovler penge ind. Politikerne har bare det problem, at de har lovet folket ét og kapitalisterne noget andet. De har bundet sig selv på hænder og fødder, og kan kun udtale sig med uld i mund. Det giver selvfølgelig ballade og politikerlede. Men det passer kapitalisterne fint, for kynikere der ønsker magt og prestige er der nok af, så de benytter utilfredsheden til at skifte ud på posterne og stramme op på betingelserne.

Set i et større perspektiv, er Danmark blot ét af de mange lande i den vestlige verden, der er blevet kapitaliserede. Og hvis det kan være en trøst, er der da lande, der har kapitalister og politikere, der er mere kyniske end Danmark.

Helt i front i kapitalistverdenen står USA. De har svunget sig op til at være jordklodens selvbestaltede politibetjent. I det spil er Danmark til gengæld helt fremme i skoene og støtter USA i stort set alle de forbrydelser, de udfører mod menneskeheden.

Man kan også se det i det helt store perspektiv. Verdenshistorien! Den viser helt entydigt, at når kynikere overtager styret, frem for mennesker med sund fornuft og menneskelighed, så går det frygtelig galt. I flæng kan jeg nævne: Det gamle Egypten, Oldtidens Grækenland, Romerriget, Det Byzantinske Rige, Frankerriget, Det Britiske Imperium og Det Tyske Stor rige.

Nu er det så den vestlige verden, der er på vej ud over afgrunden. Det kan der vist ikke være tvivl om, hvis man kigger lidt nøgternt på, hvad der sker rundt om i verden – og med jordkloden selv for den sags skyld. Med de briller på vil jeg som gammel sømand sige: - Lad gå for! Lad gå agter! Lad gå overalt!

Lad os få det overstået, inden vi får lavet endnu alvorligere ulykker. Lad den vestlige verden styrte ned i den afgrund, hvor den i lang tid har hørt hjemme.

Om det så bliver Kina, Indien, Korea eller andre, der tager over, skal jeg ikke kloge mig på. Men på et eller andet tidspunkt får vi vel chancen igen. Men da det ikke kommer til at ske i min tid, vil jeg tillade mig at komme med det råd, at mine efterkommere hverken skal vælge enevælde eller folkestyre – og undgå for alt i verden politikere!

Hamburgerryg humbug

Jeg blev fristet til at købe en pakke hamburgerryg i mit lokale supermarked. Men det blev til en hel anden oplevelse, end jeg havde regnet med, da jeg kom hjem og læste etiketten:

'Tilsat lage fra Peter og Lene', står der. Nu kender jeg ikke Peter og Lene, så jeg ved ikke noget om hvilke safter, de lækker. (Og jeg vil for Guds skyld heller ikke vide det.)

'Født og opdrættet hos Peter & Lene', står der så. Men det er uklart, hvem eller hvad der er født og opdrættet i privaten hos Peter og Lene. Er det 'Rema 1000', 'Frilandsgris', 'Hamburgerryg' eller er det igen den mystiske 'lage', der blander sig?

'Søerne går på græs', står der også. Det giver mig billedet af vandpytter, der hopper rundt på græsset og leger med de små grissebaser.

For øvrigt bryder jeg mig på ingen måde om etiketten. For det er en stor supermarkedskædes hjælpeløse forsøg på at skabe illusionen om, at deres produkter er lavet af en hyggelig landmandsfamilie langt ude på landet, hvor alt er lutter idyl. Og hvor de glade grise helt er indforstået med at afgive deres hamburgerrygge – pumpet op med 24 % saltvand!

Meningsstyranni

Landets analysefabrikker må have rasende travlt i disse år, hvor der laves meningsmålinger på alt mellem himmel og jord. Intet er for stort, intet for småt, bare medierne kan få nogle tal, der kan lave nye overskrifter. Det betyder så også, at landets borgere ustandseligt bliver opfordret til at besvare spørgsmål af mere eller mindre mystiske karakterer.

For mit eget vedkommende må jeg sige, at jeg for længst er stået af, og siger konsekvent nej tak til at deltage. Det har jeg en fornemmelse af, at vi efterhånden er mange der gør, og spørgsmålet er så, hvilken slags mennesker er det egentligt, der deltager i meningsmålingerne? Hvor repræsentative er de for landets borgere? Og dermed hvilken værdi kan man tillægge disse målinger?

Velfærd for enhver pris

”Danmark er et dejligt land. Det er det, fordi vi og vores forfædre har gjort det til det. Vi ved godt, at der er krig og elendighed andre steder i verden. Det bidrager vi til at afhjælpe ved at yde vores indsats internationalt og ved at lave indsamlinger. Og flygtninge i nød skal selvfølgelig hjælpes - bare det er fjernt fra Danmark.”

Ovenstående tekst, tror jeg, dækker rigtig mange danskeres opfattelse af verdenssituationen, og så gider de ikke involvere sig yderligere i det. Det er en skam, for Danmark har altså et betydeligt større ansvar for, at verden ser så kaotisk ud, som den gør:

Danmarks og for den sags skyld alle andre industrialiserede landes velfærd bygger på, at vi igennem årene har importeret råolie i en lind strøm. ’Sjovt nok’ er de lande, vi køber olien i, også de lande der har mest krig, nød og elendighed. Det hænger sammen med, at vi ukritisk køber olien i primitive diktaturstater, hvor diktatorerne opfatter oliepengene som deres private og bygger kæmpepaladser og andre luksusting for dem. Og da de lever en udsat tilværelse, har de et enormt behov for at sikre sig bag en kæmpehær forsynet med militært isenkram i rå mængder.

Det passer som fod i hose med Danmarks og de andre industrialiserede landes ønsker om forøgede eksportmarkeder, så vi kan forbedre velfærden. Og så er det såmænd ikke så afgørende, om det er paladser der skal bygges, eller det er militært udstyr, der skal sælges.

Velfærd betyder direkte oversat at fare vel.
Med den forståelse har vi ikke velfærd,
for vi farer lige lukt ned i Helvede!

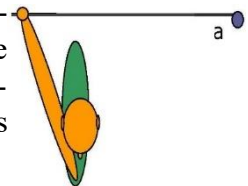

Svingteori og Plejleffekt

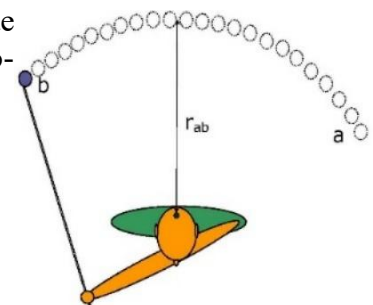
Hvis man betragter et golfsving ved at placere sig i en lige linje i forlængelse af spillerens rygsøjle som vist på billedet, så kigger man vinkelret ind i svingplanet. Det vil sige det plan, som skuldrene, venstre arm og køllen bevæger sig i under hele tilbagesvinget og nedsvinget frem til boldtræf. Disse fakta har jeg arbejdet videre med i de efterfølgende tegninger, der viser nedsvingets 4 overgangsfaser, samt hvilken effekt (Plejleffekt) disse faser har på resultatet. Det skal indrømmes, at tegningerne er både idealiserede, forenklede og ret så primitive. Men alt i alt skulle det gerne medvirke til at fremme forståelsen:

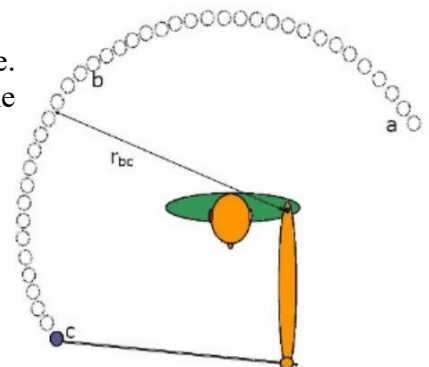
1. Fase: Tegningen viser spilleren i samme position som på ovenstående billede. Nu er det blot set vinkelret ind i svingplanet. Alle kroppens muskler er spændt til det yderste og klar til at blive udløst. Det er som i gamle dage, når man lige havde trukket stueurets spiralfjeder op.

2. Fase: Køllehovedet har nu bevæget sig - med stigende hastighed - fra a til b, udelukkende ved at kroppen har roteret med rygsøjlen som akse.

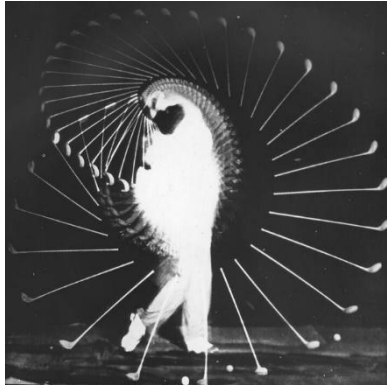

3. Fase: Fra b overtager armene den fortsatte bevægelse. Fra b til c forøges hastigheden yderligere ved at armene roterer med venstre skulder som akse.

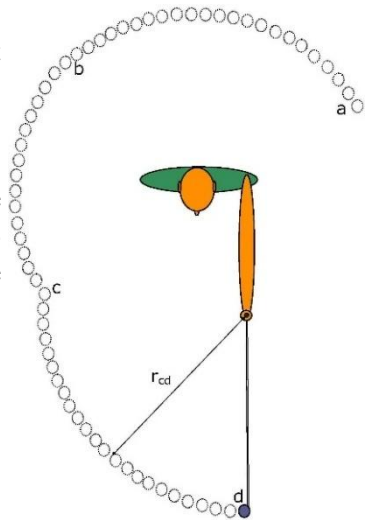

4. Fase: Fra c overtager håndleddene den fortsatte bevægelse. Fra c til d forøges køllehovedets hastighed yderligere ved at håndleddene sakser kølleskaftet om deres egen akse.

I position d opnås boldtræf. Og da vi nu er i teoriens verden, kan man med nogen rimelighed sige, at al den opspændte energi, der er i nedsvingets startposition (1. Fase), bliver overført til golfbolden. Dvs. så meget energi kan den slet ikke rumme, så den pisker bare derudaf.

Ét er teori noget andet virkelighed. Billedserien er for at vise, at de øvrige kropsdele også bidrager til energifrembringelsen, og at overgangsfaserne glider ind over hinanden. Man kan også se, at der efter boldtræf stadig er energi tilbage i kølle og krop, så der er stadig plads til tekniske forbedringer af køller og bolde.

Plejeffekt

Bevægelsesenergi udtrykkes ved denne formel: $E = \frac{1}{2} * m * v^2$. Den fortæller, at et legemes samlede bevægelsesenergi (E) er ligefrem proportional med produktet af dets masse (m) og dets hastighed (v) i 2. potens. I den her forbindelse betyder det i mere jævne vendinger, at hvis man reducerer massen, så forøges hastigheden tilsvarende. Det er det, jeg kalder *plejeffekt*. Ved et golfsving sker denne omsætning 3 gange:

Position b: Umiddelbart før køllehovedet når punkt b, er den samlede masse repræsenteret ved kroppen, armene og køllen. Umiddelbart efter punkt b, er den samlede masse reduceret til armene og køllen. Ergo må armenes og køllens hastighed være blevet forøget i punktet b.

Position c: Det tilsvarende sker i punktet c, idet armene stopper rotationen, og den reduceres masse omsættes til forøget hastighed af køllehovedet.

Position d: I dette punkt opnås boldtræf, og her er det nok mere Newtons 3. lov, der er brug for. Det er den, der siger at *Aktion* er lig med *Reaktion*, blot modsat rettet. Her er det nok nemmere, at tænke på billardkuglen, der rammer en anden billardkugle og giver bevægelsesenergien videre til denne. For en golfkølle og en golfbold er der dog den yderlige omstændighed, at køllens masse er

større end boldens, så her optræder plejleffekten igen og giver bolden forøget hastighed.

Plejens historie

Ordet plejl er sikkert ikke særlig kendt i vore dage. Og dog så er det nok almindelig kendt, at en plejlstang er en komponent i forbrændingsmotoren. Det er nemlig den stang, der gennem lejer forbinder stemplet til krumtappen, og dermed omformer stemplets op og ned bevægelser til krumtappens rotation.

Men det er for så vidt en lidt bagvendt historie, for plejlens er flere hundrede år ældre:

Først bredte mor et klæde
så ømt som nogen højtidsdug;
der måtte ingen træde
med sko i høstens rug;
så fejed hun med limens rest
hvert snavset strå til side
som for en hædersgæst.

Den kære rug var gæsten,
som gjorde hvert et barn så pændt;
se, far han lægger vesten
og ser så indadvendt:
En skælven i et ydmygt sind,
en bøn til altets skaber,
før avlen bringes ind.

Jeppes Aakjær

I gamle dage når høsten var i hus, skulle kornet tærskes. Det var så her klædet blev lagt ud på loens loft som underlag for kornet. Oprindelig bestod tærskningen i, at bonden gik rundt om klædet og slog ned i kornet med en stor kæp. Herved faldt de tunge kerner ned i klædet og kunne efterfølgende samles sammen og skovles op i en sæk.

Det siger sig selv, at tærskningen var et hårdt og opslidende arbejde. Det er i den slags situationer, opfindelser bliver gjort. Hvornår og hvordan plejlen kom ind i billedet, har jeg som sagt ikke kunnet finde ud af. Med fantasiens hjælp forestiller jeg mig derfor, at der en dag var en bonde, der slog så hårdt, at kæppen knækkede. For at komme videre med tærskningen bandt han kæppen sammen igen med en kraftig læderbinding, og hermed var plejlen opfundet.

På dette billede kan man se plejlen i anvendelse. På bonden til højre er det tydeligt, at både kroppen, armene og plejlens to led er under kraftig acceleration ned mod kornet. På bonden til venstre derimod er bevægelsen af kroppen, armene og plejlens første led standset, og al bevægelsesenergien er overført til plejlens yderste led, som hermed med voldsom kraft tærsker ned i kornet.

Ved et piskesmæld udnytter man i princippet også plejleffekten. Her er det armen og piskestangen, det gennem accelerationen opbygger bevægelsesenergien. Og når bevægelsen af disse standses, overføres energien til en mindre og mindre del af snøren, som så til sidst nærmest eksploderer i et kraftigt smæld.

Hamsterhjul

Et dominerende statsapparat medfører bureaukrati, korrupsion og stagnation, hvorimod hvis markeds kræfterne får frit spil sættes hjulene i gang med fremgang og velfærd til følge. Nogenlunde sådan er vist nok de historiske erfaringer, som mange ser det.

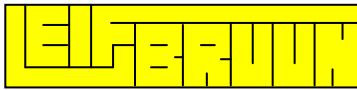
Men markeds kræfterne sætter ikke bare hjulene i gang, de fortsætter med at accelerere dem. Det er en naturlov, for ellers forsvinder synergien med førstnævnte ubehageligheder til følge.

Markeds kræfterne er altså nødt til fortsat at skabe nye forbrug, så fremgangen kan fastholdes. Befolkningen må løbe hurtigere og hurtigere, ikke bare på arbejde, men også i fritiden, så de kan nå at benytte alle de nye forbrugsmuligheder, de er blevet påduttet.

Stress bliver den afgørende faktor. Først siger psyken fra med alle de kendte symptomer, derefter kommer alle de fysiske skavanker og sygdomme oveni. Markeds kræfterne har ingen andre modtræk end at fortsætte med at sætte mere damp på kedlerne. Men synergien er gået fløjten. Samfundshjulet er blevet til et hamsterhjul!

Markeds kræfterne respekterer som bekendt ingen grænser, så efterhånden konkurrerer alle med hinanden på verdensplan om at komme først med nye forbrugsvarer og om at fremstille dem billigst muligt. Jordkloden bliver også stresset. Den udpines for ressourcer og miljøet bliver sygt af overbelastning. Verdenssamfundet er blevet til et stort hamsterhjul!

Bolværksmatrosen Peter Høeg

En bolværksmatros er en landkrabbe, der sidder på bolværket og kloger sig om skib at føre.

Peter Høeg er en af Danmarks mest læste forfattere. Særlig kendt er romanen *Frk. Smillas fornemmelse for sne*. Den er både blevet filmatiseret og oversat til utallige sprog. Handlingen udspringer ved at en dreng falder ned fra et sneklædt tag og bliver dræbt. Umiddelbart lignet det en ulykke, men frk. Smilla studerer sneaftrykene og får en anden opfattelse. Herefter udvikler romanen sig nærmest som en James Bond'agtig farce med en storstilet og mystisk ekspedition til Grønland.

Den roman havde vores VUC-lærer besluttet, at vi skulle læse og lave en tekstanalyse af. Han gjorde i forvejen meget ud af at forklare, at en af Høegs helt store kvaliteter er, at han går meget i dybden med at lave research, inden han skriver sine bøger, så de har stor troværdighed. Eller "at tænke til bunds" som Høeg selv udtrykker det.

Den opfattelse blev jeg allerede i starten af romanen noget tvivlende på, fordi den indledes med nogle meget dybtgående, videnskabelige forklaringer på sne og dets egenskaber under forskellige forhold. Hovedpersonerne er grønlændere og handlingen flytter som sagt senere til Grønland. Det er jo egentlig en meget logisk konsekvens, når nu det handler om sne. For det er da noget grønlændere har meget erfaring med. Men grønlændere er et natur- og fangerfolk, og er vel ikke særlig videnskabeligt orienterede. Det var så her, jeg begyndte at så mine tvivl.

Romanen igennem opdagede jeg flere gange tilsvarende unøjagtigheder. Men her skal jeg nøjes med at redegøre for, hvorfor jeg opfatter Høeg som en bolværksmatros: Til den store ekspedition til Grønland skal der bruges et stort fragtskib. Den sender Høeg lige et smut ned til et skibsværft i Hamburg for at få udskiftet motoren til en ny og større model.

Her er Høeg'en godt nok kommet på glatis, tør jeg godt påstå – som fagmand, maskinmester med flere års erfaring med disse skibe. Motoren i sig selv har en størrelse som et 3 etagers hus. Når man bygger skibet, begynder man med at opbygge motoren i tør-dokken. Herefter bygger man skibet op rundt om motoren, hvorefter man fylder vand i dokken og skibet flyder. Desuden hvis man har set et maskinrum med dets sammensurium af rør, kabler, pumper og alverdens andet udstyr, vil man forstå, hvor dybt godnat Høegens påstand er.

Ovenstående er en del af den tekstanalyse, jeg afleverede. Jeg fik den tilbage igen blot med kommentaren, ”Det siges, at man kan blive forblændet af vrede”.

Den vrede læreren henviser til må have noget at gøre med, at jeg havde brokket mig over, at vi skulle spille tiden med den slags røverhistorier, når der findes så mange kompetente danske forfattere med lærerige værker. Men det mest skuffende ved tilbagemeldingen, var, at læreren ikke havde røv nok i bukserne til at tage ansvar for sin egen lille kommentar, men var nødt til at indlede med ”Det siges, ...”.

Guldfuglen er fløjet

De forskellige idrætsforbund bruger rigtig mange ressourcer på at spotte talenter og udvikle dem til elitesportsudøvere. Og nogle gange lykkes det at skabe verdensstjerner, der kommer til at tjene millionvis af kroner.

Men inden da er fuglen fløjet. Guldfuglen er blevet udenlandsdanser, så hverken idrætsforbund eller skattevæsnet får nogen glæde af de mange penge.

Det kan man da kalde dårligt købmandskab!

Usymfoniorkester

Jeg havde sat mig på en bænk ved Vejle Å for at nyde det dejlige sommervejr. Faktisk den bænk hvor værelsesfløjen til Vejle Center Hotel ligger lige bagved.

Hvad jeg ikke vidste på dette tidspunkt, var at Vejle har en venskabsby i Polen at denne venskabsby har et symfoniorkester at dette symfoniorkester var inviteret til Vejle for at give koncert i Musikhuset og at symfoniorkestret lige netop denne dag var booket ind på Vejle Center Hotel.

Det første jeg erfarede i den retning, var lyden af en violin. Den spillede ikke musik i den forstand, men skalaer. Det var ret monotont at høre på. Men så satte en trompet ind med tilsvarende trænings trut. Og umiddelbart efter begyndte en masse andre instrumentlyde at blande sig.

Da jeg vendte mig om, kunne jeg se, at stort set alle vinduerne stod åbne, og bag dem stod det usymfoniske orkester. For de kunne jo ikke høre hinanden, det var kun mig, der fik det hele lige ind i øregangene. Det lød mildest talt forfærdeligt. Men jeg blev helt høj alligevel. Jeg følte, det hele var til ære for mig.

For at hjælpe dem med at samarbejde stillede jeg mig op på bænken og lavede dirigentbevægelser. Det gjorde nu ingen forskel, men der var da et par stykker, der smilende vinkede til mig.

Sorg

Der er noget ophøjet over et menneske, der bærer på sorg. En sørgende behandler man med andægtighed.

I gamle dage var det et fællesanliggende, når nogen døde. Man døde i hjemmet, hvor liget blev liggende indtil begravelsen. Det gav de nærmeste mulighed for at tage afsked på hver deres måde. Hele landsbyen deltog i begravelsen. Den døde blev fulgt fra hjemmet, over kirken og helt til graven med både sang og varme ord. Bagefter var der kaffe og kage på kroen. Den efterfølgende tid var sørgetid for de nærmeste efterladte. De gik rundt i sørgetøj, så de kunne vises andægtighed. Slægtninge og naboer udførte kondolencevisitter, der gav de sørgende mulighed for at sætte ord på deres følelser.

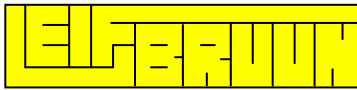
I vore dage dør vi på hospitalet. Det er mere rationelt. Begravelsen foregår i stilhed. Kondolencen klarer vi ved at sende en buket. De sørgende forventes at holde sig inden døre i den efterfølgende tid. Skulle vi alligevel møde dem på vej til købmanden, går vi i en stor bue udenom.

Det er muligt, jeg i ovenstående glorificerer fortiden på bekostning af nutiden. I så fald håber jeg, at målet helliger midlet, for hensigten er blot at pege på, at vi undervurderer betydningen af, hvor vigtigt det er, at vi gennemlever vores sorg, når vi har haft et tab.

Sorg er besværligt og tidskrævende, og det passer dårligt til vores strømlinede og forjagede samfund. Resultatet er, at man ikke får erkendt tabet. Følelserne hober sig op, og man går helt i stå. Hvem kender ikke eksempler på efterladte eller forladte ægtefæller, der selv mange år efter stadig taler, som om ægtefællen bare lige er ude at luften hunden. Prøver man at sige noget personligt til vedkommende, løber øjnene straks fulde af vand.

Det, der sker, når man undlader at sørge, er, at man ikke tør erkende tabet. Man fortrænger følelserne. Det kan man bare ikke i længden, for de vender uophørligt tilbage, og med tiden bliver der flere og flere. På et tidspunkt bliver man nødt til at reagere. Hvis det er den enlige ægtefælle fra før, sker der typisk det, at den savnede glorificeres og forgudes - sandsynligvis i større og større omfang efterhånden som tiden går - eller omvendt, savnet vendes til bitterhed og had over at være forladt.

Hvis man derimod tager imod sin sorg, det vil sige, konfronterer de følelser, der opstår, og bliver ved med det, indtil man har gennemlevet sorgen, ender det med, at tabet bliver en konfronteret realitet. Det betyder ikke, at man kan genvinde det, man mistede, men

det betyder, at man følelsesmæssigt er færdig med det og for eksempel kan sige:

- Min kat er død. Måske anskaffer jeg mig på et tidspunkt en anden. I stedet for, som det ofte sker, at man farer ud og køber en substitut for den døde kat.

I forbindelse med et tab jeg selv har haft, blev jeg engang spurgt, om jeg var kommet over det.

- Nej, men jeg er kommet igennem det, svarede jeg spontant.

Det var først bagefter det gik op for mig, at det var både et flot og rigtigt svar.

Vej ud, er vejen igennem,
som min gamle læremester sagde!

The Big Bang

- er starten på det hele:

- Dens voldsomhed er årsag til, at galakserne og stjernerne ikke opsluger hinanden.
- Solsystemets cirkulation er årsag til, at solen ikke opsluger planeterne.
- Solens varme er årsag til Jordens milde klima.
- Jordaksens hældning er årsag til årstiderne.
- Månens tiltrækning er årsag til flod og ebbe.
- Alt dette gennem 5 milliarder år er årsag til livets opståen her på Jorden.

Og så kom mennesket ...

Historier der skal fortælles

Jeg fik begyndt på en bog, skrevet af en journalist, der har rejst rundt i Afghanistans små landsbyer, og som har fået lokalbefolkningen til at fortælle om krigen. Det er typisk mennesker, der ikke har ønske om andet end at få lov til at passe deres små landbrug, familier og deres lokale samfund.

Alligevel bliver de igen og igen inddraget i krigen, hvad enten det er talebanere, der kommer forbi, fordi de har brug for mad og hvile, og som laver vold og plyndringer, eller det er 'befrielsesstyrkerne', der kommer, fordi de efterfølgende har hørt, at der er talebanere i landsbyen.

Tilbagevendende hændelser i landsbyerne er, at freden pludselig bliver brudt af jagerfly, der smider bomber, der lægger flere huse i ruiner. Døde og lemlæstede, skrigende mennesker ligger rundt omkring. Og når så de øvrige beboere løber til for at hjælpe, vender jagerflyene tilbage og mejer dem ned med maskingeværd.

Jeg kom ikke længere med bogen, det var simpelthen for virkeligt og ubehageligt for mig. Men egentlig er det den slags dokumentariske beretninger, der skulle fylde medierne, i stedet for de helteberetninger, vi ellers får serveret.

Og især skulle det være obligatorisk læsning for de piloter, der sidder i jagerflyene, så de bliver konfronteret med, hvad det er, de forårsager.

Strømpesøm

Golf er et særdeles spændende spil, og hvis man også deltager i det sociale liv omkring det, får man en masse oplevelser i tilgift. Blandt andet ved at man kommer rundt med mange forskellige mennesker - med mulighed for interessante samtaler. Men golfspillet kommer altid i første række, så når de næste slag skal afvikles, må snakken vige.

Som jeg fx oplevede det den anden dag, hvor en spiller fortalte, at han nummererede sine strømper, så de blev ens slidt. Det fik en anden spiller til at fortsætte med, at han mærkede sine strømper med højre og venstre, så han altid fik dem rigtigt på.

På dette tidspunkt måtte samtalen vige, og da slaget udviklede sig, fik vi ikke lejlighed til at vende tilbage til den igen. Det var en skam, for jeg går rundt med op til flere uddybende spørgsmål til forklaringerne. Men de må vente til jeg forhåbentlig igen kommer ud at spille med de pågældende.

Jeg kunne selvfølgelig opsøge dem på anden vis. Men jeg kender dem jo egentlig ikke. Og man stopper jo ikke en fremmed mand på gaden for at spørge om, hvilket nummer strømper han har på i dag, eller for den sags skyld, om han har fået dem rigtigt på.

På golfbanen derimod, er det den naturligste sag af verden!

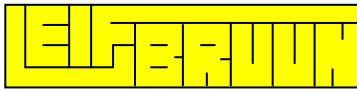

Vis dom tænder

Min tandlæge var gået på pension, så jeg måtte kontakte en ny, da det blev på tide med et eftersyn. Det plejede at være en hurtig overstået proces, men den nye var meget ihærdig og grundig, og jeg sank længere og længere ned i stolen, efterhånden som hun sagde flere og flere grimme ting om mine tænder. Slutteligt gik hjem i nedtrykt sindstilstand med en opfordring til at isat 6 porcelænskroner til en samlet pris af mindst 35.000.

Da jeg havde sundet mig lidt, valgte jeg at prøve endnu en tandlæge. Hun havde en helt anden indstilling. Den knækkede kindtand skulle selvfølgelig repareres, men de andre tænder så hun ingen grund til at gøre noget ved, så længe de fungerede tilfredsstillende.

Og fornuftigvis forklarede hun, at det var jo begrænset, hvor længe jeg skulle bruge dem endnu!

Talemåder

En talemåde
er en måde at tale på
til forskel fra
at sige sin mening.

På et tidspunkt blev jeg opmærksom på, hvor ofte både jeg selv og andre bruger talemåder. For at undersøge dette nærmere, besluttede jeg at skrive talemåderne ned, efterhånden som jeg stødte på dem. Det blev en større opgave, end jeg i min vildeste fantasi havde forestillet mig. Alene det at definere, hvad jeg forstår ved en talemåde, krævede mange overvejelser, men også deres antal overvældede mig. Talemåderne væltede frem inde i hovedet, meget hurtigere end jeg kunne nå at skrive dem ned. I løbet af få dage havde jeg fyldt 22 maskinskrevne A4-sider.

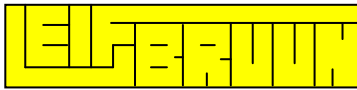
Hvad kan jeg så bruge det til? Ja, umiddelbart giver det et godt indtryk af hvilke utrolige datamængder, jeg (man) slæber rundt på uden egentlig at tænke over det. På typen af talemåderne kan jeg se følgende: Jeg må være efterkommer af bønder med dyr og jordbrug. Kært barn har mange navne, siger man, så grisen må siges at være et elsket dyr. Ligesom bagdelen med dens funktioner må være en særdeles betydningsfuld legemsdel, når jeg skal sætte trumf på det, jeg siger. Endvidere kender jeg uhyggeligt mange talemåder, der kan bruges til at nedgøre andre.

Det overraskede mig også, at mange af talemåderne kender jeg tilbage fra min tidlige barndom. Især min mors stemme kan jeg høre i mange af dem. Det ligefrem chokerede mig, at mange af disse barndommens talemåder var jeg ikke umiddelbart bevidst om, at jeg kendte. Med andre ord har disse talemåder været læresætninger, jeg ubevidst har brugt over for mig selv - livet igennem.

Om det er godt eller skidt at udtrykke sig ved hjælp af talemåder, er vel en smagssag som så meget andet. På den ene side er det en god ting, at man gennem talemåder kan videregive erfaringer fra generation til generation. Det er jo en af grundpillerne i vores udvikling. På den anden side, hvis disse erfaringer benyttes ubevidst, er der ikke megen frihed tilbage til at udvikle egen personlighed.

I så fald vil talemåderne blot blive klichéer, som udtryk for manglende ansvarlighed, idet det er en måde at holde livet på afstand. Forstået på den måde, at det nærmest er risikofrit at anvende talemåder, fordi man undgår at give udtryk for sin personlige mening, og dermed har mulighed for at bakke ud af det igen, med udtryk som:

- - Det var ikke det, jeg mente.
- - Det var bare en måde at sige det på.
- - Det var ikke personligt ment.

Positivitet

For nogle år siden gik en tænk-positiv bølge hen over landet. Vi gik på kurser i hobetal: *Tænk positivt, Bliv en vinder, Jeg er ok, du er ok, Single bagger og double bagger* med mere. Tro på det! Op med humøret, så kommer resultaterne af sig selv. Så skal du nok blive til noget.

I dag er tænk-positivt bølgen væk. Den gik i sig selv igen. Det var ikke til at holde ud i længden. Det medførte en ubalance.

Ubalance! Det kommer sikkert bag på mange:

- Ska' der nu være noget galt i at være positiv? Det er da i hvert fald bedre end at være negativ - mavesur og uudholdelig.

Det er selvfølgelig rigtigt. Hellere positiv end negativ. Men som i alle andre livsforhold er der også en mellemvej. Hvad med at være realistisk? Se på verden, som den er - konfronter den! Hvis det kunne blive den nye måde, at gå til verden på, var der nok meget, der ville være anderledes.

Derudover vil et positivt livssyn ikke være af vejen. Det, vi ud fra realistiske overvejelser har besluttet os for, det skal vi tro på. Det skal vi gøre helhertet. Det er den halve sejr. For eksempel hører man ofte:

- Matematik, det er simpelthen ikke mig. Det kan jeg hverken finde hoved eller hale i.

Hermed er der skabt en selvopfyldende profeti. Fordi en så kraftig fornægtelse vil medføre, at indlæring ikke kan finde sted. Personen vil gå i sort, hver gang ordet matematik bliver nævnt.

Den omvendte situation vil være, at den studerende siger:

- Når alle andre kan lære det, kan jeg også.

Det er ikke nødvendigvis rigtigt, at det forholder sig sådan. Men gennemføres studiet med denne indstilling, er der skabt de bedst mulige betingelser for et godt resultat.

Optimisten: Mit tøj er blevet for småt.

Pessimisten: Jeg er blevet fed.

Realisten: Hvorfor passer mit tøj ikke mere?

Hvor svært kan det være

Hvis man rejser rundt til forskellige lande og kommer i kontakt med befolkningerne, vil man uvægerligt få opfattelsen af, at de er venlige, imødekommende og hjælpsomme. På den måde kommer jeg frem til, at verdens befolkning er fredselkende.

Men det er jo ikke sådan, verden ser ud. Tværtimod så afløser den ene krigsskueplads den næste i en uendelighed. Sådan har det altid været: Død, ødelæggelse, vold og terror, er resultatet. Jeg føler mig desperat og skammer mig på menneskehedens vegne. Men som alle andre gemene borgere, er jeg magtesløs og nødt til at skubbe virkeligheden fra mig - for ikke at gå til grunde.

Men hvad med alle verdens topledere? Hvordan kan de leve med sig selv? De kan ikke bare skubbe det fra sig og sige, de er magtesløse. De har jo netop magten.

Det kræver selvfølgelig, at de kan forhandle sig til rette med hinanden. Men det er vel ikke for meget forlangt, når nu det er verdens topledere, det drejer sig om. De drøner da alligevel verden rundt i tide og utide og promoverer sig selv med - i denne sammenligning - ligegyldigheder.

Herre jemini, det finder verdens befolkning sig stiltiende i. Ja ikke nok med det, det er også dem, der skal ned i skyttegravene og slå hinanden ihjel, fremstille det militære grej og Fanden og hans pumpestok.

Det må man trods alt sige om verdens ledere, de er fantastisk dygtige til at indoktrinere, give os skyklapper på og få os til at udføre det, som vi alle inderligst ønsker at undgå.

Helt ærligt, er det på høje tid, vi smider skyklapperne og stiller krav til dem:

Lederne fra verdens mægtigste lande
burde samlet spærres inde,
indtil de har indgået traktater,
der løser alle konflikter
på anstændig vis!

Brandbomber

I gamle dage var brændende lys en nødvendighed. Dengang lavede man lysestager af ikke brandbare materialer med en bred fod, der stod sikkert på underlaget, og med en holder, der havde solidt fat i lyset. Sådan er det ikke i dag, der er det designet, der er det afgørende - mange gange helt uden hensyn til funktionalitet og sikkerhed.

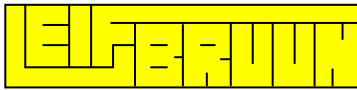

Især ved juletid er det galt. Lysestagen er en klump vådt ler, der selvfølgelig bliver tørt og smuldrende. Lerklumpen pynter vi op med tynde grene, kviste og meget andet brandbart. Helt forudsigeligt som når luntten til en bombe tændes, vil det ulykkelige ske, når lyset brænder ned eller vælter. Nogle af disse juleting kalder vi adventskranse og hænger brændende op under loftet, hvor der ofte er støvet, brandbart og med gardiner indenfor rækkevidde.

Vi laver disse julebomber i hobetal og anbringer dem som brændende lys overalt, hvor vi færdes. Og det gør vi jo meget ved juletid. Stressede og forvirrede farer vi ud og ind og glemmer hurtigt alt om de antændte lunter.

Juleaften er det så hele træet, der skal tændes. Det har også ventet længe, så det er godt tørt. Umiddelbart efter skal gaverne fordeles og pakkes ud, så papiret flyver om ørene på alt og alle. Imens står træet for sig selv og brænder ned.

Det er også ved jule- og nytårstid vi rykker spisebordet ud fra væggen og pynter op med papirsduge, servietter, serpentiner og meget andet hyggeligt, som også er brandbart – både på bordet og hængende ned fra lampen ovenover. I en ring bordet rundt står der snapseglasser – væltepeteragtige og fyldt til randen med letantændelige væsker. Brændende lys og bordbomber er der selvfølgelig også i rigt mål.

Brændende lys er overvejende lavet af kul eller olie og er dermed fossilt og CO₂-forurenende. Når det brænder, udsender det skadelige partikler i hobetal, der hænger i luften og sætter sig i tøj, møbler, gardiner og vægge. Mange af partiklerne ender indlysende nok i lungerne på husets beboere. Brændende lys såvel som alt andet, der brænder forbruger luftens ilt og giver ubehag. Især for mennesker med svage lunger er det ulideligt.

Jamen, er der da slet ingen grænser for menneskers dumhed og uansvarlighed. Nej, ikke når det drejer sig om hygge og overholdelse af traditioner. Så taler lyslukkerne for døve øren – lige indtil der skal trykkes 112!

Levende lys, siger vi,
men ret beset er det blot
stearinlys med ild i.
Det levende må vi selv skabe!

Halv vind

Detailbutikkerne harcelerer ofte over den omsiggribende nethandel. Blandt andet med det argument, at det er spild af energi, at fragtcentralerne skal køre ud til de enkelte kunder og aflevere varerne.

Her har detailbutikkerne så godt nok glemt den anden halvdel af energiregnskabet. For pointen er jo, at de enkelte kunder slipper for at køre – mange gange langt - til butikkerne for at gøre deres indkøb.

Og er der noget fragtcentralerne er gode til, er det logistik og omkostningsbegrænsninger. Der er hele deres livsgrundlag!

Der Untergang

Vi er næsten 8 milliarder mennesker på denne betrængte jordklode. Mindst halvdelen af dem lever et uværdigt liv i fattigdom med sult, nød og elendighed. Det kommer sikkert bag på mange, men sådan er det med ubehagelige kendsgerninger. Dem skubber vi fra os – og fortrænger.

Den eneste mulighed for at reducere befolkningsantallet, er at regulere fødselstallet. Faktisk som de gjorde det i Kina, hvor hvert ægtepar kun måtte få ét barn. Men når den slags kommer på tale, lyder der et ramaskrig fra befolkningen i alle de civiliserede lande, fordi de mener, det er et privat anliggende, hvor mange børn man vil have.

Hermed er alle løsningsmuligheder udtømte. Vi bliver fortsat med raket fart flere og flere, og vi fortsætter med at hjælpe de fattige, så de kan overleve. Resultater er indlysende nok, at Jordens resurser hurtigt udtømmes og klimaforandringerne løber uhæmmet løbsk.

Metaforagtigt minder det om et skib, der bliver indhentet af en orkan. Vinden bagfra nærmest bærer skibet hen over bølgetoppene med højere og højere fart. For den uerfarne føles det som en behagelig og spændende oplevelse at komme hurtigere og glidende frem.

Men den erfarne kaptajn ved, at på et tidspunkt ramler forstævnen ind i en kæmpebølge, der tvinger skibet til med fuld overfart at styre direkte mod havets bund. Derfor har han længe forinden taget farten af skibet, og vendt det mod søen, hvor det i stedet ligger underdrejet og vugger og hugger af hjertens lyst.

Medieliderlighed

Jeg skammer mig på vegne af den danske medieverden. I går var det Danmarks tur til at blive ramt af terror med både døde og sårede til følge. Der er jeg ligeså berørt af som alle andre. Det er forfærdeligt, og det skal under ingen omstændigheder hverken forsvares eller forties.

Men for medieverden var det som om, det var en kærkommen lejlighed til at trykke på den store alarmknap og få afprøvet de planer, de havde liggende - klar til dagen. Alt hvad der kunne kravle og gå blev beordret i arbejdstøjet og alle sejl blev sat til. Hver en sten skulle vendes. Og det blev de igen og igen, for der var jo ikke ret mange at gøre godt med. De kørte det op på alle kanaler vel nærmest i døgndrift, så det simpelthen var ulideligt. Jamen, det er jo at gå terroristernes ærinde. Intet mindre!

Jeg kunne ikke holde det ud. I stedet skiftede jeg over på DR K, der kommer der da i hvert fald ingen nyhedsreportere. I stedet var der udsendelsen 'Husker du 1990'erne'. Først viste de fodboldlandsholdets triumf ved EM i 92, så Bjarne Riss som vinder af touren. Og speakeren var helt euforisk og påstod uden videre, at begejstringen i befolkningen på alle måder kunne sammenlignes med Danmarks befrielse i 1945.

Så var det, at det blev for meget. Jeg slukkede for fjernsynet og i den medfølgende stilhed sad jeg i min fredelige stue og skammede mig over medierne. Hvis det er, hvad de mener, den højt besungne ytringsfrihed skal bruges til, er der godt nok noget, de har misforstået. Hvor var den kompetente medieleder, der skulle trække grænsen og sige: Nu stopper vi. Nu er den ged barberet. Der er ikke mere kød på den historie?

Anbefaling

I den sidste del af mit ægteskab, skældte konen mig huden fuld for alle mine dårlige og manglende egenskaber, så snart jeg var inden for hørevidde. Sikkert med rette langt hen ad vejen, for også dengang var jeg en underlig fisk. Men det gjorde det ikke mindre ulideligt at høre på, så som et desperat forsøg på at stoppe hende, spurgte jeg:

- Er der slet ikke noget, jeg er god til?

Så blev der stilhed. I lang tid. Indtil hun i fuld alvor svarede:

- Jo, du er god til at lægge tøj sammen!

Det kom helt bag på mig. Jeg blev lettet, ja ligefrem glad. Jeg følte det som en anbefaling. Jeg var altså ikke helt håbløs. Selv her mange år efter sidder det stadig i mig. Jeg elsker at lægge tøj sammen. Jeg gør det omhyggeligt. Jeg hygger mig med det. Jeg er nemlig go' til det!

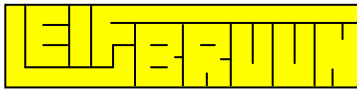

Alternativ behandling eller hva'

Når vi har problemer med helbredet eller psyken, kan vi gå til det etablerede system med de lægevidenskabelige, systematiske metoder eller vælge at gå ud på det grå alternative marked med dets væld af altfavnende muligheder. Hvem af dem, skal man vælge at tro på, er der ikke noget endegyldigt svar på. For mit eget vedkommende er jeg langt hen ad vejen tryk ved det etablerede system, men især når det drejer sig om psykiske problemer, er jeg mere nølende.

Igen og igen dukker der solstrålehistorier op i pressen, om mennesker der har opgivet det offentlige behandlersystem, og som er blevet helbredt alternativt. Der findes uden tvivl også tonsvis af eksempler på det modsatte, men det har ikke pressens bevågenhed!

Om man skal tro på lægerne eller tænke alternativt, er op til den enkelte i den konkrete situation. Det eneste generelle, man kan sige, er, at man skal tro på den, man vælger. Når jeg går til min

læge, er det, fordi jeg har valgt at tro på, at hun kan hjælpe mig med mit problem. Jeg har altså tillid til lægevidenskaben.

Er man til det alternative, må man gøre sine valg. Og det er netop en afgørende forskel i de to behandlesystemer. Bliver man syg - ud over de traditionelle sygdomme. - træder det offentlige system på det nærmeste automatisk i gang. Lynhurtigt bliver man omdannet til et journalnummer og stryger gennem systemet fra instans til instans - fra det ene ukendte, travle menneske til det næste. Personlig kontakt og fortrolighed er der ikke mulighed for. Vil man opnå lidt sympati og anerkendelse, må man være en tålmodig patient, der ikke blander sig i forløbet og ikke stiller besværlige, tidskrævende spørgsmål.

Vælger man derimod det alternative, har man allerede gjort et dobbeltvalg, fordi man dermed har fravalgt det offentlige, samt valgt hvilken alternativ vej man vil gå. For at kunne afgøre dette, har man været nødt til at snakke personligt med andre om sin sygdom (sit problem) og hvilke muligheder, der er. Dvs. man har koncentreret opmærksomheden om sygdommen, hvilket er den første betingelse for at blive helbredt.

Da beslutningen også har økonomiske konsekvenser for én selv, går man kun i gang med noget, fordi man tror på det. Og troen kan som bekendt flytte bjerge. Undervejs i forløbet er det sådan - i stort set alle de alternative behandlinger, der skaber resultater - at man får et personligt forhold til sin behandler, og at denne har en vis psykologisk flair. Dvs. behandleren stiller krav til medmennesket om, at den bedste hjælp er selvhjælp.

Det siger sig selv, at det er svært for den enkelte at finde frem til den rigtige behandler i det grå marked. Det kræver, at man kommunikerer med sin sunde fornuft. Men det er da også et godt udgangspunkt!

FRIT SIND
- gennem forløsning af indestængte følelser

- at slå ihjel for sjov

Jeg færdes meget i naturen, og oplever derfor ofte at komme på tæt hold af vilde dyr. Alligevel er det hver gang noget stort, der overvælder mig og gør mig tavs. Jeg kan ikke gøre andet end at stå stille og suge indtrykkene til mig. Nærmest med ærefrygt! Det er jo deres territorie, og mig der er gæsten. Det kan slet ikke sammenlignes med de dyr, vi normalt omgås. De lever jo i fangenskab og på vores betingelser. De vilde dyr er hver især deres egen herre. De skaber deres eget liv. Deres overlevelse forudsætter at undgå situationer som ovennævnte og flygte forinden.

Som regel er jeg i selskab med mine golfkøller i naturen. Men set fra dyrenes side kunne det lige så godt have været et jagtgevær. De kan ikke skelne forskellen. Men for mig er der en uoverstigelig verden til forskel. Tanken om at bryde den storslåede stilhed med et infernalsk brag med død, tilintetgørelse og varmt blod, der flyder, kan jeg slet ikke rumme.

Det er ikke fordi, jeg er nogen novice på det område. Jeg har i 15 år været med til at slå 70.000 kyllinger ihjel hver dag. Det har aldrig givet mig bondeanger. Men det, jeg ikke kan forlige mig med, er, at det for nogen mennesker er en hobby at slå ihjel.

Nu ved jeg godt, at jægerne forsvarer sig med, at det ikke er for sjov de dræber dyrene, men at det er et spørgsmål om vildtpleje. Men det passer altså ikke med de faktiske omstændigheder:

- De betaler i dyre domme for at få jagtretten til et territorie.
- Visse steder opdrætter man 'vildt' og sætter det ud, så jægerne har noget at skyde efter.
- Desuden, når man hører jægere, er det da åbenlyst, at de har det ligesom lystfiskere, at der er konkurrence om at dræbe mest og størst.
- Helt barbarisk skærer de ofrenes hoveder af, og hænger dem op på hjemmets vægge, så alle kan se, hvor dygtig jeg er!
- Og endelig er der jægere, der rejser på dyre eksotiske rejser Jordan rundt, for at nedlægge de virkelig vilde og store dyr.

Helt ærligt, hvis ikke det er lysten, der driver jægerne, hvad er det så?

Snestorm og varmluft

Den værste snestorm nogensinde blev en fuser. Snemasserne trak nord om New York og faldt i nogle menneskeøde områder i stedet. Alverdens medier var ellers gået i højeste alarmberedskab og havde besat hver eneste af byens nummererede gader. Klar til at sende dramatiske reportager om desperate mennesker, der kæmpede mod de voldsomme snemasser. Men det må man sige om medierne. Enhver opgave skal løses. Og det blev den. Der blev sendt masser af reportager fra 'katastrofeområdet'. Af mangel på sne, interviewede journalisterne i stedet hinanden, og kom med fyldige, menneskekloge betragtninger om vind og vejr. Samtidig med de viste billeder af de snetomme gader, og talte med tilfældige mennesker, der var frustrerede over, at nu havde de provianteret til at kunne overleve indendørs i op til flere dage, og så blev det hele slet ikke til noget. Der bor trods alt 60 millioner mennesker i området, og mon metrologerne overhovedet havde gjort sig klart, hvad det kostede sådan at sætte samfundet i stå.

Ja, hvis der var nogen, der havde spurgt mig, havde jeg taget skridtet fuldt ud og sagt, at metrologerne skulle sagsøges for dette, så de kunne lære at tage konsekvenserne af deres fejltrin. Men det var der ingen, der gjorde. Så det ...

Splitternøgen

- og højgravid poserede hun på husets builtuptag!

Med den september blå himmel som baggrund
var det et fascinerende syn, der mødte mig
på min søndag eftermiddags spadseretur.

Den tanke havde hendes mand åbenbart også fået,
for rundt om hushjørnet, stod han på en stige
med hovedet i taghøjde og fotograferede sceneriet!

Tabuer

Alle, der kendte min morfar, ved, at han trak på det ene ben og gik med en specialsyet sko. Ved en lejlighed hvor jeg var sammen med alle hans 4 børn, spurgte jeg om årsagen til dette:

- Der har han gjort, lige så længe vi kan huske, var svaret.
 - Jamen, hvad var årsagen til det? insisterede jeg.
 - Tavshed!
 - Har I ikke spurgt ham ad?
 - Jamen, sådan noget snakkede vi aldrig om, svarede min mor.

Så blev der ikke sagt mere om det. Jeg var for målløs til at sige yderligere, for det ramte mig lige i solar plexus om tabuerne i familien.

Det er mange år siden nu, og min mor er død i mellemtiden. Men det skal ikke forhindre mig i at fortsætte samtalen:

- Nej lille mor, I talte ikke sammen i jeres familie. Det gjorde vi heller ikke i vores. Men det var jo det, vi to startede med i 1994, da jeg begyndte at udspørge dig om familien. Og det fortsatte vi med i alle årene, helt frem til du gik bort. Ikke kun om familieforhold. Spændvidden gik lige fra dine ønsker om at dø, når KOL-sygdommen var værst - over mine mærkværdigheder - til dine mange gange sjofle vittigheder fra fabrikstiden på Schaub & Co. På den måde nåede vi hele vejen rundt og lærte hinanden at kende. Det er noget af det største, der er sket i mit liv.

Og hermed tilbage igen til tabuerne i familien. For vi må altså indeholde et specielt gen, der er kodet til, at der er bestemte ting, vi absolut ikke må tale om. Hold op, hvor har jeg mange gange livet igennem oplevet, at lige der hvor en samtale begynder at blive spændende, bliver der cuttet af. Det kan gøres på mange måder:

- Det skal vi ikke snakke om lige nu, hvor vi har det så hyggeligt
- Afledningsmanøvrer som, ”hov, nu kom der da vist en bil”
- Fylde tiden ud med tomgangssnak / overfladesnak
- Stikke hovedet i busken: ”Det husker jeg ikke”
- Snakke i uendeligheder om barnebarnets første tand
- Resignere / trække sig
- Fylde sig med alle og enhvers sygdom / død / elendighed
- Blive højlydt vred, så det hele pludselig drejer sig om noget helt andet.
- Gøre sig til tilskuer i sit eget liv
- Du skal ikke tro, du et noget
- Og så videre

Men der må være sket noget med mit tabu-gen, for jeg har det ikke sådan. Det er min nysgerrighed alt for stor til. Jeg vil ind under

overfladen, undersøge og forstå. Det er ikke noget, jeg har besluttet mig til. Jeg er sådan. Jeg kan ikke være anderledes.

Livet igennem har det betydet, at jeg er rendt panden mod en mur, når jeg uforvarende er kommet til at tale om de forbudte ting. Og da jeg ikke var klar over, at det forholdt sig sådan, troede jeg, det var fordi, jeg ikke var blevet forstået. Så prøvede jeg at forklare mig tydeligere, men det blev kun for døve øren.

Så begyndte jeg at skrive. Breve, artikler og historier, der endte med at blive til op til flere bøger. Men der er ingen i familien, der har villet læse mine skrivelser. Det er pænt og sobert, det jeg har skrevet. Der er ingen, der bliver hængt ud. Der er masser af andre, der med begejstring har læst mine skrivelser. Når jeg fortæller dem om ovenstående, tror de, jeg er fuld af løgn.

Men det er ikke løgn. Og når vi engang kommer til verdens ende og livets bog om min familie, skal skrives, foreslår jeg hermed, at den kommer til at hedde: 'Det er ikke noget, vi snakker om'!

Lynkursus

Golfklubben havde investeret i en hjertestarter, og nu skulle vi lære at betjene den. Sådan en djævel er så smart indrettet, at den selv overtager instruktionen i samme øjeblik man åbner kufferten. Den første kommando lyder således:

- Fjern al tøjet fra overkroppen, riv eller klip i det om nødvendigt!

Det var så her billedet kom til mig - som et lyn fra en klar himmel: Storbarmede Dolly Parton lå udstrakt foran mig. Lige til at gå i krig med!

De efterfølgende kommandoer hørte jeg desværre ikke, jeg havde helt mistet jordforbindelsen. Der skulle 2 fadøl til, inden jeg landede igen. Jeg skulle jo også have bilen med hjem!

Al magt til Vandværksbestyrer og Bademestre

Jeg havde ellers lovet mig selv og alle andre ikke at se tv-avis mere. Men jeg kom til at tænde for *Nak og Æd en blitzhøne* lidt for tidligt, og så hørte jeg lige, at der er fundet nogle grimme bakterier i stort set al det kyllingekød, vi spiser, og at det kan have nogle alvorlige konsekvenser. Og straks begyndte min mave at give sure opstød.

Så var det, jeg kom til at tænke på, at for år tilbage var det et stort problem, at vi fik så mange huller i tænderne, hvorefter man begyndte at komme jod i både tandpastaen og drikkevandet. Og vupti – nul huller! Jeg mener også at vide, at man har gode erfaringer med at komme klor i både drikke- og badevandet. Så det er vel bare den vej, vi skal gå.

Drys med lidt penicillin, lykkepiller, antabus, slankemiddel, antitynkemiddel, antiforstoppelse. Jamen, der er slet ingen grænser. Kunne jeg så få lavet en topdressing med lidt tvekulsurt natron i til at neutralisere min mavesyre, skal der ikke lyde et ondt ord fra mig!

Berøringsangst

Hvor er det dejligt sådan en mild sommerdag at bevæge sig rundt langs åen og fjorden kun iført shorts og kondisko. Helt i pagt med sig selv og naturen føler man sig.

Når jeg med den følelse møder muslimer med deres mørke og indelukkede klædedragt fra top til tå, kan jeg ikke lade være med at tænke på, hvor trist og tungt de må have det. Hvad de tænker, kan jeg ikke vide, men jeg kan da ikke forestille mig andet, end at de må være misundelige over ikke at kunne løbe tilsvarende rundt.

Det får mig så igen til at undres over, hvorfor så mange danskere er bange for muslimerne og deres indflydelse på vores samfund. Jeg mener, hvis vi lever livet i pagt med os selv, samfundet og naturen, har vi vel ikke noget at frygte!

Transport amok

Hvis man stiller sig ved en myretue og betragter, hvordan myrerne drøner rundt mellem hinanden i en tilsyneladende endeløs strøm, må man nødvendigvis få den tanke, at det er rablende sindssygt.

Hvis man forstørrelser dimensionerne op og betragter menneskenes færden i større og større udstrækning på jordkloden, må man nødvendigvis komme til den samme konklusion. Blot er der den forskel, at med hensyn til myrerne er der garanteret en eller anden rationel forklaring på, at de gør, som de gør. Det er der ikke på menneskenes.

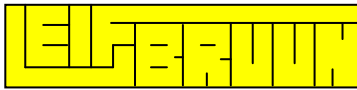

Vi bosætter os i et verdenshjørne, finder arbejde i et andet og har familie og venner i andre hjørner. Ægtefællen gør tilsvarende og børnene har deres hjørner. Og alt sammen skal det besøges og besøges i rask tempo efter hinanden. I weekenden gør vi shopping i New York, og enhver mulighed for ferie skal udnyttes til besøg på den anden side af Jorden. Jordbær importerer vi fra Italien, oksekød fra New Zealand og blomster fra Kina. Og fra Nordjylland kører der hver dag flåder af lastvogne til Sydeuropa med fisk. Det er altså rablende sindssygt.

Og så er vi kun ved begyndelsen af problematikken. For i hele den tredje verden er den tilsvarende udvikling allerede i fuld gang. Og her taler vi altså om milliarder af mennesker.

Prøv engang at tænke 150 år tilbage. Dengang blev man født på den fædrene gård, hvor også bedsteforældrene boede. Der opvokkede man, fandt sin ægtefælle i nabolaget, overtog gården og boede til man døde. Mange levede hele deres liv uden at komme uden for sognet.

Ikke fordi vi skal tilbage dertil, men det giver da ligesom et fingerpeg om, hvorfor stress er blevet en folkesygdom. Og i hvert fald er det en væsentlig faktor med hensyn til vores fråseri med Jordens ressourcer og forurening af samme. Så det skal ændres uendeligt drastisk. Og det kan slet ikke gå for hurtigt.

Kraftige energiafgifter må være vejen. Folk bliver nødt til at lære at trives i nærmiljøet og leve af og med årstidens muligheder. Cyklemulighederne opprioriteres. Det giver også sund motion og frisk luft. Øvrige transportbehov skal opfyldes med offentlige transportmidler.

Afstanden mellem hjem og arbejde er alt for stor i mange tilfælde, simpelthen fordi folk er mere eller mindre stavnsbundet i deres bolig. Det skal derfor gøres meget nemmere at skifte bolig, så man kan komme til at bo, der hvor man arbejder. Det problem kigger vi nærmere på under punkt 14.

Helt at afskaffe transportbehovet er hverken muligt eller ønskeligt. Men det må være et ufravigeligt krav, at transport fremover kommer til at foregå uden brug af fossile brændstoffer og så miljøvenligt som muligt.

Svar udbedes

Vi skal have reduceret arbejdsløsheden, siger statsministeren. Og bruger det som argument til at opfordre befolkningen til at øge forbruget – og dermed produktionen. Så får vi også bedre råd til at pleje de gamle og syge, fortsætter han.

Det er så her, det uvorne barn med klar røst bryder ind:

- Hvorfor lader du ikke bare de arbejdsløse passe de gamle og syge?

Min store læremester er død

Inger Marie Haut

Jeg tilslutter mig hermed koret af alle dem, der synes, at Inger Marie var noget helt specielt. På godt og ondt! Det sidste fordi det brændte hendes lys så tidligt ud. Det første fordi hun hjalp livskraften tilbage til så utrolig mange - inklusive mig selv, og det er jeg dybt taknemmelig for.

Alkoholiker, narkoman, psykiatrisk svingdørspatient og eller selvmord. Det var de muligheder, der stod tilbage, indtil Inger Marie tog sig kærligt af mig. Hun fik mig til at indse, at selve livet absolut også er en mulighed. Ikke fra den ene dag til den anden, så fra 1991 til 1996 var jeg nærmest fast inventar på livskvalitetscentret Vitafakta. Først og fremmest for at arbejde med min egen psykes udvikling, men efterhånden også for at uddanne mig til tidslinjeterapeut. For som Inger Marie sagde, er det i princippet det samme, om man vil være instruktør i sit eget eller i andres liv.

For udenforstående må jeg hellere forklare, at når en forknyt, vestjysk maskinmester letter på låget for at forløse indestængte følelser, så sker der altså ting og sager, som ligger langt ud over, hvad instruktørinstrukserne i almindelighed giver anvisning på at håndtere. Jeg havde enormt meget vrede, der skulle lukkes ud. Til det skulle jeg bruge en syndeboek. Det blev Inger Marie. Og hun stillede sig villigt til rådighed. Hun kunne rumme det. Helt uden at kny eller forsvare sig:

- Bare kom med det, Leif. Det er godt for dig at komme af med det. Bare du nøjes med at gøre det hos Vitafakta. Andre steder vil du komme galt af sted med det.

Men det nøjedes jeg ikke med. På min arbejdsplads på Lego, hvor jeg havde til opgave at stå for vedligeholdelsen af støbemaschinen, havde jeg fået rodet mig ud i at lave rapporter, hvor jeg havde til hensigt at omorganisere hele Lego-koncernen. Da det kom Inger Marie for øre, skal jeg love for at jeg fik besked:

- Du er det mest selvforherligende, jeg nogensinde har oplevet, sagde hun. Og så holdt hun ellers en tre timer lang enetale for mig. Det foregik en søndag aften i Bevtøft. Den grønne Herregårds Volvo holdt ellers færdigpakket ude i gården med alle instruktørerne, der skulle hjem til Trørød. Men de måtte vente. For Inger Marie kæmpede for, at jeg ikke skulle miste mit arbejde, og så var det det, det drejede sig om.

Nu mistede jeg så – også af forskellige andre årsager - mit arbejde alligevel. Dermed også mine økonomiske muligheder. Da Inger Marie hørte det, fik jeg at vide, at de stod for at skulle holde

kurser i 5 uger i Sydspanien. Og hvis jeg blot ind imellem ville virke som altmuligmand, var jeg velkommen med - kvit og frit. Sådan!

Nej, det var ikke penge, der var Inger Maries drivkraft. Ikke desto mindre, ved jeg, at mange opfattede det sådan. Men selv med mine evner for hovedregning er det nemt at regne ud, at udgifterne må have været langt større end indtægterne.

At mange andre kursister havde en ret så negativ opfattelse af Inger Marie, hænger sammen med, at hun var 'usynlig'. Mange havde aldrig set hende. Hun deltog ikke i de daglige gøremål, men holdt sig i baggrunden. Men hendes ånd var overalt, så alle vidste, at hun var der. Alle beslutninger blev taget af hende. Hvorefter de loyalt blev udført af hendes instruktører. De gjorde det, der skulle gøres - uden at forklare noget. Det er virkelig noget, der giver grobund for den fri fantasi og sladder. Hun er kanaliseret, hed det sig. Men sådan havde Inger Marie besluttet, at det skulle være, og så var det sådan:

- Der er snak nok i verden, sagde hun. Det er ikke det, jeg vil bidrage med.

Det var i den grad noget, der tændte mig af. Jeg ville ikke bare følge med. Jeg ville forstå, hvad det var, der foregik. Kontrolmenneske som jeg var. Eller pænere formuleret med Inger Maries ord: - Vi er jo nogen, der vil have praksis på alle livets forhold.

Det var så nok også det eneste punkt, hvorpå vi kunne sammenlignes. Og der blev ikke lagt fingre imellem, når vi konfronterede hinanden. En dag mødte jeg hende på gaden udenfor huset i Trørød. Det regnede, og da jeg havde paraply med, holdt jeg den høfligt hen over hovedet på hende. Men hun skubbede den væk igen og sagde, at det bare var noget fysisk. Igen blev jeg vred, holdt paraplyen tilbage til hende og svarede: Ja, og det fysiske univers er også vigtigt. Så fik jeg lov til at stå sådan - i den næste halve time, mens jeg fik afløb for mine frustrationer.

Mine mange aggressioner medførte ofte, at jeg kørte sur i det på centret. Så masser af gange har jeg i vrede besluttet, at nu er det slut. Aldrig mere vil jeg have med dem at gøre. Men hurtigt efter kom tanken: Hvad så med mit udviklingsforløb? Og så meldte jeg mig under fanerne igen. Den hurtigste cyklus oplevede jeg en dag i Trørød, hvor jeg pludselig besluttede, at nu er det nok. Pakkede mine sager og tog bussen ind til banegården i Vedbæk. Her holdt Bente med den grønne Herregårds Volvo. Den steg jeg ind i, og så kørte vi tilbage til Trørød igen.

En anden gang meddelte jeg Inger Marie, at jeg ikke brød mig om, at hun talte ned til mig. Svaret faldt prompte:

- Om man bliver talt op eller ned til, er et spørgsmål om, hvor man placerer sig selv.

Så var det ligesom sat på plads.

Savnet af Inger Maries fysiske tilstedeværelse fandt jeg hurtig ud at kompensere for ved at skrive til hende. I begyndelsen var det

små papirlapper vi udvekslede. Nogen gange føg de frem og tilbage i en hurtig strøm. Senere tog vi postvæsnet i brug og skrev masser af alenlange breve. Det medførte så også en mere lødig kommunikation om alt mellem himmel og jord. Endvidere fandt jeg ud af, hvor berejst Inger Marie var. Ustandselig kom hendes breve fra forskellige steder både i Danmark og rundt om i verden.

For mig var det enormt vigtigt at have denne kommunikation. Helt elementært lærte jeg, at man godt kan være uenige uden at blive uvenner. Ja, man kan sågar udvide sin forståelse og tolerance overfor anderledetænkende. Det lyder måske indlysende, men det var det ikke for mig.

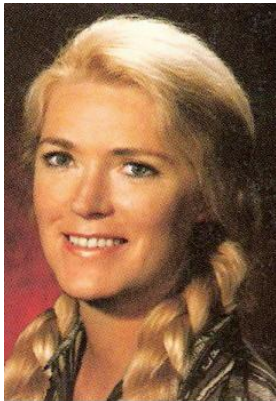
- Vi har stor affinitet, som hun sagde det.

- Men, kære Inger Marie, din historie om sjælecentralerne i himlen vil jeg stadigvæk ikke købe. Men nu er du der jo selv og har måske fået nye detaljer. Så en dag kommer der måske endnu et brev til mig. Men husk at skrive 'Denmark' uden på kuverten!

Det sidste skriver jeg, fordi hun engang sendte et brev til mig fra Californien. Der glemte hun at skrive det. Dengang boede jeg til held i Danmarksgade, men det gør jeg ikke mere.

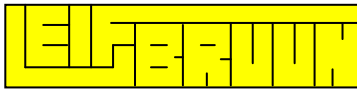
- Hvor der er vilje, er der vej, sagde Inger Marie blot efterfølgende.

Det var egentlig typisk for hende, at bringe livets store spørgsmål ned på jorden på den måde. Spurgte man fx om, hvorfor vi er her? Var svaret: - Vi er her vel for at gøre det, vi gør, ellers gjorde vi da forhåbentlig noget andet.

Oprindeligt var det min hensigt med ovennævnte selvransagelser, at de skulle være indledningen til en nekrolog. Den kom jeg aldrig i nærheden af, må jeg indrømme. Den kan jeg ikke skrive. Bedst som jeg tænker på en konkret egenskab ved Inger Marie, popper der andre oplevelser op, som modsiger dette. Faktisk tror jeg slet ikke, den skal skrives. Inger Marie hverken kan eller skal sættes i bås. Det var hun alt for vidtfavnende til. Som skrevet indledningsvis vil jeg holde mig til, at Inger Marie var noget helt specielt, som jeg i al evighed står i dyb taknemmelighedsgæld til.

Vejen ud er vejen igennem,
som Inger Marie Haut, sagde det.

Livløs ferie

Jeg havde ikke råd til at rejse på ferie i år. Det var en skam, for jeg havde hårdt brug for et komme væk fra dagligdagens trummerum. Det hang til dels sammen med en kommentar fra de sociale medier, der forfulgte mig:

- Få dig dog et liv i stedet for at sidde og brokke dig!

Den kommentar havde jeg efterhånden fået nogle gange. Jeg forstod den ikke, men den ramte mig alligevel. Jeg besluttede, at det var det min ferie skulle bruges til at finde ud af:

- Hvad er der for et liv, jeg ikke har?

Straks efter slukkede jeg computeren - for de næste 14 dage!

Allerede inden skærmen nåede at blive sort, havde jeg fortrudt det. Men det ramte så ind i en anden besværlig egenskab, jeg har:

- Når man har sagt A, må man også sige B. Basta!

Abstinenserne var der med det samme. Jeg anede ikke, hvad jeg skulle stille op med mig selv. Jeg lagde mig på sofaen og stirrede tomt op i loftet. Så kiggede jeg mindst lige så tomt ind i tosse-skærmen. Gik ud og rumsterede i køleskabet. Bladrede lidt i reklame-aviserne. Kiggede ud af vinduet. Og så tilbage til sofaen igen.

Sådan gik dagene. Mit forbrug af øl, vin og sovepiller steg mærkbart. Lykkepillerne blev fundet frem igen. Ind imellem tog jeg mig sammen og gik rundt forskellige steder nede i byen i håb om at finde det manglende liv. Det lykkedes ikke. Alle jeg mødte gik rundt med ledninger i ørerne eller kommunikerede febrilske ned i bip-bip-skærmen.

Heldigvis er ferien nu forbi. Og om ikke andet var der det gode ved den, at jeg ved selvsyn kunne konstatere, at der ikke findes liv uden for de sociale medier. Så computeren er tændt igen, kaffekoppen er indenfor rækkevidde, og alt er trygt og godt!

En sjæler

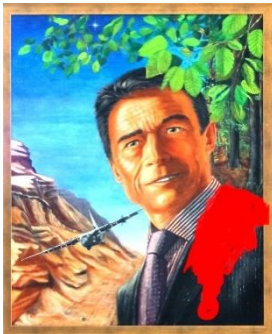
sjælden fæl
sjællandsk
sjæl
stjæler
sælsom
sæl

Rejsning til Anders Fogh

Jeg synes nu nok, at Fogh fortjener et bedre eftermæle end det, vi har givet ham. Tænk på, at vores generationer er de første i danmarkshistorien, der har kunnet leve uden at opleve krigens gru. Ja, ikke at Fogh har afskaffet krigene. Tværtimod, de raser som aldrig før. Det er jo også nødvendigt, for at vi kan opretholde krigsindustrien og dermed beskæftigelsen, betalingsbalancen og velfærden.

Nu er der heller ikke noget forgjort i at fremstille militært isenkram. Bare man står i den rigtige ende af kanonløbet – så at sige. Og det gør vi jo. Det er det geniale ved Fogh. Han har sørget for, at krigene er flyttet nogle tusinde kilometer sydpå. Først for Danmarks vedkommende og senere også for alle de andre lande i den nordatlantiske organisation.

Nu er der jo ret mange lande, der har brug for at få forbedret beskæftigelsen, betalingsbalancen og velfærden, så det er ret meget militært isenkram, der skal fremstilles og sælges. Så det giver mange krige. Men ser man nøgternt på det. For ikke at sige kynisk. Og det skal ansvarlige politikere selvfølgelig gøre. Så er der den fordel ved krigene – eller rettere de mange dræbte, at de er med til at reducere problemerne med Jordens overbefolkning.

Derimod er der det negative ved de mange krige, at befolkningerne flygter i hobetal væk fra krigszonerne og op til de fredsel-skende lande. Det havde Fogh selvfølgelig også forudset, og han havde helt sikkert også løsningen på det, hvis ikke vi forinden havde dyppet ham i Dyrups og rullet ham ud af fjerene!

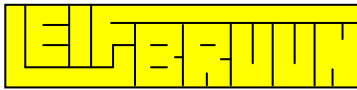
Selverkendelse

- Hvad er din egen opfattelse af dig selv som lille? spurgte psykologen.

Spørgsmålet kom helt bag på mig. Alligevel faldt svaret uden tøven:

- En lille snottet unge der ustandselig græder over ingenting, og som tavs og indesluttet af bare generthed gemmer sig bag mors skørter.

Først mange år senere var jeg i stand til at erkende, at det er den opfattelse af mig selv, der har dannet grundlaget for mit liv.

De 5 projektfaser

1. Opstartsfasen: Endelig er vi i gang. Alt er lutter lagkage. Den euforiske stemning gør alle til venner, hjælpsomme med mange skulderklap. Arbejdsenergiene sitrer.
2. Arbejdsfasen: Det er hårdt. Målene er længere væk end forudset. Der knokles så sveden springer. Nedslidningen begynder. Som i alle andre menneskelige relationer opstår der gnidninger, skænderier, konflikter, småsnakken i krogene. Kammerateriet smuldrer.
3. Panikfasen: Vi når det ikke! Alle har travlt med at forklare sig: Det er ikke min skyld! En stor del af tiden bruges på at holde ryggen fri, hvilket selvfølgelig influerer på forsigtigheden af de dispositioner, der træffes. Projektet er på det nærmeste ved at gå i stå.
4. Handlingsfasen: Det er her, de ansvarlige medarbejdere træder frem. Træffer de nødvendige beslutninger. Retter skuden op og sætter fuld damp på.
5. Selvretfærdiggørelsesfasen: Alle har travlt med at tage æren for det, der gik godt - og skubbe ansvaret fra sig for det, der gik skidt.

Det rene lort

Nu har jeg overstået min test for tyktarmskræft. Man skulle bare smøre lidt lort på en plade, forsegle den og sende det hele tilbage.

Jeg smurte nu tykt på:

- Der er lidt ekstra i posen, skrev jeg udenpå. - Og der er mere, hvor det kommer fra.

Det sku' da lige mangle!

Stalkerforestillinger

Flere tusinde danske kvinder bliver stalket - det vil sige forfulgt eller udsat for uønsket opmærksomhed fra en mand - har jeg fornyelig læst. Ret meget andet kender jeg sådan set ikke til det. Men jeg kan levende forestille mig, hvor svært det må være for de kvinder, der får deres tilværelse spoleret på den måde.

Jeg har også en forestilling om, at stalkereren er en mand, der af en eller anden grund har fået sit liv spoleret, og som lever en ynkelig tilværelse.

Endvidere har jeg en forestilling om, at hvis et par besindige, store, bredskuldrede mænd havde lyst til at starte egen virksomhed, kunne de starte et antistalkerbureau. Ikke at jeg forestiller mig, at de skal foretage sig noget voldeligt eller på andre måder noget kriminelt. Det er sådan set for at forebygge dette, de skal være store og bredskuldrede.

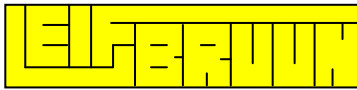

Jeg tror såmænd blot, de behøver møde op hjemme ved stalkereren og banke pænt på døren. Når han så lukker op, lægger de en beroligende hånd på skulderen af ham og siger:
- Nu er festen forbi, kammerat. Bemeldte kvinde her overgivet 'sagen' til os, så al kontakt og kommunikation fremover skal foregå gennem os.

Afslutningsvis giver de lige skulderen et ekstra klem, mens de kigger ham dybt i øjnene og siger:
- Du må under ingen omstændigheder kontakte hende mere. Har du forstået det?

Når stalkereren har bekræftet dette, kan de slå om i et helt anderledes venskabeligt toneleje og snakke med ham om hans problemer og forklare, at stalking er en almindelig kendt sygdom, som de vil opfordre ham til at søge hjælp mod. Samtidigt med giver de ham en brochure, hvor han kan læse mere om stalkerproblematikken og om, hvor han kan søge hjælp.

Slutteligt ønsker de ham held og lykke med sit nye liv og siger, at de kommer igen om en uges tid for at høre, hvordan det går!

Han sukkede

For sig selv.
Hvem skulle han ellers sukke for?
Som sædvanlig.
Fandens! sagde han højt.
De har nok i sig selv.
Utak - er verdens løn.
Tale med sig selv,
det er, hvad der er tilbage.
Fandens osse!

Spillefugle

Danske Spil hedder den koncern, der hovedsagelig ejes af staten og som står for alle de kendte spil, såsom Oddset, Tips, Lotto, Quick, Poker, Casino og mange andre. Gennem aggressiv markedsføring i alle medier og overalt i det danske 'landskab' er det lykkedes at komme op på en omsætning på mange milliarder kroner. Penge som alle sammen uge efter uge indbetales af almindelige danskere med det spinkle håb, at det er dem, der bliver den næste mangemillionær.

Man kan så undre sig over, hvilken interesse staten har i at gøre forskellen mellem rig og fattig endnu større, men det har jeg ikke kunnet finde nogen forklaring på. Nu er problemet måske heller ikke så stort, for det første er det nærmest uendelig få, der vinder de store gevinster. Og når det endelig sker, er de så uvant med at stå med så mange penge mellem hænderne, at de hurtigt bliver formøblet igen. Mange gange med det resultat, at den 'heldige' må gå fra hus, hjem, familie og venner.

I 2016 var der i Danmark over 125.000 mennesker, der var ludomaner. Et antal der er tidoblet på 8 år. Dvs. at det i høj grad er staten gennem Danske Spils aggressive markedsføring, der er med til at skubbe flere og flere mennesker ud over kanten til opløste familieforhold, kriminalitet og menneskelig ruin. Hvorfor det skal være sådan, har jeg heller ikke kunnet finde forklaringen på. Men det skal man nok også være politiker for at forstå.

Arbejdsløsheden er kronisk

Selvfølgelig er den det. For uden arbejdsløshed vil arbejdsmarkedet blive låst og arbejdsgiverne får svært ved at finde de rette medarbejdere. Og hvad, der er nok så afgørende, er, at lønmodtagerne får meget lettere ved at komme igennem med deres lønkrav. Det betyder, at konkurrenceevnen og dermed landets økonomiske situation forringes. Alt sammen bider det sig selv i halen, og den økonomiske spiral vil for fuld kraft dreje den forkerte vej.

Så uanset hvad de skiftende regeringer siger, de vil gøre for at komme arbejdsløsheden til livs, er det slet ikke det, de ønsker. Det er så, hvad det er. Men at de sætter himmel og hav i bevægelse for at jage de arbejdsløse til at finde de jobs, der ikke er der. Det er simpelthen modbydeligt.

Så fat det dog

Når man siger, at klimaaktivisten Greta Thunberg opfører sig som et forkælet barn, må det være fordi, man ikke vil konfrontere hendes uimodsigelige argumenter:

- Hvis vi vil forhindre den globale opvarmning i at stige yderligere, skal vi øjeblikkeligt og på verdensplan stoppe al forbrug af fossile brændsler som kul, olie og naturgas.
- Den skade, der allerede er sket, har vi ingen teknologi til at genoprette.

At gå efter 'manden' fremfor bolden
er en effektiv måde at afspore en debat på.
Men det er kun mennesker,
der har stort behov for at hævde sig selv,
der tillader sig at nedgøre andre på den måde!

Lad os afskaffe alle de gamle

Jeg vil aldrig acceptere at være gammel. Den dag jeg bliver det, er mit liv forbi. Den dag man ikke mere har overskud til at udvikle sig, er man gammel. Da er man åndelig død.

Det er op til én selv, hvornår man er gammel. Det er et spørgsmål om engagement. Den måde man går til verden på, og den indstilling man har til tilværelsen. Hvornår man betragtes som gammel, har ikke noget med éns alder at gøre, men det har meget med betragterens alder at gøre. Spørg et barn, hvornår man er gammel:

- De voksne er gamle, vil svaret være.

Hvorimod en frisk og rørig 80'årig vil svare:
- Ork, det har jeg slet ikke tænkt over endnu.

På den anden side må jeg modstræbende indrømme, at min indstilling til at være gammel ikke er den gængse. Der er uhyggeligt mange mennesker, der erkender sig gamle i dagens Danmark. Jeg kender såmænd eksempler på mennesker, der er gået lige fra puberteten og ind i alderdommen. Det hænger sammen med, som statsministeren siger det med hævet pegefinger:

- Vi skal forbedre konkurrenceevnen!

Hermed har vi fået lavet et samfund, der er så konkurrencepræget, at mange mennesker står af. De tør ikke deltage. De har ikke livsoverskud til at tage udfordringen op. Det er skruen uden ende, fordi statsministrene i alle de lande, vi konkurrerer med, hæver pegefingeren på samme måde.

Kære statsministre! Lad os afskaffe alle de gamle! Lad os lave nogle humane samfund, hvor borgerne tør leve livet.

Nu tror jeg ikke på, vi kan afskaffe alle gamle sådan lige på en studs. Det er den enkeltes suveræne ret selv at bestemme, om man vil være gammel eller ej. Men vi kunne da prøve at friste dem med forskellige tilbud og spørge, om de ikke vil med ud og lege.

Men dem, der vælger at forblive gamle, må vi lade være i fred og i stedet give nogle trygge og hyggelige rammer - med en ekstra pude i ryggen om nødvendigt. Så kan de i ro og mag sidde og vente på, at også det fysiske liv ebber ud.

Halvhjerner

En ishockeyspiller har med forsæt slået en modstander halvt fordærvet. Det har han nu fået en dom for. Og det har så fået flere højtstående idrætsledere til at protestere, idet de gør opmærksom på, at ishockey er en kontaktsport, og at slåskampe ind imellem ikke kan undgås.

Nej, det tror da Fanden, når lederne har den indstilling. Vold er vold, og vold er kriminelt. Det har vi politiet til at opklare og domstolene til at dømme. Og heldigvis for det!

Min berømte Fiesta

Min 15 år gamle Ford Fiesta, var blevet stjålet, og var med i et bankkup i Horsens. Under den efterfølgende politijagt torpederede den en modkørende personvogn. Et ældre ægtepar kom vist nok slemt til skade, hvorimod røverne fortsatte flugten til fods.

Dette ringende min mor og fortalte mig, mens jeg var på kursus i Nordsjælland. Jeg skulle kontakte politiet, så snart jeg kom hjem, sagde hun. Det spekulerede jeg nu ikke så meget på. Jeg var mere bekymret over, at jeg ingen bil havde mere. Kaskoforsikring havde jeg selvfølgelig ikke på den.

Hjemme i Vejle igen lå der en seddel i postkassen, at jeg skulle melde mig på politistationen snarest muligt. Lidt beklemmt, men uden bagtanker, gjorde jeg så det. Det var først da politimanden begyndte at snakke om sigtedes rettigheder, og at jeg ikke havde pligt til at udtale mig, det gik det op for mig, at jeg var under mistanke for at være bankrøver! Det sortnede for øjnene. Jeg glippede med dem og kiggede mig rundt i politilokalet og ud ad vinduet - til friheden!

Nu havde jeg tilfældigvis 10 vidner på, at jeg det pågældende tidspunkt opholdt mig i Nordsjælland, så jeg kom ret ubesværet ud af den klemme. Men de efterfølgende dage gik jeg og spekulerede over, hvordan det ville være gået, hvis det var sket på et andet tidspunkt. For når man bor alene og er arbejdsløs, er det egentlig ret sjældent, man har vidner på, hvad man går og laver. Eller rettere, hvad man ikke laver!

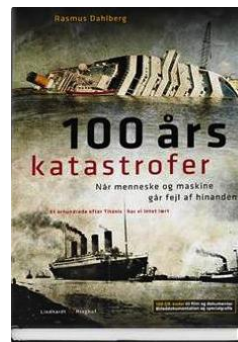
Katastrofer som underholdning

Når katastroferne raser, som fx ved jordskælv, flystyrt, terrorhandling og lignende, går medieverdenen øjeblikkeligt i selvsving. Alt andet bliver lagt til side, alle medarbejdere indkaldes og reportere sendes af sted med lynets hast. På tv afbrydes igangværende programmer. Nyhedsmedierne overtager straks sendefladerne. Man kan se det på nyhedsværterne. Det lyser ud af dem: Endelig er det vores tur! De indleder med at sige, at der må forventes ubehagelige indslag. Så har de ligesom alle seerne med fra starten.

Men i de første mange timer, måske dage er der ikke meget konkret at fortælle, andet end at redningsmandskabet arbejder på højtryk, og at man håber det bedste. Det er jo lidt trist for medieverdenen, for det fylder ikke ret meget i deres udvidede sendeflader.

Endelig får de så en reporter frem til stedet. Eller rettere området er spærret af, så reporteren står på et gadehjørne og kan ikke fortælle andet, end hvad de selv har hørt i medierne – og hvad vi andre allerede har hørt massevis af gange. Måske får de fat i et par tilskuere, der gerne vil i fjernsynet, men som absolut ikke har noget relevant at bidrage med.

Når alle muligheder med nyt om katastrofen er udtømt, trækker tv-medierne deres sikre trumfkort: De dykker ned i arkiverne og finder materiale og statistikker om tilsvarende katastrofer, der er sket i tidens løb. Det kan der til gengæld laves lange indslag om med skrækindjagende billeder, grædende mennesker og andre, der klogeligt, udtaler sig!

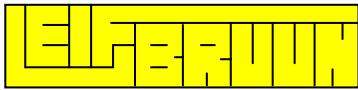

Sandhedens time

Hvor vi jublede i 1989, da jerntæppet faldt og kommunistlandene gik i opløsning. I dag, hvor vi igen er ved at fylde landegrænserne op med pigtrådshegn og andre begrænsende forhindringer, er jubelen forstummet.

Og denne gang er der ingen kommunister, vi kan skyde skylden på. Næh, det er os selv, der har sat verden i brand med beskidte oliepenge og kritikløst salg af militært isenkram.

Vi ligger, som vi har redt!

Mediecircus

Atter engang blusser debatten op i Amerika om begrænsning af skydevåben, fordi der igen har været en stor mandsakre af uskyldige mennesker. Og atter engang går medierne ud og spørger våbenhandlerne, om de mener, det er en god idé at lave lovmæssige begrænsninger.

Men altså, når våbenhandlere lever af at sælge våben, er der så nogen, der kan være i tvivl om, hvad de mener?

Nu er det som sagt i Amerika, det foregår. Men ikke desto mindre bringer danske medier helt ukritisk disse indslag videre – i den bedste sendetid!

Fis i en hornlygte

Der er slet ikke vind nok til alle de vindmøller, vi har plantet jordkloden til med, afslører en ny rapport. Det medfører, at vindmøllerne ikke kan fremstille de beregnede elektricitetsmængder. Ja, de kan efterhånden dårligt nok 'tilbagebetale' den energi, der er brugt til at fremstille dem.

De markante reduktioner af vind bliver omsat til varme, og den stillestående luft virker som en isolerende dyne rundt om Jorden. Alt sammen er det med til at forøge den globale opvarmning – med det resultat, at isen smelter ved polerne og verdenshavene stiger.

Vinden blæser langt overvejende fra vest. Det medfører, at de opbremsede vinde forøger Jordens rotationshastighed. Et døgn varer således kortere tid, end det gjorde tidligere. Og da Jordens rotationshastighed rundt om solen stadig er den samme, skal der med tiden bruges flere døgn på at fylde et år ud. Det vil sige, med tiden bliver vi nødt til at fylde flere dage på de måneder, der har færrest.

Der bliver altså flere arbejdsdage på et år. Kortere arbejdsdage vel at mærke. Vi skal altså yde mere på kortere tid. Men sådan har det jo altid været!

Fødselsdagsidioti

Lykønskninger og fejringer af folks fødselsdage har efterhånden nået helt groteske højder i form af skingrende og ligegyldige tilkendegivelser, gaver og festivitas. Jamen herregud, en fødselsdag er jo blot udtryk for, at jordkloden har bevæget sig én gang rundt om solen, siden vedkommende sidst havde fødselsdag. Og det har fødselaren altså ikke haft nogen som helst indflydelse på.

At markere sin fødselsdag og andre mærkedage er for så vidt udmærket. På den måde får man mulighed for at stoppe op og kigge på sit liv i lidt større perspektiv: Nu nåede jeg så langt i livet, hvordan går det, og hvilken vej skal jeg komme videre.

Men så det igen reklame- og medieverdens idiotgørelse af menneskeheden, der spiller ind. Reklameverdenen har selvfølgelig regnet ud, at der kan tjenes penge på folks følsomhed. Så jo mere de kan få skruet op for gaveregnen og festivitassen, des større omsætning og fortjeneste til både handel og industri – og reklameverden.

At det så også giver forøget ressourceforbrug og forurening, og at jubilarene får så travlt med festligholdelser og andre ligegyldigheder, at der ikke bliver tid til at stoppe op og fundere. Tja, det er heraf idiotgørelsen følger.

Jeg er selv et følelsesmenneske og kan blive grænseløst rørt, når andre roser og anerkender mig. Jeg kan også både give og tage imod en lykønskning på fødselsdage. Men det er altså ikke noget, jeg bliver nævneværdig rørt af. Det gør jeg derimod, hvis nogen roser mig for noget jeg har sagt eller gjort.

Men allermest rørt bliver jeg, når nogen anerkender mig for at være den, jeg er.

Forstå det, hvem der ka'

Hvis man kigger ned gennem kongerækken for at finde nogle generelle træk ved disse personligheder, kan det se således ud:

- De har levet livet i overdådig luksus og ødselhed. Midlerne til dette har de tiltusket sig ved at malke den i forvejen hårdt trængte befolkning.
- De har ædt, drukket, horet og begået vold, som det passede dem. Hvis nogen på nogen måde misbilligede dette, blev de hårdhændet skaffet af vejen.
- De har administreret den ubestridelige kongemagt med hård hånd og uden nåde. Vennetjenester og bestiktelser har været en del af dagligdagen.
- De har i en uendelighed startet den ene tåbelige krig efter den anden. Hver gang har det krævet at bønderne måtte forlade deres hjem og drage i krig. I tusindtal efter tusindtal er de omkommet eller blevet krigsinvalider - efterladende deres koner og børn helt ubemidlede.
- I den mere nutidige ende af kongerækken er de efterhånden blevet helt afvæbnet og har kun illusorisk magt. Tilbage har de kun livet i luksus og ødselhed – stadigvæk på borgernes bekostning.

Men dengang som i dag tiljubles de kongelige af den beundrende befolkning. Med hatten i hånden og våde øjne står de langs deres vej med vinkende lommestørklæder og små dannebrogflag.

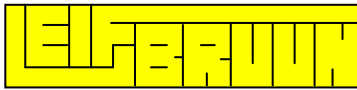
Løb for livet

Jeg har på mange måder levet et forhutlet liv.
Men jeg er godt tilfreds med det alligevel.
Ja, jeg er stolt af det.

Jeg har overlevet -
og levet det.

Jeg lever det stadigvæk.

Jeg er med i opløbet.
Det ender sgu med, jeg vinder!

Eksporteventyret venter

Hvor er det glædeligt, at fødselstallet er faldende i Danmark. Det må da i den grad sænke udgifterne til fødselsbørselsafdelinger, børnepenge, vuggestuer, daginstitutioner, folkeskolen og uddannelsesstederne. Og på sigt må det kunne knække den ellers altid så genstridige arbejdsløshed.

Nu har jeg godt nok ikke hørt nogen politikere fremføre ovennævnte argumenter. Men da jeg selv er født og opvokset i årene efter 2. verdenskrig - lige midt i det store babyboom, fik vi dem serveret – igen og igen. Godt nok med omvendt fortegn, men alligevel.

Ovennævnte fortæller nok ikke andet, end at politikere kan man stole lige så lidt på som brugtvognsforhandlere. Og det er der ikke noget nyt i. Det virkelig nye og glædelige er så også, at hvis Danmark kan sænke fødselstallet, kan resten af verden også. Og hvis man tager Jordens overbefolkning, forurening og antal sultne munde bare det mindste alvorligt, er det virkelig noget, der har værdi.

Så kære politikere! På med vanten! I skal ud og sælge opskriften. Eksporteventyret venter lige om hjørnet. Hvad med reklameslogans som dette:

Danskerne er så velfærdsfyldte,
(læs: stressede)
at de ikke gider besværet med børn!

Lademanns samlede

I mine forældres hjem står Lademanns konversationsleksikon i 10 bind på en fremtrædende plads i stuereolen. På det nærmeste lige så flotte og uberørte som da min mor købte dem i min pure ungdom.

Det var en dørsælger. Da hun åbnede døren, sagde han:
- Goddag, er din mor hjemme?

I mit hjem står på tilsvarende vis Sven Hazels 9 krigsbøger!

Klubmester

- Du siger, du vandt klubmesterskabet i Jelling Golfklub?
Ja!
- Var det i den åbne række?
Nej da, det var i Super rækken.
- Super Veteran rækken hedder den vel helt præcist?
Ja, jeg vandt helt suverænt.
- Var det fordi, du spillede godt?
Nej, det kunne have været bedre.
- Hvor mange deltagere var i?
Det kan jeg ikke lige huske.
- Var i flere end 10?
Nej!
- Var i flere end 5?
Nej!
- Var i flere end 3?
Nej!
- Var du den eneste deltager?
Ja, nu du siger det ...

Fejlspring

At springe fra den ene ægteseng til den næste uden at røre gulvet er en ofte benyttet måde til at komme ud af et dårligt ægteskab. Fordelen er indlysende nok, at man undgår at blive single, med alt hvad det kan medføre af fortrædeligheder. Men ulemperne er altså ligeså indlysende:

- Man får ikke afsluttet det gamle forhold.
- Man finder ikke sine egne ben at stå på.

Man har således givet det nye forhold den dårligst tænkelige start. De gamle fejltrin gentages, og man drager hurtigt den logiske konklusion, at alle mænd / kvinder er ens!

Kære Information

Jeg elsker, når jeg kommer hjem om eftermiddagen, at sætte mig med dagens avis og en kop kaffe. Men efter at jeg er gået over til Information, er jeg færdig med avisen, inden kaffen er klar. Er der noget håb for, at det kan blive anderledes?

NB: Jeg har prøvet at afkalke kaffemaskinen.

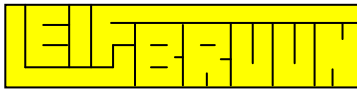
Prioritetsbestyrerne afskediges

Mange drømmer om at bo i eget hus. For mange bliver drømmen til virkelighed. Men der er altså også mange, for hvem det bliver et mareridt:

- Entreprenøren gik konkurs og byggeudgifterne løb løbsk
- Byggesjusk, pilotering, grundvandssenkning m.m. gav ekstraregninger
- De løbende udgifter og arbejdsbyrden blev større, end man regnede med
- Grunden viste sig at være et giftdepot
- Naturen viste sine kræfter
- Området skulle eksproprieres
- Oversvømmelser
- Man blev stavnsbundet, fordi huset ikke kunne sælges
- Huspriserne varierer meget, hvorfor nogen nødvendigvis får store tab

My home is my castle, siger man. Jeg tror, det er meget mere dét, folk drømmer om. At have sit eget hjem, hvor der er trygt og rart at være. Det er vores helle. Når vi lukker døren, kan vi holde verden ude. Det er ikke ejerskabet, der er afgørende. Langt de fleste bliver heller aldrig andet end prioritetsbestyrer.

Hermed kom jeg frem til, at et hus blot er rammerne om et hjem. Lad samfundet om at eje husene og familierne om at skabe deres hjem. Det giver langt større tryghed for alle, og langt større fleksibilitet, hvis en familie af den ene eller den anden årsag får brug for et andet hus.

Det unikke menneske

Mennesket er et flokdyr, siger man, hvilket er en sandhed med modifikationer. Det er rigtigt, at vi i vid udstrækning, opfører os som sådan, men det er ikke menneskeligt.

Mennesket er ikke skabt til at være alene, siger man så - uden at gøre rede for, hvad det så er skabt til. Er mennesket da skabt til tosomhed? kollektiver? flygtningelejre? koncentrationslejre? eller hva'?

Nej, biler og huse er skabte. Menneskeskabte. Mennesker er ikke skabte. Vi er født til at skabe.

Det er derfor, vi er unikke – hver især!

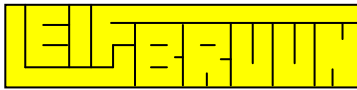
Håbet

Østlandenes fald i slutningen af 80-erne og de grusomheder det afslørede, medførte et endegyldigt farvel til kommunismen og den rendyrkede socialisme – i hvert fald for den vestlige verdens vedkommende.

I stedet gav det kapitalismen vind i sejlene. Markedskræfternes frie spil. Den rå kapitalmagt. Medie- og reklameverdens idiotgørelse af menneskeheden. Den smarte narrer den mindre smarte.

Alt sammen med det resultat, at vi i dag er ved at blive kvalt i penge- og magtbegær, korrupsion, vold, terror og krige.

Håbet vi nu har tilbage, er, at verden snart er moden til at skrotte alle ideologier og i stedet sætte den sunde fornuft i højsædet!

Hva' si'r du

- Det er lige noget for dig, det skal du prøve, siger konen og skubber avisen over til mig.

Jeg ved godt, at når hun siger sådan, er det afgjort. Og det, det drejer sig om, er, at et hørecenter tilbyder gratis høreprøve.

- Du hører aldrig, hvad der bliver sagt, siger konen ofte.

Jeg er såmænd heller ikke uvillig til at få det afprøvet, for mine gamle maskinmesterører har været udsat for massevis af generende støj i tidens løb.

Den flinke dame i hørecentret giver mig hørebøffer på og siger, at jeg bare skal trykke på knappen, når jeg kan høre en lyd. Der går altså lang tid, inden jeg hører noget første gang, og derefter bliver der lange pauser ind imellem.

- Det går da helt galt det her, tænker jeg. - Jeg skal garanteret til at gå med høreapparat.

Men så tager den flinke dame hørebøfferne af igen, smiler og siger:

- Du har en fin hørelse. Der er ingen grund til bekymring.

- Hva' siger du? siger jeg. – Kan jeg få det skriftligt?

Det kunne jeg godt. Og det fine diplom blev hængt op på køleskabslågen derhjemme, så jeg fik lejlighed til at fortælle vidt og bredt om min fine hørelse.

At den flinke dame også fortalte mig, at der er noget, der hedder selektiv hørelse, fortalte jeg ikke noget om. Den slags oplysninger har jeg det med at holde for mig selv.

Pæne piger

- byder ikke op til dans, de skal inklineres. Ja, de byder slet ikke op til noget som helst, de venter på faderens / ægtemandens afgørelser.

Sådan var det, da jeg var ung, og sådan har det været hele vejen tilbage gennem generationerne. De senere år er der så godt nok kommet nye boller på suppen, men der er stadig lang vej i ligestillingskampen .

Men hvem har lavet disse tåbelige regler? Det er i hvert fald i meget lille udstrækning mændene, tør jeg godt påstå. Tænk på det kære piger, næste gang I holder kampdag.

Hvem og hvad er det, I kæmper imod?

Dansksindede tyskere

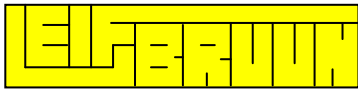
Sydslesvig har ikke været dansk siden 1864. Ja, faktisk har det aldrig været dansk, for før 1864 var det et hertugdømme, der var underlagt den danske konge. Det var de så utilfredse med, at de fra 1848 til 1851 var i krig mod Danmark for at slippe fri. Men det lykkedes så først i 1864, da Tyskland slugte det hele.

Alligevel findes der 50.000 tyske statsborgere i Sydslesvig, som er dansksindede. Det må jeg indrømme, går over min forstand. De har aldrig boet i Danmark, de skal 5 til 6 generationer tilbage for at finde forfædre, der - ikke har været danske - men ufrivilligt har været underlagt den danske konge. De har ikke noget som helst begrundet håb for, at Sydslesvig nogensinde bliver dansk. Hvordan kan de så være dansksindede? Og i bekræftende fald, hvorfor er de så ikke flyttet til Danmark for længe siden?

Endelig synes jeg også, det er en underlig forkvaklet og rodløs opdragelse, disse dansksindede giver deres børn. De lader dem vokse op i ét land, men putter dem i skoler og andre institutioner med et andet lands sprog og traditioner. Græsset er altid grønnere i naboens have, fortæller de deres børn. Det kan der da ikke komme noget som helst fornuftigt ud af.

Som sagt, jeg forstår ikke disse dansksindede tyskere. Jeg har bestræbt mig meget, men det er aldrig lykkedes mig at finde nogen, der har kunnet forklare det nærmere. Så indtil videre, vil jeg tillade mig at kalde dem for en flok oversentimentale pladderromantikere, der både skaber og dyrker deres egne problemer.

Løn som fortjent

Vi skal alle efter bedste evne bidrage til samfundets beståen. Lønnens størrelse skal være et spørgsmål om udbud og efterspørgsel. Hvis mange vil være direktører, bliver det til en lille løn. Hvis få vil være kloakarbejdere, bliver det til en stor løn. Sådan! Opattil skal der ikke være nogen grænse for, hvor stor lønnen kan blive. Nedadtil skal der være en mindsteløn.

Kan svage og handikappede ikke opnå mindstelønnen, skal staten træde til. Enten ved at anvise andet arbejde, eller ved at kompensere for den manglende løn.

Skatten skal indrettes, så forskellene i indtægter ikke bliver for store. Lønninger på over 150 % af mindstelønnen snupper skattevæsnet ubeskåret.

Det skal kunne betale sig at arbejde. Dem der ikke vil det – uden egentlig grund, skal kun have hjælp til mad, et sted at sove og eventuelle andre basale livsforhold.

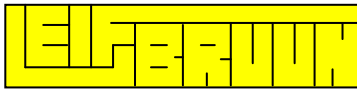
Fortrængningens grimme fjæs

Tanken om, at nazisterne med koldt blod kunne myrde 6 millioner jøder, har redet mig som en mare hele livet. I mange år lukkede jeg af for tankerne, fordi jeg simpelthen ikke kunne rumme dem. I de senere år har jeg tvunget mig selv til at sætte mig ind i de historiske fakta. Det har givet mig en forståelse og en accept af, at det virkelig har fundet sted.

Det helt store gennembrud i min forståelse af, at ovenstående er et faktum, opstod, da jeg fandt ud af, at den slags folkemord har fundet sted i hele menneskehedens historie. Både før og efter nazisternes grusomheder og såmænd også den dag i dag.

Så kan man undre sig over, at den oplyste del af menneskeheden, kan leve med dette. Men det kan vi også kun, fordi fortrængningsmekanismen lukker effektivt af, hvis bare kendsgerningerne er grusomme nok.

Jeg mener, hvis en kat bliver gjort fortræd, lyder et mere og mere intenst ramaskrig, indtil fortrædelighederne holder op. Men at nogle millioner mennesker slagtes, nåh ja, det går over i historiebøgerne!

Halv vind

Astronauterne er vægtløse, fordi de opholder sig uden for uden for Jordens tyngdekraft, siger journalisterne igen og igen. Men uanset hvor mange gange, det bliver sagt, er det altså ikke rigtigt. Selv månen er ikke uden for Jordens tyngdekraft - og heldigvis for det.

Derimod har astronauten opholdt sig i en rumstation, der er i kredsløb om Jorden. Den har så stor fart på, at den bevæger sig væk fra Jorden med en hastighed, der er lige så stor – men modsat rettet – den hastighed, som Jordens tyngdekraft genererer. Afstanden til Jorden er således hele tiden den samme, selv om rumsonden er i frit fald. Og det er det frie fald, der gør, at man befinder sig i vægtløs tilstand.

På tilsvarende vis er månen i kredsløb om Jorden. Dvs. i virkeligheden er de to himmellegemer i kredsløb omkring hinanden i en nærmest slyngende bevægelse. Tidevand med flod og ebbe er fx frembragt af månens tyngdekraft.

Lægedommer

Jeg bliver vildt forarget, når jeg hører om mennesker, der hos lægen har fået at vide, at de kun har en bestemt afgrænset tid tilbage at leve i. For hvornår F..... er lægerne blevet autoriserede til at udstede dødsdomme?

Lægerne kan selvfølgelig komme ud for, at de ikke har nogen behandling at tilbyde en patient. I så fald skal de råde og vejlede til, hvordan patienten bedst kommer videre. Hvis patienten insisterer på at vide det, skal de fortælle om statistikken for at overleve. Og hvis den siger, at alle er døde indenfor en bestemt tid, er det selvfølgelig det svar, de skal give.

Men det er jo ikke en dødsdom. Det er faglig viden. Det er hårde odds for patienten at komme videre på. Men vedkommende valgte selv at få facts på bordet.

Så længe et menneske
rækker ud efter livet,
skal det støttes i
at nå det!

Uværdigt

I Danmark er der mange legatfonde, organisationer og foreninger, der har til formål at hjælpe mennesker i nød. Men i mange tilfælde stiller man den betingelse, at man skal være 'værdigt trængende' for at få hjælp.

Hvad Fanden er det for noget!

De må altså have ansatte, der skalter og valter:

- Du er værdig, dig vil vi hjælpe.
- Du er uværdig, du må klare dig selv.

Hvad er det for mennesker, der påtager sig sådan et job?

Hvorfor finder alle vi andre os stiltiende i det?

Mennesker skal ikke være i nød,
de skal hjælpes længe forinden!

Mormor

En af de sidste gange jeg besøgte min mormor, var som familiens altnuligmand. Det var faldet i min lod at tage ned til hende for at ordne forskellige ting: lyset i køkkenet, støvsugerslangen og en stikkontakt. Det gjorde jeg også gerne, for mormor havde altid været flink ved mig.

Jeg havde dog mine bange anelser om, hvor det bar hen med mormor, for gennem de sidste måneder var jeg dagligt blevet tudet ørerne fulde om, hvordan det gik tilbage for hende. Det var min mor og min mosters beretninger til hinanden, når de på skift havde besøgt hende, der lå til grund for min forudindtagethed.

Efterhånden havde de overtaget alle forpligtigelser for mormor: gjorde rent, vaskede og friserede hende. På det sidste havde de sat det i system, så de også skiftevis - dag for dag - lavede mad til hende.

- Ellers får hun ikke noget ordentligt at spise, hed det sig.

Disse praktiske ting var de mindste problemer. Mor og mosters diskussioner gik meget mere på, hvor urimeligt mormor opførte sig. Hun var slet ikke taknemmelig for deres indsats. Hun skabte

sig. Ringede til dem i tide og utide og krævede mere og mere. Plejehjemmet ville hun ikke høre tale om, så begyndte hun at græde.

- Hun er mere hjælpeløs end et forkælet barn, sagde min mor, når desperationen var lige op over.

Det er disse indtryk, jeg har i hovedet, da jeg på min knallert er på vej ned til hende. Det er egentlig mærkeligt, for det er efter morfars død kort tid forinden, det er gået sådan tilbage for mormor. Jeg har ellers ikke haft indtryk af, de var særlig glade for hinanden, men der må alligevel være bundet flere bånd i den menneskealder, de havde levet sammen, end jeg kendte til.

Jeg kører knallerten - en ældre Express, jeg selv har renoveret - om i baggården, og låser den. Drengene i naboejendommen skal ikke have mulighed for at pille ved den. Går forbi den uhyggelige kulkælder - der altid gør mig urolig - ind i opgangen og banker på døren.

- Vil hun lukke op? kan hun overhovedet kende mig? tænker jeg betænkeligt.

Jeg har ikke set mormor siden tiden før morfars død. Dengang var hun livskraftig og bestemt, sådan vil jeg altid huske hende. Hun har været et af de trygge holdepunkter i mit liv. Mormor var det bedste, jeg vidste, hende ville jeg gerne besøge. Der var rart og trygt at være. Og så faldt der altid noget godt af. Om ikke andet lå slikmutter lige rundt om hjørnet.

Der står hun så.

Mindre, afmagret til ukendelighed, bleg, håret mere gråt og tyndt end tidligere. Stemmen er kun en skygge af sig selv. Men det er stadig min mormor. Kvik får skænd som sædvanlig - af hensyn til overboerne, der er så 'galle' - fordi den glad og larmende hopper op af mig. Lugten er den samme, da jeg kommer indenfor. Og stuen og møblerne, som jeg kender så godt. Katten ligger uanfægtet og slikker solskin på divanen, hvor morfar plejede at sove til middag. De gule kanarifugle synger, så det er en fryd inde fra den fine stue. Jeg bilder mig ind, at det er fordi, de kender min stemme. Men det kan jo også være fordi, solen skinner.

Den varme kakao er lavet, og franskrødsmadderne med jordbærmarmelade er smurte. Det skal først sættes til livs - ude i køkkenet - mens vi snakker om løst og fast. Nøjagtigt som i gamle dage.

Bagefter, mens jeg går og ordner de forskellige småreparationer, følger mormor interesseret med og spørger om mangt og meget:

- Har du fået en kæreste?

- Hvordan går det med din læreplads?

Det kan vi bedre snakke om. Vi har jo tidligere arbejdet sammen som avisbude. I en lang periode var det mit job at hjælpe mormor på hendes avisrute.

På den måde gik hele eftermiddagen. Igen en dejlig dag sammen med min mormor. En eftermiddag jeg ofte tænker tilbage på med taknemmelighed. Da jeg kom hjem og aflagde beretning, lykkedes det ikke at overbevise den øvrige del af familien om mine oplevelser. Så det har været mormors og min hemmelighed lige siden.

Magtsyge

For år tilbage da Lars Løkke Rasmussen skulle udtage sit ministerhold, var Jakob Ellemann-Jensen den nye kommet i Venstre og gik rundt på Christiansborggangene og strålede.

- Den eneste ministerpost jeg ikke er interesseret, er som miljøminister, sagde han til alle, der gad høre på det.
- For det har jeg godt nok ingen forstand på, fortsatte han smilende.

Dagen efter stod han på slotspladsen sammen med alle de andre nyudnævnte ministre:

- Jeg er blevet miljøminister, sagde han smilende!

Af det kan man så udlede følgende:

- Lars Løkke er fuldstændig ligeglad med hans ministres kvalifikationer, bare han kan få kabalen til at gå op.
- Ellemann junior er ikke faldet langt fra stammen. Han ønsker magt for enhver pris.

Mine svaner

- tænkte jeg, straks jeg så avisen. Det store billede viste svanemor og hendes 6 ællinger marcherende på række ud ad Koldingvej:
- Svenefamilie på afveje, stod der.

Ja, det skal jeg love for. Jeg var slet ikke i tvivl om, at det var den svenefamilie, jeg på min motionstur ved Vejle fjord havde hilst på dagligt foråret og sommeren igennem. Min overbevisning hang også sammen med, at jeg dagen forinden ikke havde kunnet få øje på dem. Ellers plejede jeg at være helt henne og snakke med de nysgerrige ællinger - eller så tæt på, som den aggressive svanefar nu gav mig lov til.

Inde i avisen var der en begejstret opsat artikel om, hvordan trafikken var gået i stå og om folks dybe forundring over den usædvanlige færdsel. Både politi og Falck var tilkaldt og fik med mange forhindringer indfanget svenefamilien. Et andet billede tilbage igen ved Vejle fjord viste en stolt politimand, der holder døren åben for svanemor og de 6 ællinger, der er på vej ud af en lukket trailer:

Svenefamilien befandt sig øjeblikkelig vældig godt ved vandet igen, stod der.

Jeg synes nu, svanemor så noget fornærmet ud. I det hele taget havde jeg svært ved at dele avisens entusiasme. For hvad i alverden havde fået svanerne til at forlade spisekammeret på fjorden og gå eller rettere - med deres kæmpe svømmefødder - vralte over Ibæk Strandvej, op ad en 60 meter høj skrænt, gennem et villakvarter, krydse Fredericiavej - byens mest befærdede - og gennem Sønderskoven for at komme ud til Koldingvej? Og hvor var svanefar imens? Fløj han ovenover og dirigerede eller hvad?

Efter avislæsningen fik jeg travlt med at komme ud og motionere, så jeg kunne komme ned og ved selvsyn konstatere, at mine svaner havde det godt.

Det havde de - både svanemor, svanefar og 3 ællinger!

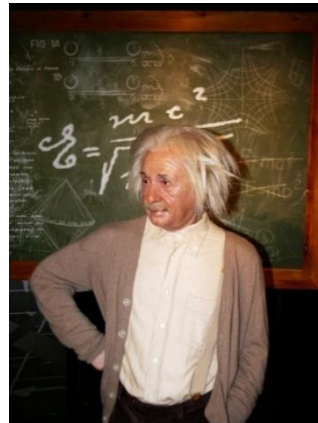
Dagen efter igen var der kun 2 ællinger!

Til gengæld levede denne resterende del af familien lykkeligt til deres dages ende - eller i hvert fald til hen på efteråret, hvor de fløj til andre græsgange.

Kære Einstein

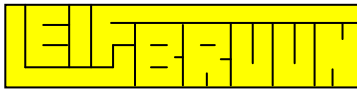
Jeg er ked af det, men jeg forstår dig ikke:

- *Ingen hastighed kan overgå lysets:* Hvilken indbyrdes hastighed har da to modsatrettede legemer, der hver især bevæger sig med lysets hastighed?
- *Verdensrummet er krumt og har dermed en endelig udstrækning:* Hvad er der så udenfor denne udstrækning?
- *Tiden er den fjerde dimension:* Tid er et ikke fysisk begreb, hvordan kan det udgøre en dimension? Og de 3 dimensioner længde, bredde og højde udgør det fysiske rum, hvordan kan det så give mening at tale om en 4. dimension?
- *Alt er relativt:* Det mente de nu ikke i banken, da jeg havde overtrukket min lønkonto!

Bord

et **bord**
 går omb**ord**
 går til **bords**
 dækker **bord**
 fra **borde**
 rydder **bordet**
 går under **bordet**
 falder over **bord**
 pynter **bord**
 slår i **bordet**
 hæver **bordet**
border et skib
 inden**bords**
 gør rent **bord**
 det store kolde **bord**
 banker under **bordet**
bordet fanger
 lægger kortene på **bordet**
bordets glæder

Verdens lykkeligste folk er syge

50 % af de unge danske mænd kunne sidste år ikke leve op til Forsvarets krav til værnepligtige og blev kasserede til sessionen.

For nogle år siden var tallet under 30 %, i min tid blev vi ikke kasserede, selv om vi prøvede på at blive det.

Og det er ikke fordi kravene er blevet større, det er de unge mennesker, der er blevet svagere – hovedsagelig pga. psykiske uligevægtigheder.

Jeg ved ikke, hvordan de kloge hoveder har regnet ud, at danskerne er verdens lykkeligste folk, men for omverdens skyld vil jeg da håbe, de har regnet forkert!

Begravelsestalen der aldrig blev holdt

Nu har vi i fællesskab taget afsked med Jens Christian, men det betyder jo ikke, at vi er færdige med ham. Det betyder blot, at fra nu må vi hver især leve videre med mindet om ham. Ét af de minder jeg har, vil jeg gerne dele med jer:

I de sidste år har jeg boet alene, og når man gør det, kan ensomheden ind imellem blive lidt overvældende. Når det er sket for mig, har jeg aldrig været i tvivl om, hvor jeg skulle henvende mig. Det var hjemme hos mor og Jens Christian. Faktisk var der en overgang, hvor det gik så ofte på, at Jens Christian på sin sædvanlig beskedne måde spurgte mig:

- Gider du da virkelig køre så langt, bare for at besøge os?

Men det mener jeg nu nok, jeg fik forklaret ham, at det gjorde jeg gerne, og at det i høj grad også var for min egen skyld, jeg gjorde det.

En anden ting jeg også lige er nødt til at indrømme, er, at jeg kan være ret så beregnende, for jeg sørgede altid for at lægge mine besøg sidst på eftermiddagen, så aftensmaden blev en naturlig del af del af mit besøg.

Når jeg således mødte op sidst på eftermiddagen - og havde fået mit vasketøj puttet i maskinen - havde mor og Jens Christian travlt med at forberede middagen, og så var det jo ikke lige tidspunktet at forstyrre dem med mine behov. I stedet satte jeg mig til i køkkenet med avisen, en kop kaffe og ét stykke chokolade - eller to.

På den måde har jeg masser af gange siddet og iagttaget, hvordan de to ellers så forskellige mennesker på en fin måde kunne hjælpe

hinanden. Især tænker jeg på det tidspunkt, der opstår i enhver madlavning, hvor alting skal gøres på én gang. Mor reagerer som de fleste andre - i hvert fald i min familie - ved at blive lidt hektisk og skarp:

- Jens Christian, hvor har du gjort af grydelapperne?
 - Jens Christian, er du ikke færdig med at pille kartoflerne endnu?
- Jens Christian står roligt og piller kartofler, rækker grydelapperne til mor, rører lidt i sovsegryden, siger ikke noget, men passer sine pillekartofler. Først bagefter når middagen er lykkedes - for det gør den hver gang - går Jens Christian hen til mor, lægger armen om hende og giver hende et kærligt klem. Og så er vi alle klar til at have en hyggelig middag med hinanden.

Se, det jeg taler om her, er Jens Christians store rummelighed. Den er vi nok mange, der kan have glæde af at tage ved lære af. For rummelighed er nemlig indbegrebet af kærlighed; det har Jens Christian fået mig til at indse.

Jens Christian in action

Let røven

Så er fridagene forbi -
alle I velfærdskabere.

Find arbejdsbukserne frem.

Vi er mange sultne munde,
der skal mættes!

Administrativ golfalbue

I den danske golfverden har man de sidste år kæmpet med det problem, at der er opført flere klubber, end der reelt er spillere til. Det har medført skrantende økonomi for en lang række klubber, fordi man ikke vil se realiteterne i øjnene, men opfører sig som om de gode gamle dage er lige rundt om det næste hjørne.

Det er de indlysende nok ikke, og i desperation prøver klubberne så hver især at forøge deres medlemstal med forskellige fantasifulde tiltag. Men da det ikke forøger antallet af golfspillere, rækker det kun til, at man går på strandhugst efter hinandens medlemmer. Det betyder blandt andet, at de spillere der er villige til at flytte fra klub til klub, på det nærmeste kan spille gratis, hvorimod de trofaste medlemmer, der mange gange med egne hænder har været med til at opbygge golfklubben og som troligt har støttet klubben på alle mulige måder gennem årene, fortsat kommer til at stå alene med den skrantende økonomi.

Det siger sig selv, at den slags arrangementer har en negativ effekt på klublivet og lysten til at gøre en frivillig indsats. Udviklingsspiralen drejer den forkerte vej, og på længere sigt kan det kun medføre færre golfspillere og flere klublukninger.

Hele miseren hænger sammen med at klubbernes bestyrelsesmedlemmer i al for høj grad følger erhvervslivets mantra om 'vækst - for enhver pris'. Og vækst opnår man med aggressiv markedsføring og produktforbedringer. Men en golfklub er altså ikke nogen produktionsvirksomhed. Det er helt andre værdier, der tæller.

Så derfor kære bestyrelsesmedlemmer: Brug i stedet jeres velmente energi på at skabe trivsel, tryghed og sociale sammenhold i jeres klubber. Så vil de mennesker, som naturligt hører til i området og som ønsker at spille golf, af sig selv melde sig ind i de respektive klubber.

Og indret så klubbernes udgifter efter de muligheder, det giver. Fx er det da tåbeligt, at stort set alle klubber kæmper for at opnå internationale standarder, nationale anerkendelser og eliteafdelinger, der kan klare sig i selv de bedste rækker, når nu stort set alle klubbens golfspillere er motionister, der blot ønsker at glæde sig over naturen og hygge sig med hinanden, mens de kæmper med golfspilletets udfordringer.

Buller

- er døbt tidlig om morgenen den 27. april 1971. Den morgen stod jeg som nyudklækket maskinmester og tog afsked med min mor. Jeg var på vej til at påmønstre mit første skib i Alexandria i Ægypten. Jeg skulle med morgenflyveren fra Esbjerg og med ophold i Kastrup, Zürich, Athen og Cairo skulle jeg finde ud af at tage toget de sidste 250 km langs Suezkanalen i det krigsplagede land (det var under krigen mellem Israel og Ægypten) til millionbyen Alexandria, hvor M/S Thyra Torm skulle ligge et eller andet sted i havnen.

Under afskeden med mor fik jeg pludselig øje på en lille forknyt og trist udseende læderhund i hendes bogreol.

- Må jeg få dén? spurgte jeg.

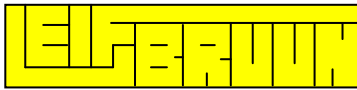
Det måtte jeg gerne, og den har fulgt mig lige siden i tykt og tyndt. Til lands, til vands og såmænd også i luften. *Buller* blev som sagt dens navn. Og nu har den plads på hyl- den over min seng.

For nogle år siden begyndte jeg at samle mine og familiens billeder og gamle papirer i kronologisk orden i ringbind. Herved gik det op for mig, at *Buller* optræder på mange af disse billeder, og hvor meget han betyder

for mig. Da også mit billed- og dokumentationsmateriale er værdifuldt for mig, var det nærliggende, at det skulle opkaldes efter ham.

12 ringbind er det efterhånden blevet til. Og alle bærer de et billede af *Buller* på ryggen.

Undskyld

Endelig har Danmark fået en statsminister, der har medmenneskelighed og mod til at sige undskyld til Godhavnsdrengene, som den danske stat har ansvaret for, er blevet behandlet helt forfærdeligt. Desuden erkender statsministeren, at mange andre mennesker også har krav på tilsvarende undskyldninger, og at det skal de selvfølgelig have.

Det får mig til at tænke på, at ruslandskorrespondenten Matilde Kimer har fortalt, at det er et stort savn for russerne, at de vestlige lande aldrig har anerkendt deres indsats i 2. verdenskrig. I alt 24 millioner russere mistede livet. Det synes jeg helt ærligt, er på tide, vi både anerkender og undskylder for at have undladt.

Hvis det lille ord 'undskyld' blev en del af sprogbruget for verdens ledere, tror jeg, at mange krigssituationer, terrorhandlinger og konflikter kunne undgås.

Klimatossier

Når organiske stoffer som træer, planter og dyr opbevares i Jorden i millioner af år, omdannes de til fossile brændstoffer som kul, olie, naturgas m.m.

Det er altså Jordens opsparede energimængder gennem millioner af år, vi på godt hundrede år helt uden omtanke har futtet af ud i atmosfæren. At det i katastrofal grad har påvirker klimaet, burde ikke komme bag på nogen.

Men det gør det, og langt de fleste politikere har ikke forstået det endnu. De mener, at lidt forhøjede afgifter og lidt flere elbiler kan gøre mirakler. Dertil kommer så nogle fremtidsplaner om store reduktioner af CO₂ udslippet.

De betragtninger er eksperterne godt nok ikke enige i, men det væsentlige for politikerne er også, at planerne ligger så langt ude i fremtiden, at de til den tid selv er omdannet til forurenende CO₂!

Maveforløsning

- Jeg kan da godt forstå, at du har ondt i maven, afbrød jeg Else!

Jeg havde ringet til hende, for at ændre aftalen om hendes næste Intensivkursus. Det var i den forbindelse, hun fortalte mig, at hendes mave havde været løbsk de sidste dage, og at hun havde stærke smerter, nærmest som fødselsveer. Hun havde talt med lægen, der havde sagt, at det måske var en madforgiftning, og at hvis hun ikke snart fik det bedre, skulle hun undersøges nærmere.

Det var her jeg afbrød Else. For under hendes kursus 4 dage i forvejen, havde hun gennemlevet nogle angstfyldte situationer med kraftige spændinger i maven og underlivet.

Under mit eget udviklingsforløb har jeg masser af gange oplevet tilsvarende. Ikke at jeg kender til fødselsveer, men smerter i testikler og endetarm var hyppigt forekommende. Samtidig med var der en utrolig sammenhæng med min maves tilstand, om jeg rent psykisk sad fast i noget, og når det lattede. Og ikke nok med det, så har jeg gennem andre kursister efterhånden stor erfaring med, at maven er det organ, der er tættest knyttet til psyken.

Dette forklarede jeg Else og opfordrede hende til at betragte det som et godt tegn på, at hun nu var nået et skridt videre i sit udviklingsforløb. Derudover anbefalede jeg hende for øvrigt at følge lægens anvisninger - efterfulgt af ønsket om en god bedring.

Da Else en uge senere kom til det næste Intensivkursus, spurgte jeg indledningsvis, hvordan det var gået:

- Nåh, jamen, det var hurtigt gået over, svarede hun. Hvorefter hun fabulerede over, at hun egentlig ikke kunne huske, hvornår det var gået over.

- Det kan jeg da godt fortælle dig, afbrød jeg hende for anden gang. - Det gik vel over umiddelbart efter, du havde talt med mig?

- Ja! Nu du siger det. Det er rigtigt, svarede Else undrende.

Som jeg ser sammenhængen, er forklaringen den, at Else havde været angst på grund af de kraftige mavesmerter. Denne angst var blevet forstærket af lægens tvivlen og opremsning af alle mulige ubehagelige sygdomme. Under telefonsamtalen kunne jeg mærke hvordan Else blev lettet, da jeg opfattede mavebesværet som noget naturligt og satte det ind i en positiv sammenhæng. Herefter kunne Else slippe angsten og tage imod smerterne / være i dem / rumme dem / forløse dem - og den velsignede lettelsestilstand indtrådte.

Fuldt flor

På Else Maries og min bryllupsdag
stod æbletræet i fuldt flor.
Nu er blomsterne væk,
og træet er med frugter.
Sådan er det ikke med vores kærlighed.
Den blomstrer stadig
i fuldt flor!

Kære Facebook

Du har ikke hørt fra mig et stykke tid, fordi min pc har været i udu. Det har været en forfærdelig tid. Flere gange var jeg nødt til at gå rundt nede i byen og fortælle vildt fremmede mennesker om, hvad jeg har fået at spise, hvilken fantastisk ferie mine børn har været på, vise dem billeder af børnebørnene og meget andet.

På et tidspunkt havde jeg hele 4 følgere. Én læge, én fra kommunen og to andre, der sagde, de var fra politiet. Men nu er min pc og jeg tilbage igen. Så det ...

Hygge

- er et specielt dansk fænomen. Nogen egentlig definition på begrebet findes ikke. Man kan godt hygge sig med sig selv, men i almindelighed er det noget, man gør sammen med andre, man er tryk ved i nogle komfortable (hyggelige) omgivelser. Hvad man så laver eller ikke laver, er der vide rammer for, men generelt kan man sige, at det gælder om ikke at sige noget kompromitterende. Imødekommenhed, venlighed og positivitet er begreber, der får hyggen til at ose.

Så meget kan jeg sige om hygge med rimelig sikkerhed. Men heller ikke mere. Jeg har nemlig aldrig kunnet hygge mig. Jeg er ellers pæredansk mange generationer tilbage. Og min familie hygger sig til hver en lejlighed, der byder sig. Men ikke jeg. Ikke fordi jeg ikke vil, men jeg kan simpelthen ikke.

Jeg har altid vidst, at jeg var anderledes. Jeg blev tavs og trist, når andre hyggede sig. Jeg følte mig udenfor, hvad jeg vittierlig også var. Fra drengetiden kan jeg stadig høre min mors ord:

- Det er ikke så meget Leif siger, men når han gør, er det noget, der rammer.

Og mor havde ret, det var mit desperate forsøg på at komme ind i samværet. Men det havde den modsatte effekt, for jeg brød reglerne for hygge.

Livet igennem har jeg forsøgt at blive som de andre. Med det resultat at jeg fik det dårligere og dårligere med mig selv. Først da jeg sent i livet erkendte, at jeg ikke er et hyggemenneske og har meldt mig ud af disse sammenhænge, har jeg fået det godt med mig selv.

Som alle andre har jeg behov for socialt samvær. Men det skal være uden hyggefilter. Jeg gider ikke snakke hverken udenom eller rundt om. Jeg vil ind til det, der rører sig i situationen. Vi skal ind til noget, der udfordrer og engagerer. Hvis ikke der i samværskredsen er stemning for dette, finder jeg ret hurtigt ud af, at jeg skal noget andet.

Efterskrift

Rygerlunger blev min mors endeligt. De sidste år af hendes liv kunne hun godt have været foruden. Det sagde hun i hvert fald, når det plagede hende mest. Det forstår jeg godt. Af livsmuligheder kunne hun vælge mellem sengen i soveværelset, stolen i spisekøkkenet og lænestolen foran fjernsynet. Hivende efter vejret med iltslanger og masser af medicin. Skulle hun rundt i lejligheden, foregik det efter mange betænkeligheder, besværligt med gangstativ. Når det var værst måtte hun indlægges på sygehusets lungeafdeling.

- Så længe jeg har mit gode helbred, skal jeg ikke klage, havde alle dage været hendes valgsprog. Det havde hun ikke mere.

Alligevel er det nok godt, det gik, som det gik. Livsmodet holdt trods alt til det sidste. Der var masser af kvalitet i hendes liv. Hele familiens liv med børn, børnebørn og oldebørn blev styret gennem hende. Hun var familiens omdrejningspunkt, der som en mester samlede alle trådene. Det forstår jeg især nu, hvor hun ikke er mere.

- Kommandocentralen, kaldte jeg hendes spisekøkken. Når jeg besøgte hende, kunne det sommetider opleves som Københavns hovedbanegård i myldretiden. Plejere, hjælpere og andre offentlige personer blev styret kontant og med hård stemme. Madudbringeren var hun venligere stemt. Helt anderledes rummende var hun, når det gjaldt familie, naboer og venner. Og det hvad enten det foregik personligt, over telefonen eller med sms'ere.

Værre var det, når hun var indlagt på den altid overfyldte lungeafdeling. Her var hun isoleret, blandt fortravlet personale og medpatienter, der enten var i gang med desperat at hoste lungerne ud af kroppen, alternativt gispende at få luft ned i dem. Opgivelse og dødsangst var en del af hverdagen. Her kom humoren mor til hjælp:

- Jeg er åbenbart lagt ind på den hylde, de ta'r fra, sagde hun med et glimt i øjet.

Eller som ved et senere besøg, hvor jeg ikke kunne finde hende på afdelingen. Af sygeplejersken fik jeg at vide, at hun på grund af pladsmangel var flyttet op på tagetagen i den samme bygning. Her fandt jeg hende helt ude ved vinduet på en stor stue:

- Hvad Søren, har de flyttet dig helt her op? spurgte jeg dumt.

- Ja, det er nok fordi, jeg ligger på det yderste! svarede hun tørt.

Ellers var det svært at have en konstruktiv samtale med hende, når hun var indlagt. Det blev nemt til den sædvanlige snak om sygdom, medicin, hvad lægen havde sagt og historier om andres elendigheder, der altid flourer i rigt mål på et sygehus.

I min søgen efter emner, kom jeg til at tænke på mors evne til på levende vis at fortælle vittigheder. Hvoraf nogen af dem i familiens skød var blevet klassikere, som jeg længe havde haft lyst til at skrive ned. Den idé var hun straks med på. Hun krøb ind i hjørnet af sengen og trak benene og dermed dynen op som skærm mod de andre på stuen. Jeg satte mig ind til sengen og skærmede tilsvarende af med ryggen. Med iltslange i næsen og svag stemme gik mor herefter i gang med at fortælle småsjofle vittigheder, som jeg skrev ned. Ind imellem kluklo vi begge - af vittigheder, vi havde hørt utallige gange før livet igennem.

Vittighederne blev samlet til bogen [*Beddes de Bedste*](#), som jeg nåede at få færdig og give til hendes 80-års fødselsdag.

Ligestillingskampen

- har endnu ikke nået golfbanerne. Det er egentlig mærkeligt, for golfspillet er gennem handicapsystemet enestående ved, at alle uanset køn kan spille på lige fod mod hinanden. Dog med det ulige forhold, at kvinderne typisk spiller på en kortere bane og alligevel får tildelt flere slag end det modsatte køn.

Der er mange piger, der slår længere end mig. Der er også mange mænd, der slår kortere end mig. Så det er ikke kønnet, der afgør, hvor langt man slår. Desuden er slaglængde kun en lille del af spillet. På alle andre områder er det følingen med bolden, der er afgørende. Og piger føler bedre end mænd. Det siger de i hvert fald selv. For øvrigt er det vel til at udligne disse forskelle, vi har handicapsystemet.

Jeg har ved flere lejligheder gjort kvindelige, golfspillende ligestillingsforkæmpere opmærksom på dette, men de mener ikke, det er noget problem!

Så derfor kære mænd - op på barrikaderne og krævejeres ret: Ligestilling på golfbanen.

Fed idioti

Overvægtige børn er et stort og stadig stigende problem, lyder det samstemmende fra alle, der beskæftiger sig med den slags. Alligevel er efterfølgende billeder fra dagens Danmark:

- De farvestrålende morgenmadsprodukter i børnehøjde i supermarkederne indeholder op til 38 % sukker.
- De bugnende hylder med slik, chips og chokolade i supermarkedet er anbragt lige der, hvor forældrene med deres børn står i kø til kassen.
- Lørdag og søndag morgen sendes masser af børneprogrammer på tv, hele tiden afbrudt på fristende reklamer for usunde 'fødevarer'.
- I biograferne signalerer sukker- og fedtbutikkerne tydeligt, at man ikke kan se en film uden at indtage store mængder af dette.
- Lørdag formiddag kører isbilen rundt i børnekarterne og påkalder sig opmærksomheden.
- Og så videre ...

Selvfølgelig er det forældrenes ansvar, at deres børn lever sundt. Men det er da fuldstændig idiotisk, at det øvrige samfund i den grad spænder ben for dette!

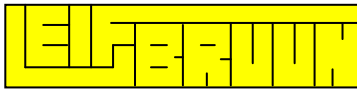
Kæft, trit og retning politik

Jacob Ellemann slog som Venstres nye formand fast med syvtommersøm, at det er ham, der sætter partiets kurs, og at han forlanger fuld loyalitet hele vejen rundt.

Hvis nu det var direktøren for en erhvervsvirksomhed, der havde sagt sådan, ville det ikke have skuret i mine ører. For i en virksomhed er man nødt til sikre sig, at alle trækker på samme hammel, for at organisationen kan arbejde så effektivt som muligt.

Men Venstre er ikke nogen erhvervsvirksomhed, det er et politisk parti. Det består af mennesker, der frivilligt har meldt sig ind i partiet, fordi de sympatiserer med dets ideologi. Men det er langt fra det samme, som at de altid er enige med formanden.

De er hermed gjort til partisoldater, der kun kan udtale sig med uld i mund for ikke at støde formanden. Og hvad værre er, hvis de er folketingsmedlemmer, kommer de sandsynligvis til at stemme for noget, som er imod deres overbevisning. Det er faktisk direkte i strid med grundloven!

Salat fobi forbi

- Mindre kød, flere grøntsager - og husk salaten hver dag, har min læge sagt mere og mere insisterende i årenes løb.

Jeg ved også godt, at han har ret, men det er det der med salaten, der gør det svært. Jeg har flere gange stået nede i supermarkedet med et salathoved i udstrakt arm - som en anden Shakespeare - og sagt:

- Sådan noget kan en voksen mand sgu da ikke sidde og proppe i munden!

Så var det, jeg kom i tanke om, at der findes jo mange slags salater, som italiensk salat, kartoffelsalat, makrelsalat, sommersalat, frugtsalat - bare for at nævne nogle.

Det var løsningen. Så nu har jeg lavet en total kostomlægning. Og det går rigtig godt. Det er som om, der er faldet en tung sten fra mit hjerte.

Og mit køleskab lignet en hel salatbar med både grøntsager, frugter, sol og sommer.

- Å' ved du hva'

- blev jeg ringet op en af dagene? Det vidste jeg af gode grunde ikke noget om. Men sagen er den, at en af mine kursister ville fortælle mig, at hun i lang tid, havde døjet med ufrivillig vandladning. Det havde hun ikke fortalt mig om før, da jeg jo var en mand, og fordi det havde ikke noget med det andet at gøre.

Men efter hendes sidste og meget intense traumeforløsning i begyndelsen af december, var hun nu pludselig kommet i tanke om, at hun slet ikke havde dryppet siden.

- Synes du ikke, det er fantastisk? fortsatte hun.

Det kunne jeg så til gengæld uden videre bifalde. For det er fantastisk, den måde vores fysiske krop hænger sammen med psyken. Og det bedste er - her flere måneder senere:

- Det holder vand endnu!

Begyndelsen på enden

Min kone og jeg sidder i hver sin ende af hjørnesofaen. Hun læser i et blad, og jeg ser tv. Så kommer vores søn ned i stuen, på vejen snupper han et æble i skålen. Straks ringer mine alarmklokker, for min kone reagerer voldsomt på smaskelyde. Reaktionen udebliver da heller ikke, da han sætter sig ved siden af hende, og tager et bid af det spændstige æble. Hun springer op og skælder højlydt på ham: - Din dumme dreng! Du ved da, at jeg ikke kan holde ud at høre på det!

Martin bliver lige så fornærmet og går skældende tilbage til sit værelse og smækker med døren.

Nogen vil måske mene, at jeg skulle have råbt vagt i gevær, allerede da han tog æblet, men jeg vil ikke på den måde blande mig i andres forhold. Desuden vidste vi jo alle, hvordan det var fat. Min kone så også, at han tog æblet, og Martin vidste udmærket, hvad der ville ske. Hvorfor de så ikke forhindrede 'katastrofen', var min store undren.

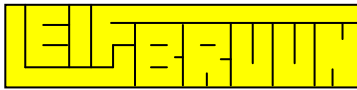
For at forstå det, skal man grave et spadestik dybere i vores ægteskabelige forhold. Det fungerede mildest talt ikke ret godt på dette tidspunkt. Igen og igen endte vores samtaler i skænderier, hvor vi ikke blev enige om noget som helst, men skiltes med vredesudbrud, desperation og efterfølgende tavshed.

Det var sådan en tur vi havde taget den dag under aftensmaden, og nu sad vi så og skumlede i hver sit hjørne af sofaen. Allerede da vi begyndte at hæve stemmerne, vejrede Martin situationen og gik ind på sit værelse og lukkede døren. Da der så atter blev ro i lejren, vovede han sig tilbage igen. Han fornemmede straks den dårlige stemning, og på vejen tog han et æble med uden egentlig at gøre sig klart, hvad han ville med det.

Han ville blot snakke med sin mor. Men da hun ikke var oplagt til dette, men fortsatte med at skumle i sit blad, blev han irriteret. Atter engang var han indfanget i tavshedens krigsdrama, som han ikke var part i og derfor heller ikke kunne ændre på. Men han sad med en granat i hånden. Den kastede han og blev dermed inddraget i krigen.

Hvis nogen tror, at jeg kold og kynisk sad i mit sofahjørne og lavede analyse, må jeg hellere fortælle, at den først er lavet 30 år senere. I situationen var jeg følelsesmæssigt kørt så langt ned i kul-kælderen, at jeg var fanget i mit eget traumatiske spin og var ude af stand til at gøre noget som helst fornuftigt.

Jeg elskede min kone, og jeg er ikke i tvivl om, at det var gengældt, men vi var ude af stand til at vise det, og hver gang vi prøvede, sårede vi blot hinanden yderligere. På mig gjorde det så ondt, at jeg var nødt til at lukke mig inde for at holde det ud.

Helt i hegnet

Kineserne var de første til at bygge en mur for at beskytte sig mod uvedkommendes indtrængen. Det blev først en succes hundredvis af år senere - som turistattraktion.

Kommunistlandene byggede et jerntæppe hele vejen ned gennem Europa for at forhindre befolkningen i at flygte. Det medvirkede til kommunismens fald i de pågældende lande.

Trump fik idéen om en mur mod Mexico for at holde immigranterne ude. I stedet måtte han nøjes med at blive slyngven med Mexicos nye præsident!

Nu har Lars Uløkke og Tulle Dahl så helt på egen hånd besluttet at lave et 70 kilometer langt hegn mod Tyskland for at holde svinene ude.

Hvem svinene er, står hen i det uvisse:
- Et hegn er vel et hegn, smiler Tulle!

Kære Facebook

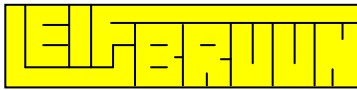
- Det er fandeme bare ikke i orden, det der!

Ja, undskyld mit sprogbrug. Men jeg er jo nødt til at sige, hvad det er, jeg mener. Og jeg mangler altså sådan en knap, jeg kan trykke på, når der er nogen, der skriver noget, jeg ikke bryder mig om. Der findes kun en knap for det modsatte, når der er noget, man synes godt om.

Og det er bare ikke i orden, for den trykker folk lalleglade på og roser hinanden helt ud over det tilladelige. Det gi'r en ubalance. Så er det, jeg må sidde og skrive, det er fandeme bare ikke i orden, det der, igen og igen.

Det går ud over min mavesyre, som lægen siger, jeg har alt for meget af. Havde jeg haft min egen knap, så kunne jeg bare sidde og trykke på den - ligeså lalleglad som alle andre!

Gråd

Forsøg aldrig at forhindre dit barn i at græde!

Ovenstående er den vigtigste sætning, jeg nogensinde har skrevet. For det er en udpræget misopfattelse, at det at trøste sit barn er ensbetydende med at få det til at holde op med at græde. Det er det ikke - snarere tværtimod.

Når et spædbarn græder, er det fordi, der er noget, der smerter. Pr. instinkt prøver barnet at forløse smerterne. Er smerterne for overvældende, begynder barnet at græde. Det er en naturlov. Det er den eneste måde barnet kan fortælle forældrene, at det har brug for deres kærlighed til at fastholde konfronteringen og komme igennem sorgen. Det er her, man aldrig må svinge. Trøst dit barn. Hold det ind til dig. Klem det. Aa det. Tal beroligende til det. Massér det. Gør alt, hvad du kan for at overøse det med kærlighed og tryghed. Men lad for Guds skyld være med at aflede barnets opmærksomhed ved at dikke dikke, rasle med rangler eller andet legetøj - og brug hverken sut, bryst eller mad som prop til at stoppe gråden.

I fosterperioden vil barnet uvægerligt opleve smerter fra tid til anden. Enten fordi moderen er impliceret i en ulykke, falder, får andre småknubs eller i det hele taget har følelsesmæssige udsving, som barnet øjeblikkeligt opfatter. Eventuelt kan fosteret opleve smerter på grund af mavepine, vokseværk, eller hvad ved jeg. Om ikke andet, så opstår der sandsynligvis smerter under fødslen. Det kritiske ved smerter i fosterperioden er, at barnet hverken har mulighed for at græde eller at blive trøstet. Det vil sige, at selv forholdsvis små smerter let bliver uudholdelige for fosteret, der så er nødt til at flygte fra dem med et traume som resultat. Når barnet er født, vil disse små eller store traumer blive restimulerede fra tid til anden og gøre krav på at blive udlevede. Så kan man for min skyld kalde det spædbarnskolik og have alle mulige andre forklaringer på, at barnet græder, men når det overvældes af følelserne og græder, er det for alt i verden vigtigt, at forældrene støtter det i at blive i denne forløsende tilstand og komme igennem smerterne. Og det uanset om det tager dage, uger eller måneder .

Endelig oprinder den dag, man så spændt har ventet på. Vidunderet - ikklædt sit fineste tøj i den nye barnevogn - skal vises frem for familien. Hvad sker der så:
- Barnet hylér og hylér!

Nu begynder familieskuespillet for alvor. Der er ingen ende på alle de foranstaltninger, der bliver gjort for at få barnet til at tie

stille. Forældrene bliver kede af det. De havde sådan glædet sig til at vise et glad og smilende barn frem. De kan ligefrem komme til at skamme sig over deres barn. Bedsteforældrene benytter lejligheden til at markere sig. De har jo erfaringen, selv om det er længe siden. De kender alle husrådene. Snart er det ikke kun den lille nye, der råber op.

Hvem tror man, der er den første til at opdage dette skuespil? Barnet, ja! Det opdagede allerede, at der var noget usædvanligt på færde, da forældrene begyndte at klæde om til skuespillet.

Selvfølgelig skal barnet introduceres for familien eller indvies i klanen, om man vil. Og selvfølgelig er forældrene stolte af deres barn. Men børn er altså ikke en ting, der skal vises frem. Børn er små mennesker, og skal behandles som sådan. Indvielsen skal ske på barnets præmisser. Det tager tid. Det er barnets nysgerrighed, der skal være drivkraften. Forældrenes opgave er kun at vise barnet, at de fremmede mennesker er en del af klanen.

Det går gennem marv og ben på forældrene, når deres spædbarn græder. Det gør ondt langt ind i sjælen. Alligevel skal man som forældre være meget opmærksom på, hvordan man reagerer. Barnet må ikke få fornemmelsen af, at forældrene bedre kan lide det, når det ikke græder. For et andet instinkt for alle børn er, at de ønsker tilfredse forældre. De vil gøre alt for at gøre mor og far glade. Så hvis et barn erfarer, at gråd gør forældrene irriterede - hvad enten det er på barnet selv eller på hinanden, vil det prøve på at fortrænge den traumatiske oplevelse - én gang til.

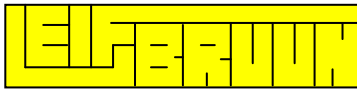
Hermed har vi så starten på den ulykkelige cyklus, som ligger til grund for langt de fleste misforhold mellem forældre og børn. For selv den mindste traumatiske hændelse fra fostertilværelsen vil, hvis den ikke bliver forløst, være den nye verdensborgers første livsløgn. Og hvis denne udvikling fortsætter, vil barnet bygge livsløgn på livsløgn op og udvikle rollespil, der vil præge det - sandsynligvis resten af livet.

Når et spædbarn græder, er der et eller andet, der smerter. Så bør man som forælder glemme alle overvejelser om, hvad andre tænker. Det er ligegyldigt. Det er forældrenes ro og tryghed, barnet har brug for. Selv om det er midt om natten, og det ødelægger natte-roen, så lad ikke barnet mærke nogen former for irritation. Men det behøver jo ikke hindre forældrene i at lave nogle praktiske ordninger, så alle får mulighed for at få sovet - bedst muligt.

Det er her, kærligheden i familien i almindelighed og til barnet i særdeleshed skal stå sin prøve. For uanset hvor mange måneder barnets koliksmærter - eller hvad, man nu vil kalde dem - vender op og ned på familielivet, er der kun én vej:

- Trøst barnet.

Når man således, efter at have trøstet sit barn i timevis, oplever det slippe igennem smerterne og ser den ro og tilfredshed, der

fylder det, er det hele indsatsen værd. Det er her de bånd, der er ubrydelige resten af livet, bygges op mellem forældre og børn.

Gråd er ikke kun forbeholdt spædbørn - heldigvis:

Når smerterne bliver så overvældende, at vi ikke kan konfrontere dem, bliver vi, som tidligere sagt, trukket ind i en følelsesværende tilstand. Vi kan med andre ord ikke holde smerterne på afstand. Herved ryger humørniveauet helt i bund, og smertekonfronteringen ophører. Det er her gråden kommer til hjælp som en slags sikkerhedsventil, der kan omsætte de negative humørenergier til forløsende og lindrende sorg.

Det, der sker, er, at gråden akkumulerer smerteenergiene, hvorved humøret igen stiger til afklaret niveau, hvor konfronteringen kan genoptages. Gråden giver altså mulighed for at reducere smerteintensiteten ved at strække tiden. Er det en større smerte eller sorg man skal igennem, trækkes der således store veksler på livsoverskuddet.

Det skal nævnes, at der findes to slags gråd: Ovennævnte er den indadvendte tårepersende, lindrende gråd, der ikke er særlig højlydt - til forskel fra den udadvendte gråd - de berømte krokodilletårer.

Ved den udadvendte gråd er det ikke så meget de aktuelle smerter, der er problemet. Her er der tale om et menneske, der på anden måde er i nød. Og det er det, uanset om det er et forkælet barn, der vil have sin vilje, eller det er det sidste varselskrig fra et menneske, der er på vej til at begå selvmord. Den udadvendte gråd, der lyder helt anderledes end den indadvendte, er altså et nødråb fra et menneske, der har opgivet selv at løse sine problemer. Det er indlysende en alvorlig sag, der kræver hjælp fra et medmenneske.

Et menneske, der græder, er levende.
Trøst og støt, alt hvad du kan.
Med at græde -
ikke med at stoppe gråden!

Skulderbyrder

Harmoniske mennesker slapper af i skuldrene:

Aggressive mennesker trækker skuldrene op om ørene:

Vege mennesker hænger med ryg og skuldre:

Og så er der dem med skulderpuder:

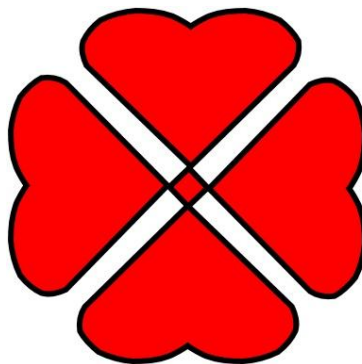

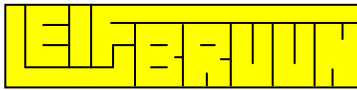
Af skade bliver man klog

- Hvis billetmanden derhenne, spørger dig om, hvor gammel du er, skal du bare sige ”5 år!”, siger jeg til min datter, der lige er fyldt 6!

Jamen, hvor dum kan man være? har jeg spurgt mig selv om lige siden. Og med både datterens mor og min mor i bilen er det altså ikke på den måde, man sparer en halv færgebillet.

Aldrig før har Bornholmerbåden lagt fra land med så høj bølgegang!

Den tapre landsoldat

Dengang jeg drog afsted
Min pige ville med
Min pige ville med, Ja!
Min pige ville med.
Det kan du ej, min ven!
Jeg går i krigen hen,
Og hvis jeg ikke falder,
kommer jeg nok hjem igen.
Ja, var der ingen fare så blev jeg her hos dig,
Men alle Danmarks piger, de stoler nu på mig;
Og derfor vil jeg slås som tapper landsoldat.
Hurra, hurra, hurra!

(Peter Faber)

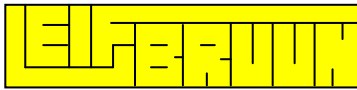
Sådan sendte vi de danske Jens'er i krig i 1848. Der er ikke sparet på opildningsmidlerne, til de tapre landsoldater, der nu skal ud og kæmpe for Danmarks ære. Med sang, flag, fest, kys og farver drager de afsted.

Man kan også se på det med andre briller og sige, at de danske Jens'er er i fuld gang med at blive radikaliserede til at deltage i et modbydeligt blodbad de næste 3 år, blot fordi magthaverne ikke kan blive enige om nogle territoriale rettigheder. Derfor skal Jens'erne opildnes til at slå nogle andre soldater ihjel. Faktisk deres egne landsmænd, som de på ingen måde har noget udestående med. Ja, de er måske ligefrem i familie med dem.

De fleste af soldaterne på begge sider af fronten er bønder og forsørgere, som ellers har alt rigeligt at gøre med at skaffe mad på bordet til familien. De har bestemt ingen ønsker om at være soldater. Men ingen har spurgt dem, for det er en pligt – en værnepligt. Så de må lade deres landbrug forfalde og forlade den uforsørgede familie. Mange af dem vender aldrig hjem igen, og dem der gør, er ofte invaliderede på både krop og sind.

Sådan er det sket igen og igen gennem hele danmarkshistorien. Faktisk er vi nulevende den første generation, der ikke har oplevet krigshandlinger i Danmark. Ikke fordi vi er blevet fredeligere, men fordi vi har fundet ud af at udkæmpe kampene på 'fjendernes' banehalvdel.

Jeg skammer mig på Danmarks vegne!

Det er et fedt ...

Når det drejer sig om vægttab, er reduceret fedtindtag nøgleordet. Det gælder uanset, om det er de sunde fedtstoffer eller ej.

Vegetabilsk fedt henregnes til de sunde fedtstoffer, fordi det til forskel fra animalsk fedt kan indeholde forskellige stoffer, som kroppen har brug for.

Men med hensyn til vægttab er både det animalske og det vegetabilske de rene fedtbomber!

Mellemøsten i en nøddeskal

Alle industrialiserede lande har behov for stabile oliefor-
syninger til lave priser. Det har været en mere og mere
afgørende faktor siden 2. verdenskrig. Landene i Mel-
lemøsten har i alle årene været stabile leverandører af
olie. Mange af oliekilderne er ejet af de rene banditter.
Man kan sige jo større banditter des billigere olie, sim-
pelthen fordi de har færrest hensyn at tage. Desuden er
der den fordel, at banditter indgår gerne en byttehandel
med militært isenkram som betaling. En ren win-win-si-
tuation for alle parter.

Altså lige bortset fra at der hermed er opstået en række
stinkende rige banditter i Mellemøsten, der er bevæb-
nede med militært isenkram til højt op over begge ører.
Det er det, der har sat verden i brand. En brand der ud-
vikler sig som en skovbrand. Helt ude af kontrol – for
der bæres stadig ved til bålet!

Jeg nægter at tro på, at de politikere, der i tidens løb har
haft ansvaret for disse beskidte handler med banditter og
militært isenkram, ikke har været i stand til at forudsige
denne udvikling.

Nu mangler jeg bare at forstå, hvordan de kan holde ud
at leve med sig selv!

Intelligens som handicap

Jeg er handikappet. Min hjerne arbejder for hurtigt. Det lyder måske ikke som et handicap, men det er det. For mig er det en ret ny erkendelse:

Første delerkendelse kom, da jeg overværede en politisk diskussion, hvor Uffe Ellemann-Jensen blev irettesat af mødelederen, fordi han hele tiden afbrød Keld Albrechtsen. Hvorefter Uffe Ellemann irriteret svarede:

- Jamen, jeg kan ikke tænke så langsomt, som Keld taler.

Normalt sympatiserer jeg ikke særligt med Uffe Ellemann, men lige dér kunne jeg leve mig helt ind i det, han reagerede på. For hvor har jeg ofte siddet helt desperat sammen med andre, fordi de blev ved med at tale om noget, jeg var færdig med.

Hjernen kan ikke hastighedsreguleres. Den arbejder i sit eget tempo. Den kan heller ikke gå i tomgang. Når noget er afsluttet, er det færdigt, og så begynder den på noget nyt. Det er her konflikten og desperationen opstår. Fordi høfligheden kræver, at man lytter til det, andre siger. Enten kan jeg så som Uffe Ellemann blive energisk og prøve på at overtage og styre samtalen. Eller også kan jeg lade hjernen vinde kampen og føre mig tankemæssigt på afveje, med det resultat at andre opfatter mig som fraværende og distræt. Hvad jeg vitterlig også er.

Min endelige erkendelse kom, da jeg tilfældigvis så en tv-udsendelse om superintelligente børn. Umiddelbart tænkte jeg, at det handlede nok om forældre, der har ambitioner på deres børns vegne. Men det var langt fra tilfældet. I udsendelsen var der nogle skolebørn, der fortalte om, hvordan de oplevede, at de blev bremsede i skolen og derfor blev frustrerede over at være anderledes og følte sig udenfor.

Uden varsel hoppede jeg et halvt århundrede tilbage og blev pludselig klar over, at der var sådan, jeg havde oplevet min egen skolegang. I uendeligheder har jeg siddet pænt ved skolepulten - for det gjorde man jo dengang - og desperat prøvet på at lytte til noget læreren var i gang med at forklare for 3. gang, for at vi alle skulle kunne forstå det. Jeg havde forstået det første gang. Men det var vigtigt, at jeg fortsat lyttede efter. For lige pludselig kunne læreren vende sig mod mig og spørge om noget. Var jeg driftet væk, ville jeg ikke ane, hvad det var, det drejede sig om. Og når jeg så ikke kunne svare, måtte læreren til at forklare sig for 4. gang - bare for min skyld!

Jeg tror ikke andre har mulighed for at forstå, hvilket kaos det giver i et barn, sådan den ene gang efter den anden at blive gjort dum. I længden ender det med, at man føler sig dum, og profetien bliver

uvægerligt selvopfyldende. I mit tilfælde gik skolegangen på den måde, at jeg efter 5. klasse fik at vide, at jeg ikke var tilstrækkeligt boglig begavet til at komme i mellemskolen og dermed realen. I stedet fik jeg betegnelsen 'udpræget praktisk begavet', for nu at udtrykke det med Niels Hausgaards ord. I 9. klasse blev jeg så erklæret skoletræt og fik beskeden med hjem om, at det nok ikke ville være en god idé, at jeg søgte optagelse til 10. klasse.

Få år senere gennemførte og bestod jeg en udvidet maskinmesteruddannelse med udmærkelse. Så om ikke andet, må det da bevise, at min boglige begavelse ikke fejler noget.

Mennesker med ovennævnte handicap bliver uvægerligt individualister. Når først de går ind i deres eget univers, er der ingen problemer med at få tid og hastighed til at passe sammen. Så bliver de uhyre effektive og dygtige til det, de beskæftiger sig med. Men så snart de skal tilpasse sig andre mennesker, opstår samkøringsproblemerne. Så kommer konflikterne og nederlagene, hvor andre opfatter dem som mærkelige. Og har man så også indkodet fra barndommen, at man er kronisk dum, gør mindreværdet, at man bliver nærtagende, kantet og sårbar, og livsspiralen kommer overvejende til at bevæge sig i den negative retning med ensomhed og depression til følge.

Totte

- min 9 år gamle lyseblå undulats sidste flyvetur endte i sovsegryden. Den var tam og vant til at flyve fra skulder til skulder for at søge selskab. Men til sidst landede den altså fejl på mors skulder og faldt ned i den varme sovs. Vi forsøgte at redde den med masser af koldt vand, men der var ikke noget at gøre:

Den ligger bare hjælpeløs i bunden af sit bur og ryster. Det er mig, der skal aflive den. Jeg har det rigtig skidt, men der er ingen vej udenom. Jeg putter Totte i en plastikpose, går ned i kælderskakten til gasflasken og fylder posen med gas. Jeg venter. Og jeg venter. Og jeg venter. Men Totte ligger stadig rystende og kigger på mig. Først en evighed senere lukker den øjnene og ligger stille.

Jeg går op i et hjørne af haven for at begrave den. Men da jeg tager den ud af posen for at lægge den ned i hullet, åbner Totte øjnene og begynder igen at ryste. Panikken breder sig. Jeg kan næsten ikke klare det, men jeg må til det igen. Denne gang fylder jeg så meget gas i, at hele kælderen kommer til at lugte, binder for posen og lader den ligge sådan til næste dag, inden jeg begraver den.

Den skønne Helene

I Dansk havde vi lært om, hvordan man laver interviews, og nu skulle det afprøves i praksis. Vi skulle finde sammen 2 og 2 og skiftevis interviewe hinanden. Således kom mit journalistarbejde til at se ud:

Kære Mormor

Tak for dit brev. Det glæder mig, at du har det godt igen. Som jeg skrev sidst, er jeg begyndt at gå til danskundervisning på VUC. Og ved du hva'? Jeg er kommet til at sidde ved siden af den sødeste af alle pigerne. Den første dag styrede hun lige ned til mig:

- Hej, jeg hedder Helene. Sidder der nogen her?

Det var egentlig et lidt dumt spørgsmål, for det var da nemt at se, at det gjorde der ikke. Men det sagde jeg ikke noget om:

- Nej! skyndte jeg mig blot at svare.

Hun er enormt flot. Langt, lyst hår med små frække krøller. Slank. Og så har hun en masse små søde fregner. De klæ'r hende - sammen med den solbrændte hud og det lyse hår. Hun er altid flot i tøjet. Kropsnært tøj. Hun har jo figuren til det. Jeg tror, hun har en forkærlighed for silke – silkebluser med pufærmer, hed det vist i din tid, Mormor.

Helene Madsen, kunne jeg høre, hun hedder, da læreren læste vores navne op. Da blev jeg godt nok skuffet. Helene er et smukt navn og Madsen er for så vidt også udmærket. Men sammen passer det slet ikke til hende. Jeg havde forestillet mig Riddersholm eller noget i den retning. Helene Riddersholm, det ville være passende. Hvis hun bliver gift med mig, kan hun komme til at hedde Helene Bruun. Det er næsten lige så godt.

Hun har godt nok en kæreste, men jeg tror ikke, han er noget særligt. Han gider ikke engang læse Politiken. Det fortalte hun en dag ud i hele klassen – at hun vil helst læse Politiken, fordi de har nogle gode kultursider:

- Men det gider min kæreste ikke, fortsatte hun.

Det er vist Jyllands Posten, han hellere vil læse. Han er meget forfløjen, siger Helene. Det har nu ikke noget med aviser at gøre, men fordi, han er pilot. Det har Helene også været – forfløjen, ikke pilot. Hun har været stewardesse i 3 år. Men det var for hårdt at opvarte utilfredse passagerer. Nu vil hun hellere selv opvartes i hovedet på VUC – Helenes hoved, altså.

Jeg tror også, jeg vil til at læse Politiken. Hvad betyder kultur, Mormor? Det er nemlig ikke så meget, jeg har fået snakket med Helene. Faktisk slet ikke. Der var ellers en dag i spisefrikvarteret, hun kom og satte sig over for mig:

- Hej, sagde hun og smilede, så jeg kunne se alle hendes flotte hvide tænder. Og så fik jeg slet ikke sagt noget. Hun smører selv sin madpakke, kunne jeg høre, hun fortalte. Men den er nu ikke noget særlig. Bare 2 halve, flade og en skrællet gulerod.

Det er ikke for det, jeg tror ellers, hun er nem at snakke med. Hun smiler altid så venligt og imødekommende, når nogen siger noget. Faktisk snakker hun enormt meget – selv i timerne. Men det er altså Jonnas skyld. Det er hende, der lægger op til det. Jonna sidder på den anden side af Helene. Jeg fatter ikke, at læreren finder sig i det – at de snakker i timerne, altså. Og så sidder jeg der og føler mig udenfor.

Ellers er Helene skam flittig nok. Hun skriver flere siders notater hver gang. Store, flotte, runde bogstaver. Hun er også spændende. Kommer vist nok fra Lemvig, men har boet i både Belgien og København. Hun er begyndt på danskundervisningen, fordi hun vil studere fransk på universitet. Det forstår jeg ikke helt logikken i:

- Det er også på længere sigt, sagde hun og lød egentlig, som om hun heller ikke selv gjorde det.

Og så er hun lige flyttet til Give. Ja, Give! Hun bor i Anlægget, siger hun. Jeg troede kun, der boede ænder. Men hun har både været til Anlægsfest og Give-festival, så det må være rigtig nok.

I torsdags sagde læreren, at vi skulle finde sammen 2 og 2, fordi vi på mandag skal interviewe hinanden:

- Skal det være os 2? skyndte jeg mig at spørge Helene, inden Jonna nåede at sige noget.

- Det kan vi godt, svarede hun – smilende!

Og nu ved jeg slet ikke, hvad jeg skal spørge hende om. Jeg tror bare, jeg vil sidde og svømme væk i hendes søgrønne øjne.

Jeg glæder mig til på mandag.

Kærlig hilsen fra Leif

NB: Hils Morfar og Kvik, og skriv snart!

-- o --

Læreren gav mig *Kære Mormor* tilbage igen uden hverken mundtlige eller skriftlige kommentarer. Heller ikke Helene havde kommentarer, da jeg lagde den over til hende. Men hun fik nogle dejlige, røde kinder!

Situationsfornemmelse

I min ungdom var Esbjerg en fiskerby. Det var dengang, der var penge i at være fisker. Ja, det har man aldrig hørt en fisker sige, men:

- Det er ik' så ringe endda, sagde de i stedet.

Så vidste vi andre godt, hvad det betød. Vi var nemlig alle mere eller mindre afhængige af fiskeriet. Så når hele byen en varm sommerdag hørmede af fisk, sagde vi bare:

- Det lugter af penge.

Og fortsatte med at arbejde. For som vi også sagde:

- Rask må det gå!

Dengang var en fiskekutter lavet af træ og havde en 4 mands besætning: Skipper, bedstemand, tredjemand og kok, var fordelingen. De sejlede ud på fiskepladserne og var der 4 til 6 dage indtil lasten var godt og vel fyldt, så det kun var masterne, der var synlige – i hvert fald set fra afstand. Så sejlede de tilbage til Esbjerg, for at få fiskene solgt i auktionshallen. Afregningen blev så delt efter et sindrigt system, hvor kutteren og dens fornødenheder først fik sin del, hvorefter de 4 fiskere delte resten i forhold til hierarkiet.

Kutteren 'Mari Loise' var tøffende på vej mod havn. Det havde igen været en god rejse, så hun var tungt læsset. De fire fiskere sad og hyggede sig i det lune styrehus. De var lige blevet enige om, at det var nu, de ville være bilejere. Det skulle være Volvo'er. Røde. Det skulle Skipper ordne, når de kom i havn.

Det var så, hvad han gjorde, så snart det fornødne var ordnet på kutteren. Startede knallerten, en NSU Quickly med mælkekasse på bagagebæreren, kørte op til den elegante automobilforretning og gik indenfor.

Her skal man lige gøre sig klart, hvordan en fisker ser ud og lugter, når han ikke er blevet vasket og har været af tøjet i mange dage. Det siges, at kedeldragten er så fyldt med fiske slim, indvolde og andet godt, så den kan stå selv, når han kravler ud af den.

Det havde automobilforhandleren derimod ikke gjort sig klart, så han skulede betænkelig, da han nærmede sig den beskidte, ildelugtende fisker, der stod og kløede sig i skægstubbene.

- Hva' hedder så'n en, spurgte Skipper.

- Det er en Volvo P544, svarede forhandleren kortfattet.

- Dem ska' a ha' 4 af, svarede Skipper. - De skal være røde.

- Det er godt med dig, fnyste forhandleren. Gik hen og åbnede døren, og sagde:

- Kan du komme ud af min forretning.

Det gjorde Skipper så, startede Quickly'en og kørte videre til den næste bilforhandler. Der havde sælgeren mere situationsfornemmelse, og afsluttede hurtigt en handel med 4 styks røde Volvo'er.

Kontant betalt selvfølgelig!

Trøstespisning

Forældre ønsker glade børn - naturligvis. Når deres barn græder, vil de gøre alt, hvad de kan for at trøste det. Det er ren forældre-kærlighed. Men som forklaret i artiklen *Gråd*, er det desværre en udbredt misforståelse, at det at trøste sit barn er ensbetydende med at få det til at holde op med at græde.

Hvis ikke man kan finde nogen årsag til, at den lille nye græder, er det en nærliggende tanke, at moderen prøver at amme barnet. Den intime kontakt og tryghed barnet herved opnår fra moderen, medfører sandsynligvis, at barnet falder til ro - og at forældrene får fred.

Hvis barnet græd af sult, er ovenstående udtryk for en vellykket kommunikation. Men hvis barnet græd af en anden årsag, er her starten på et problem. For barnet får den erfaring, at trøstende kontakt, tryghed og kærlighed er ensbetydende med mad. Bliver det en måde at leve på, vil det sige, at et af barnets dybest liggende adfærdsmønstre er, at mad kan erstatte kærlighed. Senere i livet kan dette mønster udbygges løbende: Ekstra sutteflasker, sutter med sukker på, sukkersaftvand, slik, chokolade, kager, chips, ekstra måltider, ædegilder og så videre.

Hvis ens grundlæggende livsmønster er en livsløgn, er der specielt store muligheder for, at man senere i livet møder skuffelser og ensomhed. Hver gang blusser så denne trøstespisningssubstitut for kærlighed op. Uvægerligt med overvægt som resultat. Hvorefter de endeløse slankekure holder deres indtog.

Herved har man opnået, at det, der skulle have været et af dagens højdepunkter - nemlig at stille sin sult ved et godt måltid mad, bliver til noget negativt med dårlig samvittighed til følge. Livsspiralen er under fuld udvikling i den forkerte retning.

Uimodsagte selvmodsigelser

Gennem årene har forskellige ministre nærmest på skift stillet sig op og appellere til befolkningen om at øge forbruget, så vi kan reducere arbejdsløsheden og komme ud af den økonomiske krise. I andre situationer, hvor det drejer sig om den globale opvarmning og rovdriften på Jordens ressourcer, er det de samme ministre, der stiller sig op med bedemandsansigt og forklarer, at nu skal vi altså til at begrænse os.

Det er indlysende nok selvmodsigende, usagligt og dumt. Men det allerværste er alligevel, at journalisterne ikke konfronterer dem med det.

Virkelighedsflugt

Bjarne Riis indrømmede for mange år siden, at alle hans store resultater opstod ud af det rene, skære snyderi. Mange af de mennesker, der til daglig er tæt på ham, siger, at han stadig arbejder ud fra den samme recept. Alligevel er han den dag i dag internationalt kronet blandt kongerne i den selvsamme sportsgren. Journalisterne tiltaler ham med ærbødighed, medierne omtaler ham som Danmarks gennem tiderne største sportsmand, og befolkningen tiljubler ham, når hans 'danske' cyklehold vinder sejre!

Vi har en foruroligende evne
til at skabe vores egen virkelighed
ved at lukke øjnene for det,
som ikke passer til den.

Leif den (u)lykkelige

af journalist Jens Østergaard

Der er en sær tomhed i luften. Som om Leif Bruuns bemærkning har suget luften ud af mange timers skænderi. De sidder i bilen sammen. Selv sidder han ved rattet. Konen ved siden af. Hun snakker om planer, der rækker nogle år ud i fremtiden.

- Til den tid kender vi sgu ikke hinanden, svarer Leif.

Over dem er himlen mørkegrå. Blæsten rusker op i efterårslandskabet. Der er ikke mere at sige.

Indtil videre har denne dag ikke adskilt sig synderligt fra alle andre i deres 17 år lange ægteskab. Sidst på eftermiddagen er Leif Bruun og hans kone begge kommet hjem fra arbejde. De har siddet lidt i køkkenet. Og de har skændtes.

Som sædvanligt starter skænderiet i samme øjeblik de ser hinanden. Leif er ofte deprimeret og indelukket. Faktisk er han kun i stand til at gå til fest og more sig, hvis han drikker sig en ordentlig kæp i øret. Han er også dårlig til at vise følelser. Da han var fire år gammel lovede han sig selv, at han aldrig mere ville græde. Det løfte har han holdt.

Leifs kone er derimod livlig kvinde. Selskabelig og følsom, men også temperamentsfuld. Det går hende på, når han bare sidder dér og surmuler.

- Jeg kunne se det på dig allerede da jeg kom op ad indkørslen, er én af de kommentarer, hun ofte møder ham med.

Eller: - Du kan i det mindste kigge på mig, når jeg taler til dig.

Leif siger ingenting. Kigger heller ikke. Han går bare ind og lægger sig på sofaen. Han er ret god til at få folk til at føle sig som det rene luft.

Men i dag kan Leif ikke bare lægge sig og lade som ingenting. Ægteparret skal til forældresamtale på deres søns skole, så de skal koncentrere sig for ikke at skændes. Prøve at ligne det normale ægtepar, de udadtil også ser ud til at være. Leif tjener godt som teknisk chef, parret har investeret i en rød Toyota Corolla og de bor i et stort, arkitekttegnet hus med forskudte planer. Huset er godt nok sat til salg, men det er meningen at familien skal flytte sammen ind i et nyt hus.

Ingen i familien ved dog, at Leif i sit stille sind har haft andre tanker.

De tager bilen op til skolen, selvom den kun ligger få hundrede meter op ad ringvejen midt i Give by. Og mens de sidder der i bilen bruger de køreturens fem minutter på at forberede sig mentalt til samtalen. For en gangs skyld skændes de ikke. Skolen må ikke mærke, at noget er galt.

Hun sidder og snakker om fremtiden. Om hvad de skal lave om et par år.

- Til den tid kender vi sgu ikke hinanden, siger han.
- Og så den utrolige tomhed.

Leif Bruun er genert. Det mener han i hvert fald selv er grunden til alle de problemer, der har mødt ham gennem livet. Genertheden gælder ikke kun, hvis han skal møde nye mennesker eller holde taler til fester. Den plager ham i ekstrem grad i hvert øjeblik af hans private liv.

De sidste mange år har Leif set sit liv gå i opløsning. Han har svært ved at snakke med andre mennesker. Han ser stort set ikke sin familie. Og han føler, at det er alle andres skyld, at han har det så elendigt.

Derfor beslutter han sig i starten af 90'erne for at starte forfra. Bemærkningen i bilen skal være startskuddet til et helt nyt og langt bedre liv. Hvis alle andre mennesker er onde, kan han da bare flytte væk fra dem. Hvad han endnu ikke ved er, at han aldrig bliver i stand til at flytte væk fra sine problemer. Og at genertheden blot er et symptom på noget langt dunklere, der lurder lige under overfladen. Et problem, som han må tage kampen op mod for at vinde sit liv tilbage.

Et år efter samtalen i bilen flytter Leif alene til en lejlighed i Ribe. Det er i efteråret 1991. Den er noget mindre end det dyre, arkitekttegnede hus. Der er skråvægge og bad på gangen. Lugten af mug breder sig i alle rum, loftet er utæt, og om aftenen skal han huske at gå i seng fra en bestemt side, fordi gulvet på den anden side af sengen altid er gennemblødt.

Til gengæld er der et skråvindue lige over sengen, hvor han kan ligge og kigge op i himlen. Hvis han rejser sig op kan han se domkirken til den ene side og rådhuset til den anden. Det er der storken holder til om sommeren.

For første gang i lang tid mærker Leif en enorm fred. En behagelig stilhed efter mange års skænderier. Men freden har en skyggeside: Ensomhed. Han ligger alene i sin seng om natten. Og hvis han smider en skjorte på en stol om morgenen, så hænger den stadig på samme måde, når han kommer hjem om aftenen.

Leif får også nyt job. I Ribe har man planer om at lave verdens største Biogasanlæg, der skal forsyne det meste af byen med varme. Landmændene i området skal arbejde sammen for at levere gylle til anlægget. Det er her Leif kommer ind. Hans job bliver at organisere landmændene og sørge for, at byggeriet af det store projekt går som det skal. Han får oven i købet eget kontor. Godt nok i en skurvogn. På en bar mark. Alene. Men det er kun for en kort tid. Biogasanlægget begynder at skyde op rundt omkring skurvognen. Store reaktortanke, bygninger og maskiner er de fysiske beviser for, at Leif endnu engang har succes på sit arbejde.

Den sparsomme fritid bliver brugt på golfbanen, hvor han træffer nogle nye venner. En ny kæreste bliver det også til i løbet af det år han arbejder på biogasanlægget.

Igen er overfladen pudset op og alting ser ud til at gå godt. Men sandheden er, at det var begyndt at gå galt allerede fra den første dag i hans nye liv. Men ligesom tidligere har Leif ikke opdaget revnerne endnu.

1. maj 1992. Det er knap et år siden Leif fik kontor i skurvognen på den bare mark. Anlægget er næsten bygget færdig og normalt ville pladsen summe af aktivitet. Men i dag holder alle fri. Det vil sige alle på nær Leif Bruun. Han går rundt mellem de store gylletanke, bygninger og tavse maskiner. Rundt omkring ham står toiletvogne og mandskabsvogne tomme hen. Over ham danner store højspændingsledninger et elektrisk spindelvæv i luften. Hvis det er er fugtigt i vejret, kan man høre en svag knitren fra ledningerne.

Men ikke i dag. I dag står alting stille. Undtagen i Leifs hoved. Her koger alting. Arbejdet er et utroligt pres. Han har næsten ingen fritid og selvom han har knoklet et halvt år for at få det hele til at lykkes, må han sande, at han har det lige så dårligt i sit nye liv, som han havde det i sit gamle. Han er ikke rigtig tæt på nogen af de nye venner i golfklubben. Forholdet til den nye kæreste ligner forholdet til ekskonen til forveksling.

Han føler sig dybt ulykkelig. Selvom han er flygtet fra alle de onde mennesker, bliver problemerne ved med at hobe sig op. Og så gør han noget, han ikke har gjort siden han var fire. Han græder.

I samråd med en af de landmænd, han har lært at kende gennem jobbet, beslutter han sig for at skrive et brev til den bestyrelse, som han er ansat under. Han vil forklare, hvordan han har det med jobbet. En uge efter bliver han fyret.

Skyerne svæver forbi på himlen. Leif kan se dem gennem skråvinduet fra sin plads på sengen. Der lugter af gammelt mug, ligesom der altid gør i lejligheden i Ribe. Det er tidligt om morgenen, den første dag efter, at han er blevet fyret. Han er lysvågen. Ligger og venter på, at vækkeuret skal ringe. Men så går det op for ham: Vækkeuret er slet ikke slået til. For første gang i sit liv har han ikke nogen grund til at stå op. Sørgmodigt tænker han, at han bare kan blive liggende i sengen hele dagen, hvis det skulle være. Ingen vil savne ham.

For Leif er det et hårdt slag at miste sit job, for selvom privatlivet har fejlet, så har han altid haft succes med sin karriere. I ægteskabet var det ham, der tjente de fleste penge. I familien var han den første, der tog en videregående uddannelse. Han har haft flere chefstillinger. Men nu bryder også den historie sammen om ørerne på ham.

Han har haft på fornemmelsen, at han ville blive fyret, så han har forsøgt at forberede sig til dagen. Han har fundet gamle fotografier

frem, der skal sættes i mapper. Så har han da noget at give sig til, tænker han. Men nu orker han end ikke at kigge på dem.

- Holder du fri fra arbejde?

Spørgsmålet kommer fra en frisør, han er gået til en formiddag.

- Nej, jeg er arbejdsløs.

Tavshed. Det er utroligt, som den sætning kan slå samtaler ihjel.

Leif har lært en læge at kende gennem golfklubben. I efteråret 1992 sidder han i hans konsultation. Det er en helt almindelig lægekonsultation med en briks, en computer, bunker af papir og en læge placeret omme bag et stort skrivebord. Også lægen er ganske almindelig. Høje tindinger og et venligt smil. Han er god at snakke med og de snakker længe.

Leif fortæller ham om alle de problemer, som han har forsøgt at flygte fra. Om forholdet til den nye kæreste, der ligner hans tidligere forhold. Om arbejdspresset og om de mange problemer, der møder ham. Selvom han er flyttet, er aben flyttet med.

Lægen giver ham en lang og venlig forklaring. Men Leif bider sig især fast i to af de ord, der kommer ud af lægens mund: Endogen depression. Det betyder groft sagt en depression, der ikke er påvirket af ydre omstændigheder, men som kommer indefra. Leif lider af det og lægen vil give ham nogle piller, der kan hjælpe ham til at leve med det. For tilstanden kan ikke kureres.

På sin vis passer beskeden godt ind i Leifs forestillinger. Han er for længst gået væk fra at give alle andre skylden for sine problemer. Nu bebrejder han kun sig selv. Og han kommer til at tænke på, at det vist også er noget med, at flere andre i hans familie har haft depressioner. Blandt andet hans far.

Alligevel nægter Leif at tage de piller, som lægen tilbyder ham. Han vil ikke hutle sig gennem livet med en psykisk defekt, som han udtrykker det. Han føler, at lægens ord er en dødsdom og den næste periode af hans liv er den værste nogensinde. Ofte sidder han blot i en krog i sofaen og trækker dynen op over sig. Hvis han sidder helt stille kan han få tankerne til at fryse inde i hovedet. Så kan han mærke, hvordan det hele bare støver til.

Når han besøger sine forældre har han sit vasketøj med. Når han går rundt med vennerne på golfbanen, så går han ikke sammen med dem - han går ved siden af.

Uden at vide hvor han får overskuddet fra, begynder Leif dog selv at ændre sit liv. Fast besluttet på at tage kampen op mod de dæmoner, som lægen mener skal følge ham gennem hele livet. Han overvinder sin enorme generthed og tager på nogle højskoleophold. Han forsøger sig også med nogle kurser i psykisk udvikling. Først et weekendkursus. Og siden hen, i december 1994, et ugekursus, der arrangeres af en gruppe mennesker, der kalder sig Vitafakta. Især det sidste får stor betydning for ham.

Det kommer til at betyde en kolossal ændring i hans liv.

December 1994. I nat har Leif sovet uroligt. Han har ikke været ordentligt på toilet i flere dage. Hans mave er gået i stå. Nu sidder han i sin bil og er hundeanget. Han er kørt hjemmefra i god tid, fordi han ikke er helt klar over, hvor det ligger. Han ved kun, at det er et kursuscenter indrettet i en gammel lærerbygning nær en skole i den lille sønderjyske by Bevtoft.

For nogle uger siden var han på et weekendkursus om livskvalitet. Der traf han en kvindelig læge. Pernille hedder hun. Hun er ung, sprudlende og charmerende. Og så arbejder hun på et center, der kalder sig Vitafakta. De afholder ugelange kurser, hvor kursisterne udelukkende skal beskæftige sig med deres egen, psykiske udvikling.

Leif er skeptisk. Han er teknisk uddannet og tror ikke på hokuspokus. Når han alligevel siger ja til at deltage i kurset er det fordi han føler, at han ikke har andre chancer for at komme videre med livet.

Det er derfor han er så angst, da han sidder i bilen. Han føler, at hans liv står på spil. Fordi han er taget tidligt af sted, finder han kursuscenteret over en halv time for tidligt og kører rundt på må og få i byen for at kunne ankomme præcis til tiden.

Pernille tager imod ham og viser ham ind i bygningen, hvor han bliver placeret rundt om et bord sammen med seks andre kursister og tre instruktører. De får ikke ret meget at vide om, hvad der skal foregå på stedet. Blot at de kommer til at arbejde meget med sig selv. Og så skal de i øvrigt ikke være i kontakt med andre mennesker de næste syv dage.

Derfor bliver de alle sammen sendt til den lokale købmand. Her skal de købe alt det, de får brug for. Mad, barbergrej, toiletsager. Det hele skal samles sammen på tyve minutter. Og så af sted igen.

Tidspresset viser sig at være symptomatisk for opholdet. Instruktørerne er venlige, men effektive. Alle er i gang fra otte om morgenen til elleve om aftenen. Uden pauser. Der er hele tiden nye øvelser, der skal laves. Nye spørgsmål, der skal besvares. Ind til det hele kulminerer på tredjedagen.

Leif sidder på det værelse, han er blevet tildelt. Der lugter gammelt og muggent, men der er rent. Det er et forholdsvis stort værelse med plads til både klædeskab, sofabord og et par stole. Der er sågar to senge på værelset, selvom han ikke deler det med nogen.

Han har fået at vide, at dagens program byder på noget, som instruktørerne kalder Karmaudkørsel. Leifs tekniske hjerne bryder sig ikke om det udtryk. Det lugter for meget af hokuspokus. Alligevel er han spændt, da Bente træder ind på værelset. Bente er instruktør på stedet. Hun er en tavs dame, der ikke besidder Pernilles sprudlende charme, men hun formår alligevel at få folk til at åbne sig.

De sætter sig på hver deres stol i rummet. Bente finder en pap-skærm på størrelse med et A4-ark frem og sætter den på bordet. Bag skærmen holder hun nogle papirer og en kuglepen, som Leif ikke kan se. Han skal ikke distraheres af, hvad hun sidder og skriver ned.

- Er du klar til at modtage en enetime? Spørger hun.
- Ja, svarer Leif.
- Har du fået mad nok?
- Ja.

Leif har fået at vide, at det er vigtigt, at have spist før en enetime. Hvis man er sulten, kan hjernen kun koncentrere sig om mad.

- Har du fået drugs eller alkohol inden for de sidste 24 timer?
- Nej.

Bente skriver Leifs svar ned, efterhånden som hun gennemgår spørgsmålene.

- Så starter vi enetimen, siger hun til sidst.

Leif får besked på at lægge sig på sengen. Han følger trygt hendes anmodning. Spændingen inde i ham stiger. Hovedet falder langt tilbage, da han lægger sig ned. Der er ingen hovedpude at støtte det på. Hun fortæller ham, at han skal lukke øjnene. Og det gør han.

Med lukkede øjne skal Leif fortælle om den sidste gang han har mærket de depressive tanker presse sig på. Det er nemt. Dagen i forvejen har han haft et sammenstød med nogle af de andre kursister. Han fortæller om det til den intenst lyttende instruktør. Følelserne vælter op i ham og han fortæller om dem, efterhånden som de dukker op til overfladen. Dernæst går de et skridt længere tilbage i tiden.

- Kan du huske et tidspunkt tidligere i dit liv, hvor du har haft den samme følelse? Spørger Bente.

Leif dykker længere ned i hukommelsen. Dybere og dybere endnu. Hans krop reagerer på følelserne. Når han bliver vred spændes den som en flitsbue. Når angsten vælter op i ham kryber han sammen i fosterstilling. I små scener når han ned gennem sit liv. Fra den ene dårlige følelse til den anden.

Til sidst sidder han på gulvet hjemme ved sin mormor. Han er fire år gammel. Billedet af situationen er knivskarp. Selv hans sprog bliver som e. Han *er* dér. I sin mormors stue. Gulvet under ham er glat linoleum, som er blevet lagt fordi stuen til daglig bruges som frisørsalon.

Men denne søndag eftermiddag er kunderne i butikken skiftet ud med onkler, mostre, fætre, kusiner og forældre. De sidder alle rundt om bordet lige bag ham. De snakker sammen og hygger sig. Spiser boller med smør og æblekage med flødeskum. For Leif har mormoren altid været hans et og alt. Det er hende, der står klarest i erindringen. Hendes blågrå, blomstrede kittelkjole og kommodeben. Hun er selve indbegrebet af tryghed. Alligevel har han det ikke godt. For han sidder på gulvet væk fra de andre. Han er for genert

til at åbne sig og sidde ved bordet. Hvis bare alle de andre ikke havde været der og han havde haft sin mormor for sig selv. I stedet leger han med sin mormors sorte hund Money. Selv mange år efter kan han mærke dens våde snude mod sin hud. Han føler sig udenfor. Ved siden af. Sur. Men han siger ingenting.

Til sidst dør følelsen ud. Han vender igen tilbage til værelset i den gamle lærerbolig. Bente sidder stadig bag skærmen. Hun beder Leif om at sætte sig op i stolen over for sig. Han følger hendes anmodning. De taler kort sammen. Runder enetimen af uden at snakke om, hvad Leif har oplevet. Hun fortæller ham, at han ikke skal tænke mere over, hvad han har været igennem. Da hun forlader ham er han dybt chokeret. Men samtidig skyller en utrolig lettelse ind over ham og for første gang i meget lang tid føler han, at han har været i kontakt med sig selv.

Onsdag den 6. august 2005 har Leif lejet foredragssalen på biblioteket i Vejle. Det er nu ti år siden hans første kursus hos Vitafakta. Han blev ugen ud. Senere vendte han tilbage så mange gange, at han til sidst selv blev instruktør. Da folkene fra Vitafakta flyttede deres kurser til udlandet, flyttede Leif til Vejle og fortsatte med at praktisere. Han startede *FRIT SIND – gennem forløsning af inde-stængte følelser*, begyndte selv at tage kursister ind og udføre *traumeforløsninger* tilsvarende dem, han selv var igennem. Han begyndte også at skrive bøger om psykisk udvikling.

Gang på gang understreger han i dag, at psykisk udvikling er en lang og besværlig kamp. Selv tog det ham flere år og mange udkørsler at komme af med genertheden og blive kvit med den depression, som lægen mente skulle følge ham gennem hele livet.

Han mistede sit gamle liv og sin omgangskreds. I dag bor han ikke i en smart, arkitekttegnet villa, men i en mindre lejlighed i Vejle. Og han er stadig arbejdsløs. Set udefra kan Leifs liv ligne én lang nedtur. Men Leif ved bedre. Han er så tæt på at være lykkelig, som man kan komme. For han er endelig fri af de psykiske problemer, der har hæmmet ham hele livet.

Det er derfor han har lejet salen denne dag. For at fortælle om sit livssyn og for at få andre mennesker i gang med den udvikling, som han selv har gennemgået.

Op til denne dag har han været nervøs. Sommeren 2005 har vist sig fra sin mest gavmilde side og en hedeølge har lagt sig døsigt over landet. Det gavner måske solbaderne og iskioskerne, men ikke en mand, der vil holde et foredrag indenfor i en indelukket konferencsal klokken syv en onsdag aften.

Der er plads til hundrede mand i salen, men den kan heldigvis deles op i to halvdele af nogle store skillevægge. Leif har valgt at sætte skillevæggene op. Alligevel frygter han, at han kommer til at stå i en helt tom sal. Hans værste frygt bliver dog hurtigt afkræftet.

Han ankommer i god tid og bliver overrasket over at se, at der allerede står omkring tyve mennesker i forhallen og venter på, at

han skal komme. Han går rundt og giver hånd til dem alle. Tænker at det er temmelig godt klaret, at lokke tyve mennesker væk fra solskinet. Men det bliver ikke ved de tyve. Stadigt flere mennesker siver ind i forhallen. Han fortsætter med at give hånd til dem alle. Det skal gå lidt hurtigere nu, hvis han skal nå det.

Fem minutter før han skal gå i gang vælter det pludselig ind med mennesker. Forhallen fyldes og Leif må opgive at hilse på dem alle sammen. Han har også fået andet at tænke på: Der er for mange folk. De kan ikke være i salen. Skillevæggene bliver fjernet, men selv da er der problemer med at få dem alle sammen ind på plads.

Den tætpakkede sal summer af uro og småsnakken, da Leif træder op foran sit publikum. Han når knapt at få præsenteret sig selv, før han bliver afbrudt af én blandt publikum.

- Vi kan ikke høre, hvad du siger, bliver der råbt.

Leif bevarer fatningen og i kulissen drøner en bibliotekar af sted for at skaffe en mikrofon.

- Sikke mange mennesker, tænker han, mens han står der og venter på at hans stemme får assistance.

Så kommer bibliotekaren tilbage og Leif kan begynde sit foredrag. Med mikrofonens hjælp taler han tydeligt og med klar stemme. Helt uden spor af generthed. Helt uden spor af symptomet på de psykiske problemer, der har gjort deres bedste for at ødelægge hans liv.

Knibeøvelser

- Regeringen kan ikke få armene ned. Den jubler over, at den har indgået en omfattende klimaaftale, der forbedrer regeringen og Danmarks omdømme!
- Befolkningen hverken jubler eller græder, for den har gang i en forbrugsfest, der slår alle rekorder: sort fredag, julehandel, store byttedage og januarudsalg!
- Det var ellers befolkningen, der pressede regeringen til at slå et slag for klimaet, men det var i forrige måned!

Pølsesnak

Jeg opfatter i al almindelighed min mor som et dannet menneske. Men hun havde altså en lille brist, når hun nærmede sig et bestemt punkt på dagsprogrammet:

Hun satte sig ved køkkenbordet med kaffekoppen og smøgerne med blikket rettet hele vejen ud gennem gangen til toilettdøren. Hvis nogen så nærmede sig denne, fik de svadaen:

- Du må ikke gå derud nu ... - Jeg sidder lige ... - Det er lige op over ...

Når miraklet så var sket, satte hun sig tilbage til køkkenbordet. Hvis nogen nu nærmede sig toilettdøren, fik de svadaen:

- Du skal ikke gå derud nu ... - Jeg har lige ... - Det er nok bedst, du venter lidt ...

Jeg tror faktisk, at man kan dele menneskeheden op i 2 kategorier:

- Der er dem, der drager fordel af at gøre ovenstående hverdagsbe-
givenhed til et fællesanliggende.
- Og så er der os, der bestemt ikke ønsker at være en del af andres
anliggender desangående. Og med hensyn til vores egne anliggen-
der er det faktisk sådan, at alle forberedelserne bliver nulstillet, hvis
andre får farten af, hvad det er, vi går og pølser på.

Den første kategori mennesker er dem, der finder det helt i orden, at man opbygger toiletkabiner i rækker kun adskilt af tynde skille-
vægge og døre, der er åbne både øverst og nederst.

Den anden kategori mennesker er dem, der typisk ender med at finde det mest attråværdigt at bo alene.

Jeg er sprunget ud

Nej for fa'en, jeg har for længst passeret seksualalderen. Jeg er sprunget ud som motionsgolfer. Og hvad er det så for en størrelse? Ja, det kan du læse min definition på her:

En motionsgolfer er én spiller der aldrig har sat sig grundlæg-
gende ind i golfreglerne, simpelthen fordi han/hun finder regelbø-
gerne for overvældende og utilgængelige. Motionsgolferens eneste
motivation for at være medlem af en golfklub, er at komme ud og
hygge sig i naturen, kæmpe med golfspillet udfordringer - og alle
de andre dejlige oplevelser, der udspringer af dette vidunderlige
spil.

Hvor mange af landets 160.000 golfspillere, der vil vedkende sig ovennævnte definition, kan jeg af gode grunde ikke vide. Men jeg tror, at vi ikke bare er mange, men rigtig mange. Vi spiller altså golf efter nogle regler, som vi grundlæggende ikke kender, fordi de langt hen ad vejen, ikke passer til det, vi præsterer. Det synes jeg, er et stort og uholdbart problem, som man kun kan løse ved enten at ændre på motionsgolferne eller på de regler, de spiller efter. Det valg giver vist sig selv!

Faktisk har jeg prøvet på at springe ud flere gange tidligere. Men det blev kun til små hop på stedet. For hver gang blev jeg hurtigt afvist med, at jeg er en gammel, mavesur kværlant - strækkende sig over til at være en fantast uden jordforbindelse. Og typisk med slutbemærkningen: Få dig et liv, Leif!

Tak for omsorgen, men jeg er nu godt tilfreds med det liv, jeg har. Og en del af det bruger jeg altså på at fundere over mennesker og deres adfærd. Som fx i dette tilfælde hvor vi ubevidst underlægger os autoriteterne og vedvarende render panden imod den samme mur - igen og igen. Helt uden at få tanken om, at det kunne da godt være, det ville lette på hovedpinen, hvis vi holdt op med det.

Da jeg nu ikke kunne finde andre at snakke med om ovenstående, gik jeg ind på min egen hjemmeside, og satte mig tilrette der i fred og ro - for at beskrive, hvad det er, jeg mener. Det blev til et omfattende arbejde, og da jeg ikke har haft nogen til at læse korrektur, er der uden tvivl både slåfejl, grammatiske knuder og sikkert også mange andre fejl.

Men jeg er kommet så langt, at jeg nu forstår mig selv. Det er jo ligesom forudsætningen for kunne formidle noget til andre. Så nu har jeg sendt det ud i æteren - til fri rådighed for GUD¹ og hvermand!

- Tror du så, det vil ændre noget?

Tja, nu er jeg i hvert fald sprunget ud med det - og dermed af det. Det føles dejligt befriende.

- spillet for motionsgolfere

Du kan læse mere om det [her](#)!

¹ GUD ~ Golf Union Danmark

Sam vittighed

På min læreplads som automekaniker elskede bilsælgerne at komme ud på værkstedet og prale af, hvor 'smarte' de var, når de solgte biler. En dag vi spurgte, om det ikke var svært at leve med konstant dårlig samvittighed, fik vi følgende svar:

- Samvittighed er sådan en lille trekant med skarpe hjørner, der sidder inde bag hjertet. Når man så gør noget, der ikke er så godt, begynder den at dreje rundt. Det gør jo ondt, men efterhånden som hjørnerne bliver slidt af, er det såmænd ikke så slemt mere!

Fordybelse

For at fordybe sig, skal man kunne lukke verden ude. Det er ikke noget, man sådan lige kan beslutte sig for at gøre. Der ligger en lang proces forud.

Det begynder med, at éns nysgerrighed bliver vakt omkring et eller andet bestemt emne. Man kan ikke slippe tankerne igen. Så begynder man at undersøge emnet, hvad har andre sagt eller skrevet om det. Hele tiden udvikler og ændrer forståelsen sig. Man begynder at tænke i nye baner. Vågner op midt om natten og har ahaoplevelser. Det er en kaotisk periode, der koster meget energi. Kaos før orden, siger man. Så langsomt falder der ro på igen. Forberedelserne er ved at være tilendebragt.

Hvis man så er så heldig at være inde i en rolig livsperiode, hvor man har mulighed for at trække stikket ud og lukke verden ude, træder man automatisk ind i fordybelsen. Her eksisterer der ikke andre tanker end om det pågældende emne. Man graver sig dybere og dybere ned. Lever sig fuldstændig ind i problematikkerne. Beskriver dem, tegner dem, laver forsøg m.m.

Og miraklet sker næsten hver gang. Det var jo derfor éns nysgerrighed i sin tid blev vakt. Man opdager nye sammenhænge, man ellers overhovedet ikke havde forestillet sig. Nye forståelser og muligheder.

Om det så kan bruges til noget fornuftigt, er der ingen garanti for. Det ved man først, når man har lagt det på hylden et stykke tid og derefter diskuteret det med omverdenen. Er det et omfattende emne, var dette måske blot første led i en lang række.

Fordybelse er en fantastisk oplevelse, man kan blive helt afhængig af. For mit vedkommende har jeg haft glæde af det igen og igen i hele mit voksenliv.

Hvordan andre har det med fordybelse, skal jeg lade være usagt. Men samfundsudviklingen er godt nok drejet i den stik modsatte retning. Uddannelser, studier og arbejdsliv foregår i grupper og netværkssystemer. Multitasking er et must. Kalenderen er fyldt ud fra tidlig morgen til sen aften - lange perioder frem i tiden. Over elektroniske mobilenheder er man døgnet rundt i kontakt med alt og alle. Familie, arbejde og fritid flyder sammen i en suppedas. Man kan stort set ikke have en samtale med nogen, uden at man igen og igen bliver afbrudt af forstyrrende elementer.

De egenskaber, der er nødvendige for at have glæde af fordybelsens kunst, er selvtillid og engagement. Når disse egenskaber er i underskud, glider man af på udfordringerne, følger strømmen og søger socialiseringen i mere eller mindre ekstrem grad. Manglende selvtillid og dermed også manglende engagement er et stort problem for mange mennesker, og det er en af hovedårsagerne til, at stress er blevet en folkesygdom.

Logik på hønseniveau

Vi skal nu have testet din logiske sans. Testen består af 5 spørgsmål. Disse er enkle og forståelige, så besvar dem hurtigt og uden at tøve.

Spørgsmål 1: Du deltager i et kapløb, og overhaler løberen på andenpladsen. Hvilken plads ligger du nu på?

Svar (Sp. 1): Nej, ikke *førstepladsen*! Hvis du overhaler løberen på andenpladsen, er du selvfølgelig på andenpladsen! Prøv det næste spørgsmål! Men lad det gå lidt mere kvikt:

Spørgsmål 2: Du overhaler den sidste person i løbet. Hvilken plads ligger du nu på?

Svar (Sp. 2): Nej! Den sidste person i løbet kan selvfølgelig ikke overhales! Op på hesten igen! Næste spørgsmål indbefatter hovedregning. Så væk med papir, blyant og regnemaskine. Kom så:

Spørgsmål 3: Tag 1000 kr. og læg 40 kr. til. Læg så endnu 1000 kr. til. Læg nu 30 kr. til. Læg endnu 1000 kr. til. Læg så 20 kr. til. Så tillægges endnu 1000 kr. Læg 10 kr. til. Hvor mange kroner har du nu?

Svar (Sp. 3): Nej, ikke 5000 kr. Svaret er 4100 kr.! Det er vist ikke din dag i dag? Måske får du det næste spørgsmål rigtigt... Måske...

Spørgsmål 4: Marys far har 5 døtre: 1. Nana, 2. Nene, 3. Nini, 4. Nono, og ... Hvad hedder den 5. datter?

Svar (Sp. 4): Du svarede ikke *Nunu* vel? Jeg indledte jo spørgsmålet med at fortælle, at hun hedder *Mary*! Ok, nu får du så den sidste chance:

Spørgsmål 5: En stum person går ind i butik for at købe en tandbørste. Ved at efterligne tandbørstningsbevægelser lykkes det ham at forklare sig over for ekspedienten og får købt tandbørsten. Så kommer der en blind mand ind i butikken. Han skal købe et par solbriller. Hvordan gør han ekspedienten opmærksom på sit ønske?

Svar (Sp. 5): Helt enkelt. Han åbner selvfølgelig munden og spørger efter et par solbriller!

Testen er hermed slut: Din logiske sans er helt uvurderlig!

Berigende

Jeg stod engang og talte med 2 lærere. Det vil sige, efterhånden som samtalen skred frem, ændrede den sig til en beklagende opremsning af lærernes dårlige arbejdsforhold, og det var kun dem, der talte. Det fik mig til at indskyde:

- Husk nu lige på, at det er et kald at være lærer!

Ud over nogle irritationsudbrud og himmelvendte øjne blev der ikke sagt mere.

Selvfølgelig var udtalelsen en provokation fra min side, men hvis man oversætter ordet kald til kærlighedsgerning, så mener jeg faktisk, hvad jeg sagde. For eksempel har jeg ofte tænkt på, at hvis jeg bliver stoppet af nogen, der spørger om vej, så er jeg straks helt oppe på mærkerne og krydser fingre for, at de spørger om noget, jeg kan svare på. Og hvis min ihærdighed og iver lykkes, så skilles vi alle som glattere mennesker.

At gøre nogen rigere
uden at andre bliver fattigere,
er i sandhed berigende!

Opslidende nedslidning

Når motion er sundt, må dobbelt så meget motion
være dobbelt så sundt, resonerer mange.
Ekstremisterne blandt dem mener så,
at 10 gange så meget motion gør dem nærmest usårlige.
Det gør det også - lige indtil 40-årsalderen.
Så er kroppen slidt op.
Hjernen derimod, den er så go' som ny.
Den er nærmest ubrugt!

